

UNIwersytet
EKONOMICZNY
W KRAKOWIE

1925 - 2025

Od pasji do nauki

100 LAT UNIwersYTETU EKONOMICZNEGO W KRAKOWIE

Od pasji do nauki
100 LAT UNIWERSYTETU EKONOMICZNEGO W KRAKOWIE

Od pasji do nauki
100 LAT UNIWERSYTETU EKONOMICZNEGO W KRAKOWIE

MECENAS JUBILEUSZU 100-LECIA UEK

Świętujemy przeszłość, aby obudzić przyszłość

– powiedział w roku 1960 John F. Kennedy. Te słowa prowadzą nas przez Jubileusz 100-lecia Uniwersytetu Ekonomicznego w Krakowie. Nasza uczelnia powstała w roku 1925 jako Wyższe Studium Handlowe – jedna z pierwszych w II Rzeczypospolitej wyższych szkół handlowych. Jej twórca, Arnold Bolland wybrał na jej dewizę słowa: *Rerum cognoscere causas et valorem* (Poznawać przyczyny i wartości rzeczy). I tą dewizą kierujemy się przez ostatnich 100 lat.

Publikacja, którą dziś oddajemy w Państwa ręce, pomaga nam wspomnieć minione 100-lecie i okazać wdzięczność historii. Jubileuszowy Rok jest dla nas wszystkich przypomnieniem, że świat nie stoi w miejscu i warto wykorzystać każdy dzień. Jesteśmy dumni, że Uniwersytet Ekonomiczny w Krakowie nieustannie się rozwija, odpowiadając na potrzeby zmieniającego się społeczeństwa i świata. Zapraszam do zajrzenia w jego historię.

dr hab. Bernard Ziębicki, prof. UEK
Rektor
Uniwersytetu Ekonomicznego w Krakowie

Przedmowa

Oddajemy w Państwa ręce publikację pt. *Od pasji do nauki. 100 lat Uniwersytetu Ekonomicznego w Krakowie*, która stanowi całościowe opracowanie dziejów naszej Uczelni, ujęte w formule faktograficznej. Uniwersytet Ekonomiczny w Krakowie od 1925 roku nieprzerwanie współtworzy polską naukę ekonomiczną oraz gospodarkę kraju. Celem niniejszego opracowania jest ukazanie tej niezwykłej drogi rozwoju od Wyższego Studium Handlowego do współczesnego Uniwersytetu Ekonomicznego w Krakowie. Głównym zamierzeniem było przybliżenie procesów zmian organizacyjnych, dydaktycznych i naukowych zachodzących w Uczelni na tle przemian społecznych, gospodarczych i politycznych, a także ukazanie, w jaki sposób nasza Alma Mater odpowiadała na wyzwania kolejnych, często wymagających i niełatwych okresów historii.

Struktura pracy opiera się na układzie chronologicznym, odzwierciedlającym kluczowe etapy rozwoju Uczelni. Pierwszy rozdział przedstawia powstanie i początek funkcjonowania Wyższego Studium Handlowego (1925–1938), kolejny opisuje przekształcenie w Akademię Handlową w Krakowie (1938–1950). Następne rozdziały omawiają przemiany w Wyższą Szkołę Ekonomiczną w Krakowie (1950–1974), Akademię Ekonomiczną w Krakowie (1974–2007) i wreszcie Uniwersytet Ekonomiczny w Krakowie (2007–obecnie), uwzględniając najważniejsze reformy strukturalne, dydaktyczne i badawcze. Całość

wzbogacono licznymi fotografiami dokumentującymi zmieniającą się społeczność uniwersytecką oraz najistotniejsze wydarzenia z dziejów uczelni.

Podjęcie się przygotowania tej publikacji uzasadnia nie tylko przypadający Jubileusz, ale również potrzeba utrwalenia w pamięci zbiorowej wysiłków kolejnych pokoleń pracowników, studentów, absolwentów oraz wielu przyjaciół naszej Alma Mater, których zaangażowanie i determinacja stały się fundamentem jej stuletniego istnienia. Uniwersytet Ekonomiczny w Krakowie od dekad odgrywa kluczową rolę w kształtowaniu elit gospodarczych Polski oraz rozwijaniu nowoczesnej myśli ekonomicznej i zarządczej. Dziedzictwo, które wspólnie tworzymy, pozostaje żywe i aktualne wobec współczesnych wyzwań edukacyjnych i gospodarczych.

Mamy nadzieję, że lektura tego opracowania stanie się dla Państwa nie tylko okazją do lepszego poznania bogatej historii naszej Uczelni, ale także inspiracją do refleksji nad rolą, jaką szkolnictwo wyższe odgrywało i odgrywać powinno w rozwoju społeczno-gospodarczym kraju.

Składam serdeczne podziękowania współautorom niniejszej publikacji, a także pracownikom Archiwum Uniwersytetu Ekonomicznego w Krakowie, Działu Zasobów Ludzkich, Działu Nauczania oraz Muzeum Uniwersytetu Ekonomicznego w Krakowie.

dr hab. Krzysztof Machaczka, prof. UEK
Redaktor

ORGANIZATOR JUBILEUSZU 100-LECIA UEK

MECENAS JUBILEUSZU 100-LECIA UEK

Wyższe Studium Handlowe 1925-1938

*Pragniemy tedy dać społeczeństwu
naszemu komercjalistów o maksymalnej
wiedzy zawodowej, którzy by umieli być
nie tylko czołowymi wykonawcami,
lecz zarazem także samodzielnymi
umysłowcami i pionierami idei
gospodarczych.*

Arnold Bolland

Przemówienie z powodu otwarcia
Wyższego Studium Handlowego w Krakowie
i inauguracji roku naukowego 1925/1926,
wygłoszone przez dyrektora WSH
prof. dra Arnolda Bollanda w dniu
1 października 1925 roku

28 maja 1925 roku Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego Stanisław Grabski podpisał reskrypt Departamentu Nauki i Szkolnictwa Wyższego w sprawie uruchomienia Wyższego Studium Handlowego.

Wydarzenie to było zwieńczeniem wieloletnich starań krakowskiego środowiska naukowego i gospodarczego, na czele z prof. Arnoldem Bollandem. Wśród zasłużonych postaci należy wymienić również: Aleksandra Adelmanna (Prezesa Krakowskiej Kongregacji Kupieckiej), Tadeusza Epsteina (Prezydenta Izby Handlowej) oraz Karola Rollego (Prezydenta Miasta Krakowa). Z kolei utworzenie ram naukowo-dydaktycznych WSH było możliwe dzięki współpracy z tak wybitnymi akademikami jak prof. Michał Rośtorowski (Rektor Uniwersytetu Jagiellońskiego), prof. Jan Krauze (Rektor Akademii Górniczej) oraz prof. Antoni Górski (Rektor Wolnej Wszechnicy Polskiej w Warszawie). Proces kształtowania struktury WSH zakończył się ostatecznie dwa lata później, a opracowany w tym celu statut uczelni został zatwierdzony przez Ministerstwo WRiOP 10 marca 1927 roku (Nr IV. S. W. 2359/27).

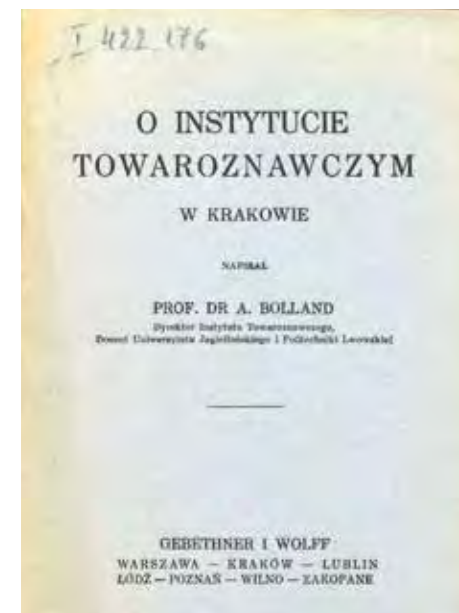

Prof. Arnold Bolland

Starania o utworzenie krakowskiej wyższej szkoły o profilu handlowym trwały wiele lat. Jej koncepcja wynikała z potrzeby kształcenia specjalistów w tej dziedzinie, dla pobudzenia rozwoju gospodarczego, a w wyniszczonej wojną krajem brakowało tego typu instytucji. Jedyną wówczas szkołą handlową o akademickich aspiracjach znajdowała się w Warszawie. Edukacja w tym zakresie kończyła się zatem zazwyczaj na poziomie szkół średnich, również niezbyt licznych. Niektóre z nich oferowały kursy handlowe dla abiturientów, jednakże ich jednoroczne programy przekazywały jedynie podstawową wiedzę. Ale to właśnie działalność takiej publicznej szkoły handlowej przy ul. Kapucyńskiej 2 w Krakowie przyczyniła się do założenia WSH. Prawdziwym fundamentem dla tego projektu był jednak Instytut Towaroznawczy, który powstał w roku 1924 z inicjatywy prof. Arnolda Bollanda, pioniera tej dziedziny, wybitnego chemika, docenta Uniwersytetu Jagiellońskiego i Politechniki Lwowskiej. Szkoła ta wyodrębniła się z Akademii Handlowej, w której był profesorem, jednakże obie instytucje korzystały z tej samej infrastruktury i wykładali w nich ci sami nauczyciele.

Kolejne zmiany nadeszły dość szybko, ponieważ już rok później zdecydowano o połączeniu Instytutu z kursami dla abiturientów w jeden podmiot – prywatną Wyższą Szkołę Handlową w Krakowie. Jej cel, wraz ze sposobami realizacji, został wyszczególniony w art. 1. Statutu z 1927 roku: „[WSH] Ma za zadanie krzewić nauki i umiejętności w szerokiemi tych pojęć znaczeniu. Do tego celu dąży ono przez:

1. dostarczanie młodzieży wyższego wykształcenia, a mianowicie takiego, dzięki któremu można dać społeczeństwu jednostki zdolne do stwarzania samodzielnych, państwowo- i społecznie-twórczych warsztatów pracy, sferom gospodarczym czołowych pracowników,
2. pielęgnowanie badań i prac naukowych,
3. przez szerzenie wiedzy specjalnej w społeczeństwie”.

Prof. A. Bolland, *O Instytucie Towaroznawczym w Krakowie*, Kraków 1925

Profesorowie Akademii Handlowej w Krakowie (ul. Kapucyńska 2) i ich wychowankowie na dziedzińcu Collegium Maius Uniwersytetu Jagiellońskiego, początek lat 20. XX wieku. W pierwszym rzędzie: drugi od lewej – prawdopodobnie J. Kannenberg, czwarty od lewej – prof. A. Bolland, szósty i siódmy od lewej: prof. A. Żabiński i prof. Z. Sarna

Strona tytułowa przemówienia prof. A. Bollanda,
inaugurującego działalność WSH w 1925 roku,
z dedykacją dla prof. A. Żabińskiego

Akademia Handlowa w Krakowie
przy ul. Kapucyńskiej 2

W 1928 roku premier Kazimierz Bartel podczas inauguracji roku akademickiego stwierdził, że powstanie szkoły wyższej o profilu handlowym w konserwatywnym Krakowie świadczy o głębokich przemianach zachodzących w polskim społeczeństwie, a szczególnie w jego mentalności. W swoim przemówieniu polityk wielokrotnie podkreślał rewolucyjne znaczenie tego wydarzenia. Zaznaczył również, że kandydaci na studia w WSH odznaczają się odwagą ze względu na wybór zawodowej ścieżki o charakterze praktycznym, w nowej dziedzinie nauk ekonomicznych, które w tym czasie nie miały jeszcze powszechnego uznania i były postrzegane jako niższe rangą od tradycyjnych dyscyplin uniwersyteckich. Założyciele uczelni od samego początku jej istnienia podjęli się wyzwania, żeby właśnie ten stan rzeczy zmienić. Ścieżką prowadzącą do tego celu miała być przede wszystkim akademizacja uczelni, czyli uzyskanie pełni praw szkoły akademickiej. Kwestia ta stanowiła jeden z fundamentów ideologii całego projektu WSH i wyznaczała drogę jej rozwoju. Krokiem milowym okazała się ustawa z 29 marca 1937 roku, stanowiąca formalną deklarację otrzymania w niedługim czasie wszystkich adekwatnych uprawnień, jednak już w nowej strukturze: jako Akademia Handlowa w Krakowie.

*Sztuka inicjatywę gospodarczej leży
współcześnie przeważnie w rękach
praktycznych artystów, na których
dzieta spoglądamy wprawdzie
z zainteresowaniem, jednakże wobec
optakanych współczesnych stosunków
gospodarczych nie zawsze
z wdzięcznością. Tymczasem sztuka
ta znajduje się jednakże w obecnej
erze na piramidzie działań
umysłowych już w strefie przejściowej,
w której sztuka ta mogłaby już być
zluźwana przez naukę.*

Arnold Bolland

Ideologia Wyższego Studium Handlowego w Krakowie.
Jej geneza, realizacja i perspektywy, Kraków 1933, s. 11-12

Symbole

Godło – zgodnie z zapisem art. 8 Statutu WSH, pieczęć szkoły składała się z dwóch elementów: nazwy Wyższe Studium Handlowe oraz godła z wyobrażeniem krakowskich Sukiennic, które były symbolem handlu. Oprócz niego używano również emblematu, zawierającego stylizowane inicjały WSH.

Barwy uczelni – połączenie koloru bordowego i ciemnej zieleni zostało wybrane przez władze WSH. Nie zachowały się jednak żadne dokumenty tłumaczące znaczenie tych kolorów. Prawdopodobnie

miały one symbolizować dwa podstawowe nurty kształcenia, czyli nauki handlowe oraz nauki technologiczne.

Dewiza uczelni – Rerum cognoscere causas et valorem (tłum. Poznawać przyczyny i wartość rzeczy), umieszczona nad wejściem do gmachu WSH przy ul. Sienkiewicza 5 w 1931 roku. Prof. Arnold Bolland utworzył tę sentencję, dodając do fragmentu zaczerpniętego z Georgiki Wirgiliusza zakończenie „et valorem”. Idea ta miała odzwierciedlać naturę nauki towaroznawstwa.

Godło WSH

Godło z wyobrażeniem krakowskich Sukiennic

Strona tytułowa opracowania autorstwa prof. A. Bollanda, pt. *Ideologia Wyższego Studium Handlowego w Krakowie. Jej geneza, realizacja i perspektywy*, Kraków 1933

Pierwsza strona statutu Wyższego Studium Handlowego w Krakowie z 1927 roku

Uprawnienia akademickie

Wyższe Studium Handlowe, pomimo charakteru szkoły akademickiej, nie było nią formalnie. Z tego powodu nie posiadało uprawnień do nadawania tytułów naukowych. Mogło je uzyskać po spełnieniu wymagań opisanych w *Ustawie o szkołach akademickich* (Dz. U. 1920 nr 72 poz. 494) z 13 lipca 1920 roku, większość których WSH spełniało. Wśród nich można wymienić odpowiednie wyposażenie, kwalifi-

kowanie na studia wyłącznie kandydatów z wykształceniem średnim oraz zatwierdzenie kadry profesorskiej przez Ministra Oświaty Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego. Jedyny warunek, który nie był na dany moment możliwy do spełnienia, dotyczył planów studiów. Zgodnie z obowiązującymi przepisami powinny one być zbliżone do odpowiedników w państwowych szkołach akademickich. Jednak takie porównywanie w przypadku nowopowstałych kierunków studiów na WSH naturalnie nie mogło mieć miejsca. W początkowych latach działalności sytuacja ta była akceptowalna, jednak z czasem spr-

Artykuł z Ilustrowanego Kuriera Codziennego, nr 274 (3.10.1928)

Przemówienie prof. A. Bollanda podczas inauguracji roku akademickiego 1933/1934 w WSH

wa uzyskania pełni uprawnień stała się dla władz uczelni zadaniem priorytetowym.

Pierwsze roczniki absolwentów WSH otrzymywały zatem świadectwa z adno-

tacją o prawie nauczania w szkołach średnich, podobnie jak to było w Instytucie Towaroznawczym. Ranga tego dokumentu podniosła się jednak w 1929 roku, gdy uzyskano uprawnienie I kategorii w służbie cywilnej. Oznaczało to, że dyplom WSH uznano wówczas za równorzędny dy-

plomom wydawanym na uniwersytetach i politechnikach w obszarze wymogów kwalifikacyjnych na stanowiska urzędnicze. W 1931 roku władze WSH wystąpiły do Ministerstwa WRiOP z wnioskiem o przyznanie szkole prawa do nadawania stopnia magistra oraz doktora nauk

gospodarczych. Druga prośba dotyczyła poszerzenia uprawnień absolwentów o możliwość nauczania przedmiotów zawodowych uczniów szkół o profilu handlowym. Cztery lata później w ministerialnym rozporządzeniu ogłoszono decyzję o zatwierdzeniu wyłącznie punktu drugiego. Starania o przyznanie kluczowego prawa szkół akademickich musiały być podjęte ponownie.

Brak uprawnień do nadawania tytułów naukowych był istotnym problemem szczególnie z perspektywy nauczycieli akademickich. WSH nie miało możliwości rozwoju kadry własnej. Dlatego na stanowiska profesorskie zatrudniano osoby, które wcześniej uzyskały stopnie naukowe na uczelniach państwowych. Ze względu na ich niewielką liczbę (dziesięć w całej Polsce, a dwie w Krakowie) rekrutacja odpowiednio wykwalifikowanego pracownika była problematyczna. Sytuację dodatkowo komplikował fakt, że nauki ekonomiczne, których nauczano w WSH, nie miały jeszcze wówczas charakteru dyscyplin naukowych. Nie było zatem odpowiednich katedr w państwowych szkołach akademickich, z których można by było pozyskać wykładowców tych przedmiotów na samodzielne stanowiska naukowe. Konieczne było zatem nawiązywanie współpracy w tym zakresie z profesorami, wykładowcami i lektorami, pracującymi głównie w Uniwersytecie Jagiellońskim i Akademii Górniczej.

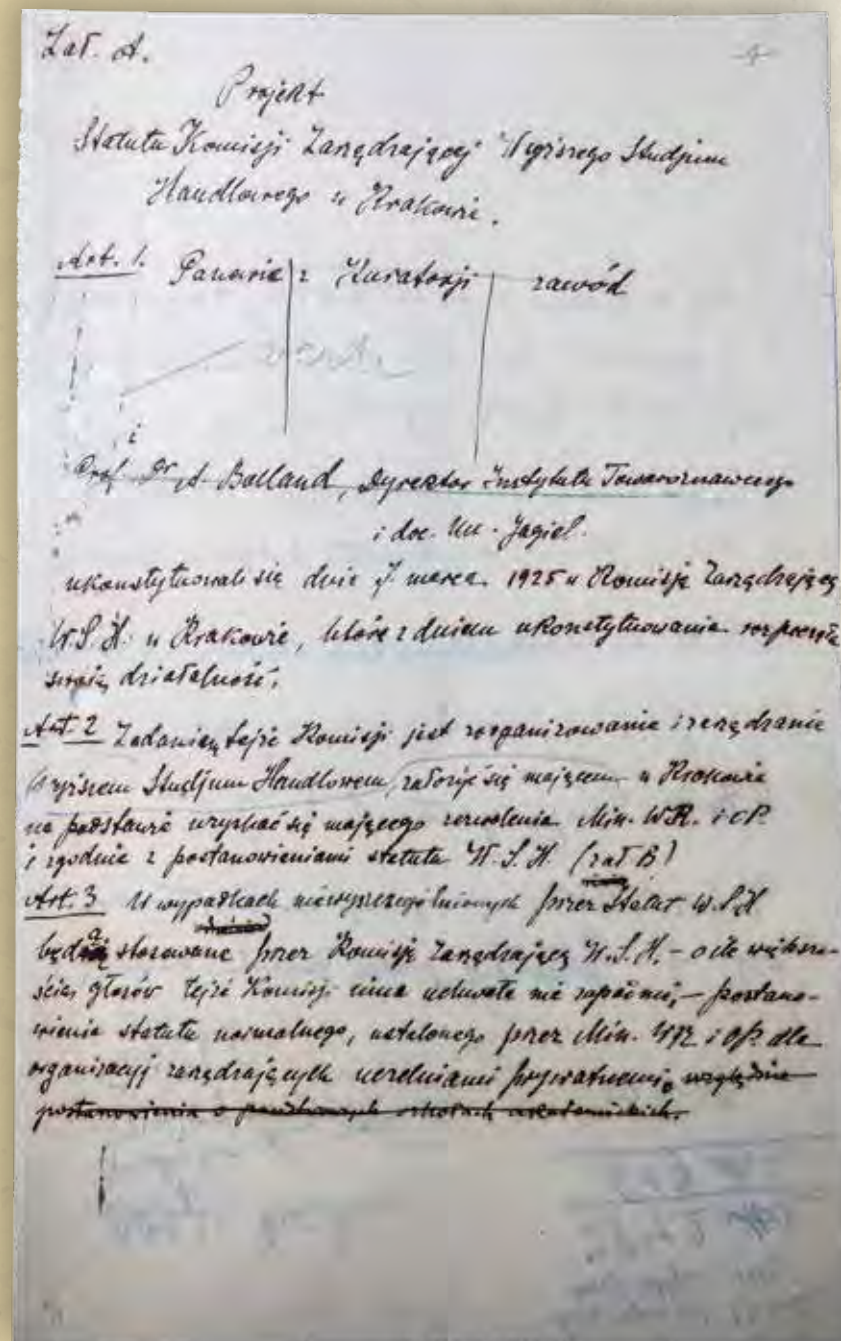
Struktura uczelni

W 1925 roku struktura organizacyjna Wyższego Studium Handlowego obejmowała dwa wydziały:

- Wydział Ogólnohandlowy (kształcił przede wszystkim przyszłe kadry dla branży handlowej, przemysłowej i finansowej)
- Wydział Towaroznawstwa (przygotowywał nauczycieli średnich szkół handlowych oraz specjalistów dla poszczególnych działów handlu).

Rozszerzenie struktury WSH nastąpiło już rok później, kiedy utworzono Studium Orientalne. Jednak przyjęty w roku 1927 statut uczelni wprowadził radykalną zmianę, wymuszoną przez braki kadrowe i materialne. Od tej pory WSH stała się szkołą jednowydziałową. Dotychczasowe wydziały zostały przekształcone w tzw. kierunki specjalizacji. W tej strukturze funkcjonowały dwa rodzaje jednostek organizacyjnych: katedry i zakłady. Różniły się one przede wszystkim zatrudnianą kadrą. W katedrach stanowiska obejmowali pracownicy wewnętrzni WSH, natomiast w zakładach profesorowie z Uniwersytetu Jagiellońskiego i Akademii Górniczej. Do roku 1938 istniały następujące jednostki:

Premier K. Bartel (pierwszy od lewej)
i prof. A. Bolland po uroczystości inauguracji
roku akademickiego 1928/1929 w WSH

Rękopis statutu Wyższego Studium Handlowego w Krakowie
autorstwa prof. A. Bollanda

Katedra Towaroznawstwa, Katedra Organizacji Handlu, Katedra Księgowości, Zakład Ekonomii, Zakład Geografii Gospodarczej, Zakład Statystyki Gospodarczej, Zakład Gospodarki Energetycznej i Transportowej, Zakład Gospodarki Samorządowej oraz Zakład Orientalistyki.

Kolejne zmiany zaszły tuż przed uznaniem WSH za szkołę akademicką. W roku 1937 ustawodawca wprowadził nowe regulacje dotyczące prywatnych szkół wyższych. Pojawiła się wówczas kategoria szkół nieakademickich. Żeby uniknąć zagrożenia degradacji do tej grupy, kluczowe było zwiększenie liczby zatrudnionych profe-

sorów. Udało się osiągnąć wyższy wynik niż wymagano w ustawie, dzięki utworzeniu kolejnych czterech katedr. Dwie z nich stanowiły podniesione do wyższej rangi zakłady Ekonomii oraz Geografii Gospodarczej. Natomiast dwiema nowopowstałymi jednostkami były Katedra Organizacji i Zarządu Przedsiębiorstw oraz Katedra Handlu Rolniczego i Spółdzielczości. Pod koniec funkcjonowania Wyższej Szkoły Handlowej działało zatem siedem katedr i trzy zakłady.

Według statutu uczelni z 1927 roku, do zarządzania WSH wyznaczone były następujące organy:

- Kuratorium WSH – jego zadaniem było przede wszystkim opracowywanie strategii działalności szkoły, a także wprowadzanie wewnętrznych regulacji. W gestii gremium ustanowiono również prowadzenie polityki personalnej i finansowej. Do członków kuratorium zaliczano: Delegata Ministerstwa WRiOP, Prezydenta Miasta Krakowa, Prezydenta Izby Handlowej i Przemysłowej w Krakowie, Prezesa Stowarzyszenia Kupców Małopolski Zachodniej, Dyrektora WSH oraz osoby wskazane przez Towarzystwo „Komisja Zarządzająca WSH”.
- Grono Profesorów – w kompetencjach tego organu były sprawy dotyczące kształcenia i studentów, m.in. opracowywanie planów studiów czy zarządzanie kwestią stypendiów. Członkami tego organu byli: dyrektor (jako przewodniczący) oraz wicedyrektor wraz ze wszystkimi profesorami WSH.
- Dyrektor – jego głównym obowiązkiem było pilnowanie przestrzegania regulacji prawnych, zawartych w ustawach i rozporządzeniach ministerialnych. Reprezentował również WSH na zewnątrz i prowadził korespondencję w imieniu szkoły z władzami państwowymi. Podejmował decyzje odnośnie do immatrykulacji studentów i udzielania im urlopów. Był wybierany z Grona Profesorów na jednoroczną kadencję.
- Wicedyrektor – było to stanowisko utworzone dla ustępującego Dyrektora. W przypadku braku takiej kandydatury, wyznaczany był również przez Grono Profesorów.

Spółeczność akademicka

Władze Wyższej Szkoły Handlowej w Krakowie

- 1925–1938 – prof. dr Arnold Bolland (dyrektor)
- 1925–1938 – prof. dr Albin Żabiński (wicedyrektor)

Pracownicy

Do grona nauczycielskiego WSH zaliczano profesorów, wykładowców, nauczycieli przedmiotów specjalnych oraz lektorów języków obcych. Kandydaci na stanowiska profesorskie mianowani byli przez Kuratorium WSH i zatwierdzani przez Ministerstwo WRIOP. Rozpatrywaniem do robku naukowego zajmowała się specjalna komisja, która musiała uzyskać minimum dwie opinie autorytetów w danej dyscyplinie. Obowiązkami profesorów było prowadzenie zajęć dla studentów oraz egzaminowanie ich, kierowanie zakładem,

partycypowanie w obradach Grona Profesorów oraz obejmowanie urzędów akademickich. Zgodnie z zapisami statutowymi, wykładowcami w WSH mogli zostać jedynie pracownicy naukowcy z doświadczeniem dydaktycznym w innych uczelniach. Z tego względu zdecydowaną większość w tej grupie stanowili profesorowie Uniwersytetu Jagiellońskiego. Byli w niej również naukowcy z Akademii Górniczej, a nawet Akademii Sztuk Pięknych. Najbardziej zasłużeni pracownicy nauki otrzymywali godność profesora honorowego WSH.

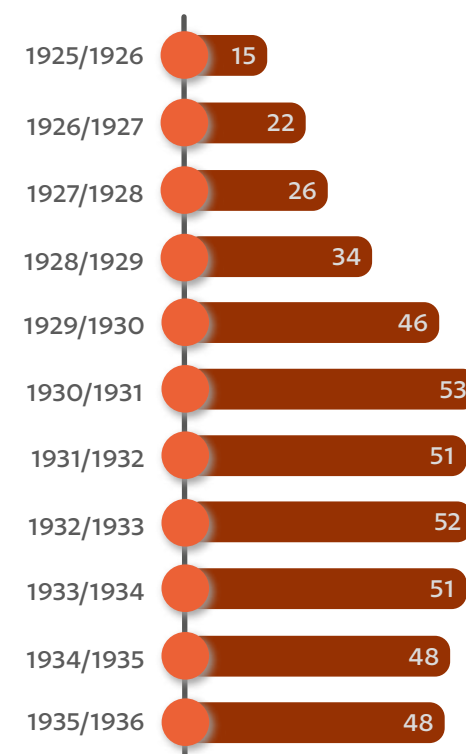
Studenci

Liczba studentów WSH rosła dynamicznie aż do wybuchu wielkiego kryzysu gospodarczego w 1929 roku. Następnie przez kilka lat utrzymywała się na podobnym poziomie, a w roku akademickim 1933/1934 spadła poniżej tysiąca. Osiągnęła ponownie ten pułap cztery lata później. Pod względem demograficznym młodzież akademicka była grupą zróżnicowaną. Na studia przyjmowano kandydatów oraz kandydatki ze wszystkich grup społecznych, bez względu na pochodzenie.

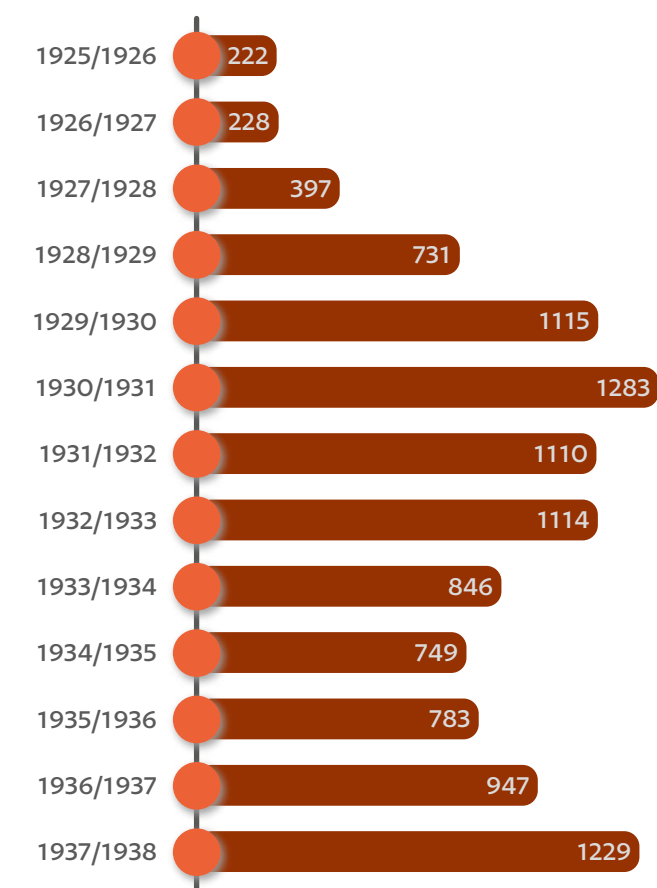

Gabinet dyrektora prof. A. Bollanda w WSH, lata 20./30. XX wieku

Grono profesorskie

Liczba studentów

Przewagę stanowili Polacy wyznania rzymskokatolickiego. Jednakże wśród nich znajdowali się również reprezentanci innych narodowości oraz religii.

Znani absolwenci

- Tadeusz Dydło – nauczyciel, krajoznawca, członek Polskiego Towarzystwa Turystyczno-Krajoznawczego, żołnierz Armii Krajowej.
- Juliusz Mieroszewski – jeden z najbardziej cenionych polskich publicystów politycznych XX wieku.
- Mieczysław Mysona – towaroznawca, rektor Wyższej Szkoły Ekonomicznej w Krakowie, współzałożyciel Polskiego Towarzystwa Towaroznawczego.
- Zbigniew Żabiński – ekonomista i prawnik.

Trymestr I roku naukowego 1927/28. Książki legitymacyjnej numer 1234

Profesor wzrost, wyglądający	TYTUŁ PRZEDMIOTU	Podpis egzaminatora	Podpis egzaminatora
Prof. Sowa	Logistyka hand. krajowego	1	
	Statystyka z porównawczą	2	
Prof. Kromiński	Logistyka hand. zagranicznego	3	
Prof. Żabiński	Statystyka krajowa	4	
Prof. Dulek	Statystyka zagraniczna	5	
	Statystyka handlowa	6	
Prof. Kromiński	Statystyka handlowa zagraniczna	7	
Prof. Kromiński	Statystyka handlowa krajowa	8	
Prof. Kromiński	Statystyka handlowa zagraniczna	9	
Prof. Kromiński	Statystyka handlowa krajowa	10	
Prof. Kromiński	Statystyka handlowa zagraniczna	11	
Prof. Kromiński	Statystyka handlowa krajowa	12	

Widziałem i w aktach V

Kraków, dnia 1927

Prof. Kromiński

Książeczka legitymacyjna Teresy Lasockiej jako studentki WSH w Krakowie, z podpisami egzaminatorów oraz jej Karta immatrykulacyjna z 1927 roku

Karolina Iwaszkiewicz-Borchardt, pilot Aeroklubu Krakowskiego, pierwsza polska kobieta pilot, stoi przy śmigle samolotu DKD-IV. Studentka WSH w latach 1926-1930

Kształcenie

Od samego początku wymogiem dla wszystkich kandydatów na studia WSH było posiadanie świadectwa dojrzałości szkoły średniej ogólnokształcącej. Dodatkowym warunkiem kwalifikacyjnym na Wydział Towaroznawstwa w 1925 roku było wcześniejsze zaliczenie co najmniej jednego roku na studiach akademickich. Pierwotnie czas trwania nauki został zaplanowany na dwa lata. Jednakże statut uczelni z roku 1927 wprowadził zmianę w tym obszarze. Od tej pory studia w WSH trwały trzy lata. Rok akademicki składał się z trzech trymestrów, które były rozplano-

wane na dziesięć tygodni. Dodatkowo istniała fakultatywna możliwość zaliczenia czwartego roku studiów, polegającego na prowadzeniu pracy badawczej.

Studiowanie w WSH było płatne, konieczne było opłacanie czesnego oraz poniesienie innych kosztów np. opłat bibliotecznych. Obowiązek ten dotyczył zarówno studentów jak i wolnych słuchaczy. Obie grupy mogły na równi uczestniczyć we wszystkich rodzajach zajęć, czyli w wykładach, ćwiczeniach, konwersatoriach, proseminariach i seminariach. Jedyną różnicą była możliwość przystępowania do egzaminów. Wolni słuchacze nie podlegali immatrykulacji, ale mogli zostać ostatecznie zaliczeni w poczet studentów, pod warunkiem dopełnienia wszystkich wymogów stawianych przed kandydatami na studia. Decyzję w sprawie przyjęcia wolnych słuchaczy podejmował dyrektor WSH w oparciu o uchwały Kuratorium i Główni Profesorów. Wymogiem było ukończenie średniej (czteroletniej) szkoły zawodowej lub innej ośmioletniej szkoły średniej. Odsetek tej grupy wynosił średnio między 3 a 4% ogółu młodzieży akademickiej.

Studenci mogli kształcić się początkowo na trzech kierunkowych specjalizacjach. Wybierano je po pierwszym roku nauki, aby decyzja była podjęta w sposób świadomy. Wraz z rozwojem szkoły, rozszerzano ofertę edukacyjną. Ostatecznie władze WSH utworzyły sześć programów studiów:

- 1. Ogólnohandlowy (od 1925)
- 2. Handlu towarowego (od 1925)
- 3. Handlu ze Wschodem (od 1925)
- 4. Pedagogiczny (od 1927)
- 5. Gospodarki samorządowej (od 1928)
- 6. Skarbowo-celny (od 1934).

Ponadto prowadzono dwa kursy specjalne: jednoroczny dla absolwentów szkół średnich o tematyce handlowej oraz pedagogiczny, dedykowany przyszłym nauczycielom szkół zawodowych.

Program studiów był ułożony tak, aby absolwent każdej specjalności posiadał kompendium wiedzy gospodarczej. Dobierano poszczególne zajęcia z dziedziny handlu, ekonomii, prawa, technologii, geografii, historii, samorządu, pedagogiki. Oprócz przedmiotów obowiązkowych, była również grupa przedmiotów do wyboru. Wśród nich znajdowały się takie kategorie tematyczne jak: naukowe metody badania koniunktur, problemy Ameryki współczesnej, a nawet psychologiczne zadanie reklamy. Studenci mogli uczyć się również jednego lub dwóch (w zależności od kierunku) z siedmiu oferowanych języków obcych: angielskiego, czeskiego, francuskiego, niemieckiego, rosyjskiego, włoskiego i węgierskiego, a także międzynarodowego języka pomocniczego. Na kierunku orientalnym obligatoryjne było uczestnictwo w lektoratach z języka arabskiego i tureckiego. W 1938 roku należało zaliczyć szkolenie Ligi Obrony Przeciwwa-

zowej. Powstała również możliwość wstąpienia do Legii Akademickiej.

Aby zostać absolwentem WSH należało uzyskać absolutorium, złożyć pracę dyplomową i zdać egzamin końcowy. W początkowym okresie istnienia szkoły odsetek osób chętnych dopełnienia tych warunków był stosunkowo niewielki. Jak ocenił ten trend prof. Arnold Bolland: „Popyt na absolwentów Uczelni był tak wielki, że pracodawcy żądali jedynie absolutorium, a nie wymagali dyplomu”.

Większość studentów kończyła zatem naukę po zaliczeniu wszystkich przedmiotów, kierując się czysto praktycznym motywem. Zasadniczym celem podjęcia studiów na WSH było zatem uzyskanie

Pracownia towaroznawcza WSH

Statystyki absolwentów

Rok akademicki	Liczba absolwentów	w tym kobiet	% kobiet
1928	18	3	17
1929	4	0	0
1930	23	3	13
1931	46	7	15
1932	83	24	29
1933	123	22	18
1934	125	25	20
1935	138	23	17
1936	104	21	20
1937	25	3	12
1938	67	21	31
Razem	755	151	20

specjalistycznej wiedzy, potrzebnej do rozwoju kariery zawodowej, natomiast dyplom był kwestią drugorzędną.

Byli studenci znajdowali pracę nie tylko w handlu. Wśród gałęzi gospodarki, w których ich zatrudniano był również przemysł, a w szczególności górnictwo i hutnictwo. Liczne stanowiska zajmowali również w administracji, zwłaszcza w urzędach samorządowych oraz celno-skarbowych na szczeblu państwowym. W tym gronie można wymienić również pracowników ministerialnych.

Często wybieraną ścieżką zawodową była praca w instytucjach edukacyjnych, szczególnie w szkolnictwie zawodowym o profilu handlowym. WSH wykształciło liczne grono nauczycieli, w tym także dy-

rektorów szkół. Zanotowano również wiele przypadków zakładania takich placówek oraz kursów przez byłych studentów na terenach, na których wcześniej nie było możliwości uzyskania wykształcenia w tej dziedzinie.

Zdobyta wiedza na WSH pozwalała również na rozwój kariery w wiodących przedsiębiorstwach usług finansowych, takich jak Bank Polski, Bank Gospodarstwa Krajowego, Państwowy Bank Rolny czy Poczta Kasa Oszczędności. Wśród pracodawców należy również wymienić instytucje finansowe, które nie były podmiotami państwowymi, np. Komunalna Kasa Oszczędności. Tam szczególnie chętnie rekrutowano byłych członków młodzieży akademickiej WSH.

Logo Bratniej Pomocy Studentów WSH

Organizacje studenckie

Liczne grono młodzieży WSH angażowało się w działalność organizacji studenckich. Były one zróżnicowane pod względem celów statutowych. Ich funkcjonowanie regulowała ustawa z roku 1934. Konieczne stało się wówczas dokonywanie rejestracji takich podmiotów przez Ministerstwo WRIOP.

Jedną z pierwszych organizacji studenckich, powstałą już w roku 1926 pod pierwotną nazwą „Spółdzielnia”, było Stowarzyszenie Studentów WSH. Zrzeszało studentów ze wszystkich grup społecznych, a jego zadaniem była wzajemna pomoc

materialna i naukowa. Już jako Stowarzyszenie, poszerzyło swój program o wsparcie medyczne i pomoc w poszukiwaniu zatrudnienia. W latach 30. XX wieku, kiedy w społeczeństwie panowały burzliwe emocje polityczne, zarząd Stowarzyszenia zadeklarował jego apolityczny charakter. Wraz z wejściem w życie wspomnianej ustawy o stowarzyszeniach akademickich, podjęto decyzję o wprowadzeniu zmian organizacyjnych, czego zwieńczeniem była zmiana nazwy na Bratnią Pomoc Studentów WSH.

Obrane przez Stowarzyszenie cele kontynuowali członkowie Bratniej Pomocy Studentów WSH, dodając do nich budowanie relacji towarzyskich. Działalność organizacji skupiała się na rozwiązywaniu różnorodnych problemów, które dotyczyły jej członków. Wśród podejmowanych

I-SZY ZARZĄD STOWARZYSZENIA STUD. W. S. H. W KRAKOWIE R. 1927/28.

Theuerle St.
Kotyrbia H.
Kleczyński J.

Prof. Dr. A. Żabiński
Kozubski T.
Sowa M.
Turata J.

Kumala K.
Sieprawski L.
Ciombor K.

przedsięwzięć można wymienić: przyznawanie zasiłków, wsparcie w czasie choroby, pomoc w zakresie mieszkaniowym i żywieniowym, a także prowadzenie biblioteki czy sekcji sportowych.

W roku 1929 powstało Stowarzyszenie Żydowskich Studentów, założone w celu wzajemnego wspierania się studenckiej społeczności żydowskiej i działające na podobnych zasadach, jak Stowarzyszenie Studentów WSH. Ciekawą organizacją studencką było natomiast Akademickie Koło Charbińczyków w Krakowie, które utworzono w tym samym roku, żeby zintegrować środowisko absolwentów polskiego gimnazjum im. H. Sienkiewicza w Charbinie (Chiny). Oprócz pomocy materialnej, grupa ta angażowała się w działania rozposzczniające zainteresowanie sytuacją na Dalekim Wschodzie. Z tego powodu istotnym zadaniem było utrzymywanie kontaktów z Polakami, którzy mieszkali na tym azjatyckim obszarze.

Logo Koła Naukowego Studentów WSH

Zarząd Stowarzyszenia Studentów WSH
w Krakowie w roku akademickim 1927/1928

Od roku 1931 działało również Koło Naukowe Studentów WSH, którego cele nie wychodziły poza sferę naukową. Najważniejszym przedsięwzięciem Koła było organizowanie wydarzeń takich jak odczyty, dysputy, zjazdy naukowe, a nawet konkursy. Ponadto, Koło Naukowe prowadziło bibliotekę oraz pełniło rolę źródła informacji

o studiach w WSH. Jego struktura złożona była z różnorodnych sekcji, np. statystycznej czy towaroznawczej.

Rok później powstało Orientalistyczne Koło Młodych przy WSH – zostało założone w roku 1932 jako organizacja popularyzująca naukę o krajach Bliskiego Wschodu, w zakresie gospodarczym, politycznym społecznym i kulturalnym. Po czterech latach funkcjonowania, władze zdecydowały o jego rozwiązaniu z powodu nadużycia uprawnień.

W roku 1934 rozpoczęła swoją działalność Korporacja Gildia, zajmująca się propagowaniem wizerunku politycznego i gospodarczego przywództwa Polski oraz kształtowaniem postaw patriotycznych. Zadaniem członków tej organizacji było również udzielanie wzajemnego wsparcia naukowego i materialnego, w myśl zasady braterstwa.

Kolejną organizacją, działającą jedynie w latach 1936–1939 była Korporacja Silinga – polskie stowarzyszenie Ślązaków WSH, które wyodrębniło się z Korporacji Gildia. Jego celem było również organizowanie działań wspomagających prowadzenie życia studenckiego jego członków.

Studenci WSH mieli możliwość dołączenia również do członków uczących się na różnych uczelniach. Mogli rozwijać swoje pasje w różnorodnych sekcjach, takich jak: narciarska, wioślarska, tenisowa, lekkoatletyczna, taternicza, kajakowa czy szermiercza.

Aktywność naukowo-badawcza

Pomimo zawodowego profilu programów studiów, pracownicy WSH mieli możliwość prowadzenia również stricte naukowej działalności. W tym okresie powstało wiele publikacji autorstwa członków grona nauczycielskiego, z których większość zatrudniona była również w państwowych szkołach akademickich, stąd to przeważnie tam powstawały ich prace naukowe. Jednakże dorobek WSH w tym względzie należy także uznać za wartościowy, zwłaszcza że dotyczył dyscyplin, które dopiero się rozwijały. Najwięcej publikacji poświęconych było tematyce towaroznawczej, geografii gospodarczej, turystyce i zdrojownictwu, a nawet szkolnictwu. Koncepty prac naukowych były zazwyczaj wynikiem prowadzonych seminariów oraz laboratoriów. Szczególnie istotnym projektem w tym kontekście było utworzenie w roku 1929 fakultatywnego roku badawczego dla studentów. Władze uczelni kierowały się m.in. podniesieniem rangi rozwijanych dyscyplin i uzyskaniem prawa do nadawania tytułu magistra. Zasadniczą kwestię stanowiło jednak przekonanie o użyteczności tego typu badań dla gospodarki. Wiele prac zostało wydanych drukiem. Ciekawym przykładem jest np. zbiór monografii powstały we współpracy

Biblioteka WSH

Zbiory towaroznawcze WSH

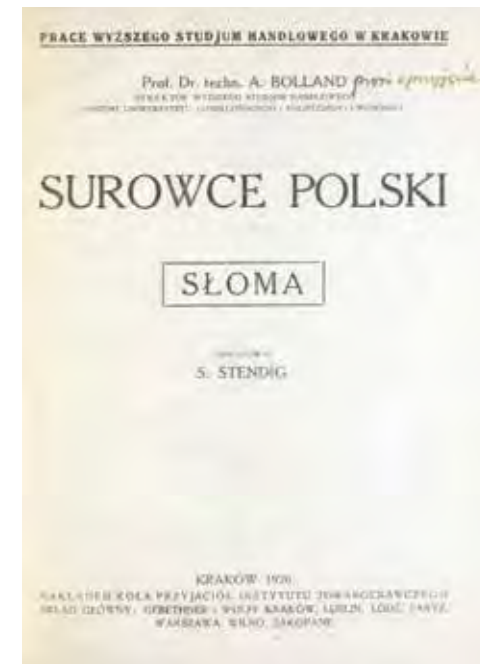
Prof. S. Schmidt z uczelni w St. Gallen w Szwajcarii (po lewej) podczas pobytu w Krakowie i dyrektor WSH w Krakowie A. Bolland

prof. Arnolda Bollanda grupy trzydziestu studentów, zatytułowany *Pogotowie gospodarcze Polski* z 1928 roku.

Profesorowie WSH od samego początku wykazywali niezwykłą odpowiedzialność w realizacji misji edukacyjnej i badawczej, prowadzonej przez studium. O silnym poczuciu tej misji – również w wymiarze społecznym – świadczy chociażby przykład ich działalności w okresie światowego kryzysu gospodarczego. Wygłosili oni wówczas w murach uczelni cykl publicznych wykładów pt. *Wskazania dotyczące poprawy współczesnej sytuacji gospodarczej*, otwartych dla każdego, kto chciał poszerzyć swoją wiedzę. W roli prelegentów wystąpiło szerokie grono naukowców, wśród których znaleźli się m.in. Arnold Bolland, Roman Dyboski, Jan Krauze, Adam Krzyżanowski, Zygmunt Sarna, Karol Krzetuski czy Fryderyk Zoll. Wystąpienia te zostały później wydane w formie pracy zbiorowej, pod tym samym tytułem.

Ważnym aspektem były również inne przedsięwzięcia wydawnicze. W roku 1926 ukazał się pierwszy numer miesięcznika *Wiedza Handlowa*, którego tematyka oscylowała nie tylko wokół nauki, lecz również dydaktyki. Jego celem było publikowanie prac naukowych powstających we współpracy profesorów i studentów WSH, ze względu na ich istotę dla rozwoju dyscypliny. Członkami redakcji byli: prof. Arnold Bolland, prof. Zygmunt Sarna oraz prof. Albin Żabiński. Serię wydawniczą kontynuowa-

no przez dwa lata w siedzibie przy ul. Krowoderskiej 55. W tym samym roku zostały również reaktywowane projekty wydawnicze *Towaroznawstwo w monografiach* oraz *Surowce Polski* prof. Arnolda Bollanda. Ambicje wydawnicze dyrektora WSH znajdują swoje potwierdzenie w liczbach. Był on autorem lub współautorem łącznie sześćdziesięciu czterech prac naukowych, głównie z dziedziny chemii, towaroznawstwa oraz problematyki szkolnictwa handlowego, publikowanych przez Akademię Umiejętności oraz towarzystwa naukowe, zarówno polskie, jak i zagraniczne. Z tego powodu prace te powstawały nie tylko w języku polskim, lecz także francuskim i niemieckim. Jego szczególnie istotnym osiągnięciem było opracowanie podręcznika do nauki towaroznawstwa, z którego korzystało wiele roczników studentów. Za swoją działalność naukową i organizacyjną prof. Arnold Bolland w roku 1928 został odznaczony Krzyżem Komandorskim Orderu *Polonia Restituta*.

Strona tytułowa opracowania *Słoma* z serii *Surowce Polski*, autorstwa S. Stendiga, pod red. A. Bollanda, Kraków 1926

Opis patentowy sposobu barwienia cementu dla celów kontrolnych (nr 13189, kl. 80 b 23), autorstwa prof. A. Bollanda i prof. S. Bollanda z 1931 roku

Infrastruktura

Wyższe Studium Handlowe na początku działalności nie posiadało własnej siedziby. Współdzieliło budynek z roku 1906 przy ul. Kapucyńskiej 2 ze Szkołą Ekonomiczno-Handlową, w którym dysponowało salami wykładowymi i pracownią towaroznawczą.

Potrzeba uniezależnienia się WSH była motywacją do podjęcia starań o własny

gmach. W tym celu władze Miasta Krakowa przekazały uczelni bezpłatnie parcelę na Krowodrzy przy ul. Sienkiewicza 4. Projekt pierwszej samodzielnej siedziby, autorstwa znanego architekta Teodora Hoffmanna, został zatwierdzony wiosną 1926 roku. Modernistyczna bryła korespondowała z ideą uczelni kształtowania nowoczesności. Już 16 czerwca tego samego roku książę Metropolita Krakowski Adam Stefan Sapieha poświęcił kamień węgielny pod dwupiętrowy budynek „na służbę

Akt erekcyjny budowy gmachu WSH przy ul. Sienkiewicza 4 z 1926 roku

Gmach WSH przy ul. Sienkiewicza 4,
wrzesień 1927 roku

Kyrtanung 1:500

Kjara Glerveg

Gröfja

Gröfja

Gröfja

44 OD PASJI DO NAUKI

Artykuł w *Ilustrowanym Kurierze Codziennym*,
nr 280 (10 października 1931 roku)

na dachach
dla życia
o górze. B
mających
Pawłowi".
"na jedyn
falek 200
rów. Art
błogosł
dalsze
ZERZAN
SKIEGO
"Wrażeń
się w n
Seminar
WIELKA
Tę, ugro
rano w
Jeet na
wyrzuci
dla mi
PORTUG
lebie pre
m. gram
rynka po
produkt
pasoży
błogosł
obawie
POZAR
wyjecha
Kraków
Krzysz
wła się
tę. Sako
niskom
STRAS
wesoła
do fazy
wideru
zawoż
kolea a
FATALN
podobn
Wojcie
Przem
Wojcie
n. Raj
przez R
wzrost
czaszi
gryzł
WYPAD
rząd wo
mów, g
pół-let
Handl
stwierd
można
ntu pier
400 w
oddal
wola w
NASTA
Nielaki
wa. Han
w nasz
podw
duku
cowie
wzrost
litum
sanktu
poczek
owy, sz
perłach
mają
sade.
Ogłos
spóło
PIĘTOS
jako
osze
Tę
Armist
bie pok
wspom

Apollo:
 Anny On:
 Bagatel:
 Corn:
 Promied:
 Swiatow:
 Swit: J:
 Setukar:
 Harm A:
 Uciecha:
 Wandar:
 Warsaw:
 Katha Na:

Akademia Handlowa w Krakowie 1938–1950

Gdy przez dziesiątki lat zastanawiałem się nad tym, dlaczego w Polsce w czasach dawniejszych gardzono handlem, to dochodziłem stale do wniosku, że słuszną była i jest pogarda dla handlu, jeśli on jest antyspołeczny, wyzyskujący, drapieżny i jeśli zamiast wartości tworzyć – cudze mienie bez zastugi sobie przypisują. W naszej uczelni całe Wasze wykształcenie i wychowanie idzie w tym kierunku, by Was nauczyć gospodarzo tak, by praca Wasza była społeczna, konstrukcyjna, twórcza – i jako taka na szacunek zastugiwana.

Arnold Bolland

Przemówienie inauguracyjne
wygłoszone w dniu 5 listopada 1938 r.
z okazji inauguracji roku akademickiego 1938/39

Ustawa z 1937 roku o akademizacji szkoły, zgodnie z decyzją Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, nabrała mocy prawnej z dniem 1 września 1938 roku. Tego dnia jej formalna nazwa została zamieniona na Akademię Handlową w Krakowie. Jednakże prof. Arnold Bolland w przemówieniu wygłoszonym podczas inauguracji roku akademickiego 1938/1939 zaznaczył, że nie należy identyfikować szkoły wyłącznie z dziedziną handlu, ponieważ jej znacznie szersza działalność naukowa i dydaktyczna sprawia, że stanowi ona „Wszechnicę Gospodarczą”.

Artykuł z Ilustrowanego Kuriera Codziennego, nr 160 (12 czerwca 1938 roku)

Przepisy zobowiązywały władze uczelni do reorganizacji jej struktury. W tym celu 20 marca 1939 roku przyjęto nowy statut, zatwierdzony przez ministra Wojciecha Świątowskiego. Szczególnym znakiem czasu wydaje się zawarty w nim zapis: „W razie powstania okoliczności, uniemożliwiających normalny bieg pracy [...], rektor może zarządzić czasowe zawieszenie wykładów, ćwiczeń albo czynności zakładów”. Wybuch II wojny światowej wstrzymał proces wprowadzania zmian. Podobnie jak w innych placówkach oświatowych, oficjalna działalność dydaktyczna nie została jednak zawieszona od razu. Pomimo tragicznych wydarzeń, odbywały się posiedzenia Rady Profesorów oraz egzaminy. Przeprowadzono też rejestrację kandydatów na studia w roku akademickim 1939/1940. Wszystko zmieniło się jednak po „Sonderaktion Krakau”. 6 listopada 1939 roku niemiecki okupant aresztował profesorów Akademii Handlowej w Krakowie: Arnolda Bollanda, Zygmunta Sarnę, Walentego Winida oraz Albina Żabińskiego wraz z profesorami innych krakowskich szkół wyższych. Prawie dwieście zatrzymanych osób zastało wywiezionych do obozu koncentracyj-

nego w Sachsenhausen. Wkrótce naziści przejęli gmachy Akademii Handlowej w Krakowie przy ul. Sienkiewicza z całym ich wyposażeniem. Pracownikom administracyjnym udało się ocalić część dokumentów. Ostatecznie uczelnia została zmuszona do oficjalnego zawieszenia swojej działalności, tak jak inne szkoły akademickie w okupowanej Polsce. W roku 1943 podjęto decyzję o zorganizowaniu tajnego nauczania, choć przez cały okres wojny szkoła działała w trzech obszarach: wydawania zaświadczeń dla studentów, przeprowadzania zaległych egzaminów oraz prowadzenia konsultacji dotyczących prac dyplomowych.

Do normalnego funkcjonowania uczelnia powróciła na początku roku 1945. Pomimo trudnych warunków materialnych udało się uruchomić zajęcia dla ponad 1 500 studentów. Inauguracja roku akademickiego odbyła się 8 maja 1945 roku, a w początkowym okresie powojennej działalności szkoły opierano się na podstawach wypracowanych przed okupacją. Od roku 1947 obowiązującym prawem był „Dekret o organizacji nauki i szkolnictwa wyższego”. Utrzymywał on podział na szkoły państwowe i niepaństwowe, lecz usunięto stosowane dotąd określenie „prywatne”. Zmiany polityczne zaczęły w niedługim czasie oddziaływać również na Akademię Handlową w Krakowie. Pojawiało się coraz więcej krytyki ze strony państwowych dygnitarzy, ze względu na zajęcia prowadzone w duchu „zachodnioeuropejskiej burżuazyjnej nauki”, wbrew „wartkiemu nurtowi przemian”. Uwadze nie umknęło również pobieranie opłat za studia. Rektor, prof. Zygmunt Sarna, próbował wyjaśniać, że taki stan rzeczy wynika z konieczności pokrywania jedynie kosztów działalności. Podkreślał również fakt, że wielu niezamożnych słuchaczy jest zwolnionych z czesnego, co sprawia, że szkoła może być określana mianem społecznej. W roku 1949 do struktury organizacyjnej wprowadzono jednostkę partyjną PZPR, a rok później prywatna dotąd szkoła akademicka zakończyła swoją historię w tej formie. Na skutek przeprowadzonego upaństwowienia, 1 września 1950 roku Akademia Handlowa w Krakowie stała się Wyższą Szkołą Ekonomiczną.

Ustawa nadająca status prywatnej szkoły akademickiej Akademii Handlowej w Krakowie, 29 marca 1937 roku

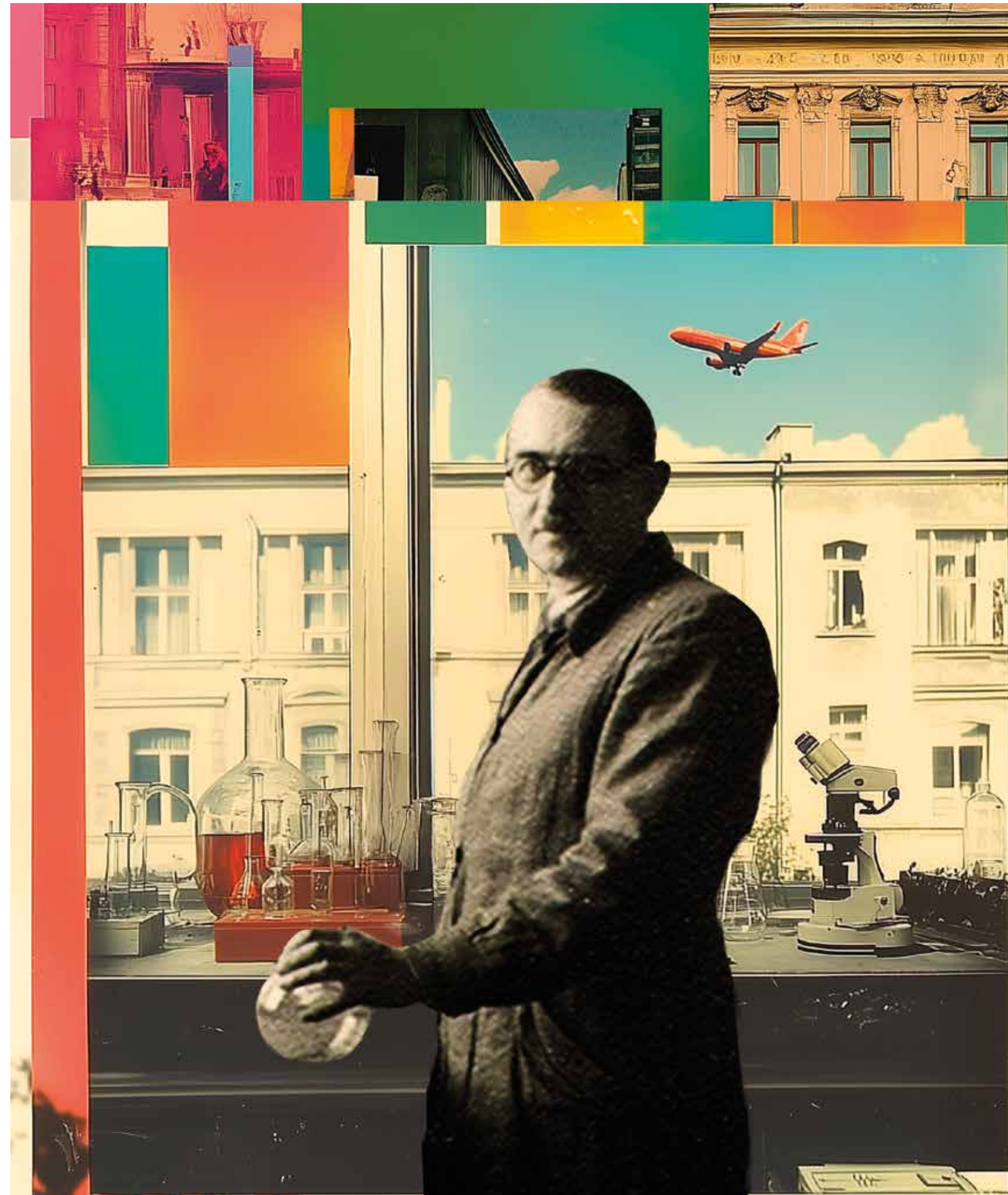
Prof. T. Kłapkowski z grupą żegnających go studentów – wychowanków AH w Krakowie, lato 1939 roku

Symbole

Godło – przekształcenie uczelni odzwierciedlone zostało również w obszarze wizualnym, zgodnie z paragrafem 5., statutu z 1939 roku. Od tego momentu posługiwano się pieczęcią, która składała się z dwóch elementów: napisu „Akademia Handlowa w Krakowie” oraz godła z wizerunkiem Sukiennic. Umieszczano je nie tylko na szczególnie ważnych dokumentach, oznaczano nim również wydawnictwa. Pozostałe symbole nie zostały w żaden sposób zmodyfikowane.

Pieczęć Akademii Handlowej w Krakowie

*Jest idea Uczelni, by Was przygotować
tak, abyście zdolali w różnorodnych
dziedzinach przedsiębiorczości
gospodarczej pracować skutecznie;
pamiętajcie też, że przyszli do Uczelni,
która ma nazwę Akademii Handlowej,
a jest Wszechnicą Gospodarczą o zasięgu
daleko szerszym niż dziedzina handlu;
jest idea Uczelni, by Was kształcić
i wychowywać tak, byście umieli myśleć
i działać gospodarczo-racjonalnie,
w miarę możliwości gospodarczo-twórczo,
przy równoczesnym podporządkowaniu
się we wszystkich Waszych poczynaniach
imperatywowi sprawiedliwości społecznej.*

Arnold Bolland

Przemówienie inauguracyjne wygłoszone
w dniu 5 listopada 1938 r. z okazji inauguracji
roku akademickiego 1938/39.

Uprawnienia akademickie

Włączenie Akademii Handlowej w Krakowie ustawą z 1937 roku do grupy siedmiu prywatnych szkół akademickich w Polsce nie było równoznaczne z uzyskaniem uprawnień do nadawania tytułów naukowych. Władze uczelni kontynuowały zatem starania o przyznanie pełni przysługujących jej praw. Prawdopodobnie specjalne rozporządzenie Ministra WRIOP w tej sprawie podpisano w lipcu 1939 roku. Nie zostało ono jednak opublikowane w Dzienniku Ustaw z powodu wybuchu II wojny światowej. Oryginalny dokument zaginął wraz z innymi aktami ministerstwa.

Po wznowieniu działalności uczelni w roku 1945 uregulowanie tej kwestii stało się więc priorytetem. Problem został ostatecznie rozwiązany rozporządzeniem Ministra Oświaty. 3 września 1945 roku Akademia Handlowa w Krakowie uzyskała uprawnienia do nadawania stopnia magistra nauk ekonomiczno-handlowych swoim absolwentom. Data ta stanowi symboliczne dopełnienie procesu akademizacji, który był głównym dążeniem założycieli uczelni

przez ponad 20 lat. Kolejnym celem stało się otrzymanie prawa do nadawania tytułu doktora oraz przeprowadzania habilitacji.

Prof. Z. Sarna i prof. M. Mysona na schodach
Collegium Novum UJ w 1947 roku

Struktura uczelni

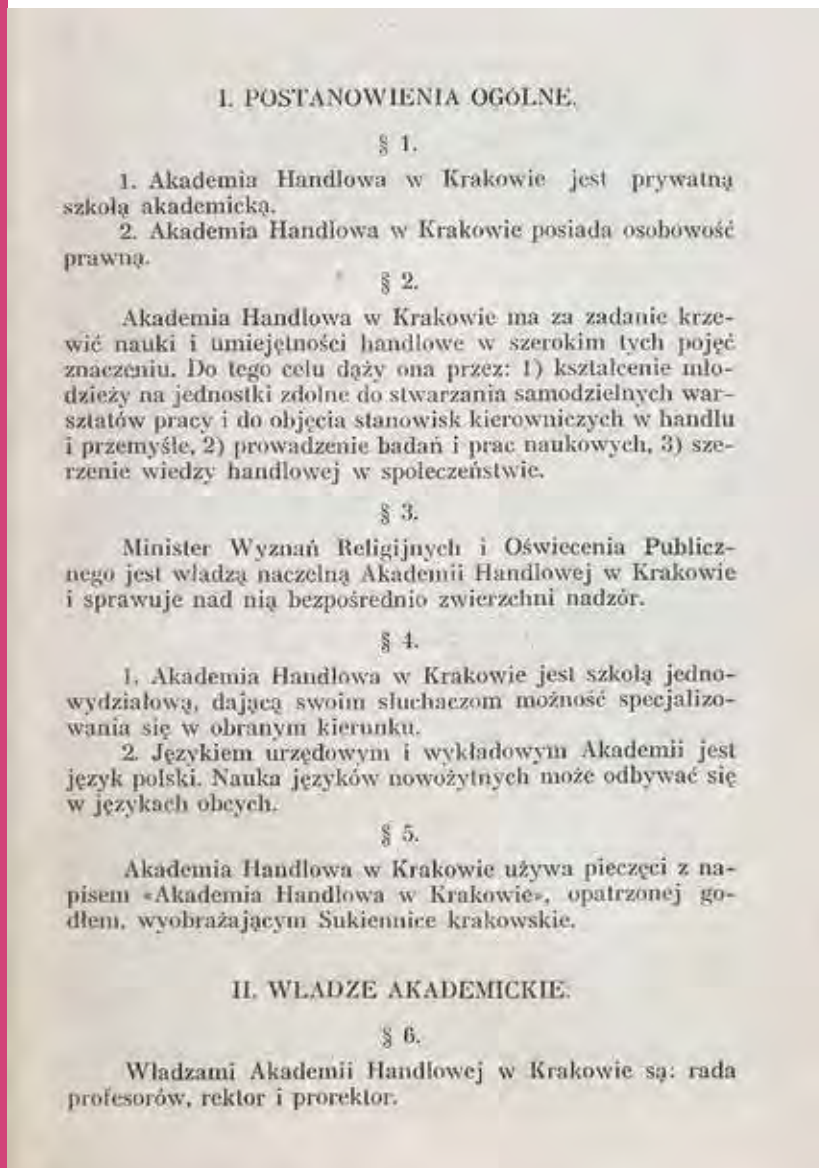
Wraz z zatwierdzeniem nowego statutu w 1939 roku, konieczne stało się dostosowanie dotychczasowej struktury organizacyjnej do wymogów akademizacji. W lipcu tego samego roku opracowano m.in. nowy program studiów, wraz ze sposobem egzaminowania. Jednakże ze względu na wybuch wojny, przekształcenia te pozostały jedynie projektem przez cały okres niemieckiej okupacji. Tuż po wojnie powrócono do tych koncepcji. Jednak nowa rzeczywistość wymagała wprowadzenia w strukturze kolejnych poważnych zmian. Przekształcono większość dotychczasowych jednostek, a katedry ustąpiły miejsca zakładom. W 1947 roku utworzono trzy nowe: Administracji, Ekonomii II i Skarbowości. Efektem kolejnej reorganizacji w roku 1949 było utworzenie struktury składającej się z następujących zakładów: Administracji, Bankowości I, Bankowości II, Ekonomii Politycznej, Ekonomiki Obrotu Towarowego, Geografii Gospodarczej, Handlu i Prawa Morskiego, Handlu Rolniczego i Spółdzielczości, Historii Gospodarczej i Społecznej, Nauki o Państwie i Prawie, Organizacji i Zarządu Przedsiębiorstw, Polityki Społecznej, Prawa i Ustroju Gospodarczego, Rachunkowości, Skarbowości, Statystyki oraz Technologii i Towaroznawstwa.

Akademia Handlowa w Krakowie musiała dostosować wewnętrzne regulacje do wymogów obowiązującej ustawy. Zgodnie z przepisami, szkoła akademicka podlegała bezpośrednio Ministerstwu WRiOP. Z tego powodu konieczne było zniesienie społecznego organu zarządczego, funkcjonującego do tej pory w formie Kuratorium WSH. Nowy statut uczelni z 1939

roku wprowadził również zmiany w zakresie władz Akademii Handlowej w Krakowie. W miejsce posad dyrektora i wicedyrektora ustanowiono stanowisko rektora oraz prorektora. W szkole o jednym wydziale ustawa nie przewidywała natomiast potrzeby sprawowania funkcji dziekana.

Oznacza to, że kompetencje zarządcze były przydzielone następującym organom:

- Rektor – stał na czele wszystkich jednostek społeczności akademickiej. Statut AH opisywał szczegółowo te zależności. Według przepisów pełnił rolę: przewodniczącego i wykonawcy uchwał rady profesorów, przełożonego grona nauczycielskiego, zwierzchnika pomocniczych sił naukowych oraz pracowników administracji, a także opiekuna studentów. Jednym z jego najważniejszych zadań było sprawowanie pieczy nad prowadzeniem działalności uczelni, według litery prawa. Prowadził również politykę finansową. Do jego obowiązków należała również immatrykulacja studentów. Przysługiwał mu tytuł Magnificencji. Pełnił również funkcję reprezentacyjną. Był wybierany przez Radę Profesorów na dwuletnią kadencję. Kandydaci na to stanowisko musieli posiadać tytuł profesora zwyczajnego.
- Prorektor – był zastępcą rektora, wybieranym przez Radę Profesorów na dwuletnią kadencję, spośród kandydatów posiadających tytuł profesora zwyczajnego lub nadzwyczajnego.
- Rada Profesorów – stanowiła naczelną władzę kolegialną. Jej członkami byli profesorowie zwyczajni, nadzwyczajni, a także honorowi oraz dwóch innych przedstawicieli z grona nauczycielskiego. Zajmowała się przede wszystkim uchwalaniem regulacji statutowych i innych regulaminów wewnętrznych. Kreowała ona również politykę kadrową. Sprawowała nadzór nad sprawami studenckimi w zakresie finansowym (np. stypendia) oraz działalności organizacji studenckich. Organ ten, ze względu na jednowydziałową strukturę uczelni, pełnił dodatkowo funkcję zarówno senatu jak i rady wydziału.

Pierwsza strona statutu AH w Krakowie z 1939 roku

Spółeczność akademicka

Władze Akademii Handlowej w Krakowie

Wybory władz uczelni odbyły się 20 kwietnia 1939 roku. Ich wyniki, zgodnie z przepisami, zostały zatwierdzone przez Prezydenta II RP, na wniosek Ministra WRiOP. Pierwszym rektorem został prof. Arnold Bolland, lecz ze względu na zły stan zdrowia musiał wkrótce zrezygnować ze stanowiska. Jego następcą został ówczesny prorektor, prof. Albin Żabiński, którego kadencja obej-

mowała cały okres okupacji oraz organizację pracy uczelni po wojnie. Kolejni rektorzy zmagali się z rzeczywistością nowego ustroju PRL. Władze państwowe coraz silniej ingerowały w sprawy uczelni, wpływając nawet na przemówienie inauguracyjne rektora prof. Stefana Grzybowskiego, otwierające rok akademicki 1949/1950. Domagano się również zaproszenia na uroczystość grupy kilkuset przedstawicieli klasy robotniczej.

Rektorzy

1938–1939 – prof. dr Arnold Bolland
1939–1946 – prof. dr Albin Żabiński
1946–1949 – prof. dr Zygmunt Sarna
1949–1950 – prof. dr Stefan Grzybowski

Prorektorzy

1939–1946 – prof. dr Albin Żabiński
1939–1950 – prof. dr inż. Stanisław Bieńkowski

Pracownicy

Zgodnie ze statutem, grono nauczycielskie składało się z profesorów zwyczajnych, nadzwyczajnych i honorowych; profesorów i docentów z innych uczelni, którzy prowadzili zlecone wykłady; nauczycieli języków obcych i przedmiotów specjalnych; zastępców profesorów oraz innych osób, prowadzących zlecone wykłady i ćwiczenia.

Profesorowie mieli zagwarantowane prawo wolności naukowej i badawczej, a także dobierania metod dydaktycznych. Ich działania wspierane były przez tzw. pomocnicze siły naukowe, czyli adiunktów oraz asystentów starszych i młodszych. Natomiast spośród jednostek pionu administracyjnego, statut z roku 1939 regulował funkcjonowanie sekretariatu Akademii, który podlegał bezpośrednio rektorowi. Na jego wniosek, Rada Profesorów powoływała kadrę urzędniczą i kierownika. W dokumencie określono również zasady prowadzenia biblioteki. Jej kierownik wybierany był przez komisję biblioteczną,

Prof. A. Bolland

Prof. A. Żabiński

Prof. Z. Sarna

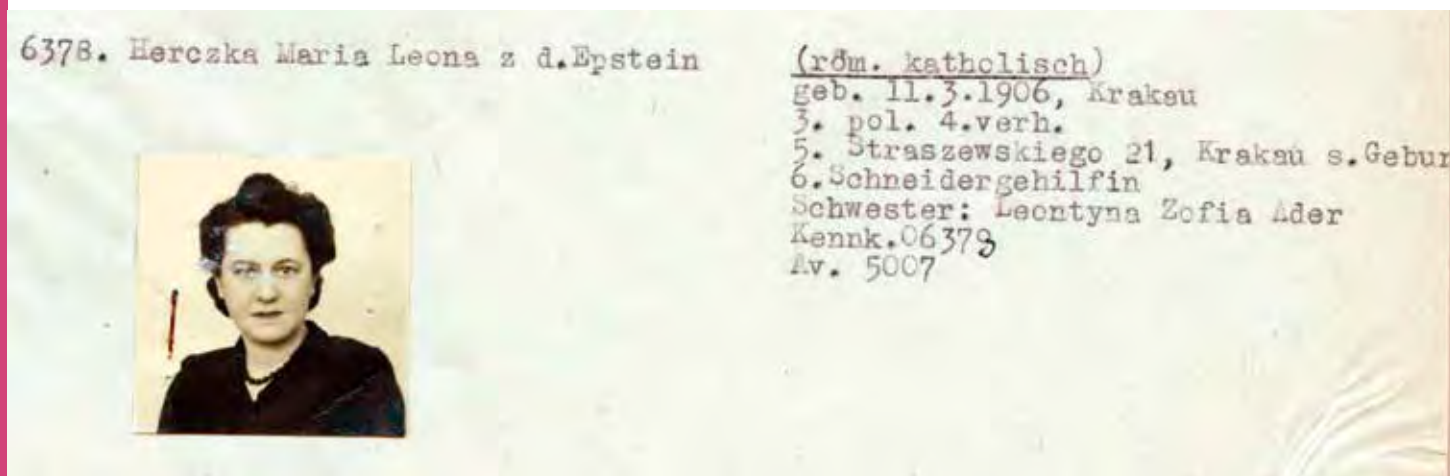
Prof. S. Grzybowski

której członkowie wybierani byli przez radę profesorów spośród grona nauczycielskiego. Podlegał mu personel biblioteczny, naukowy i techniczny oraz służba.

W czasie II wojny światowej AH poniosła dotkliwe straty kadrowe. W roku 1940 zmarł, po powrocie z obozu koncentracyjnego, prof. Arnold Bolland. Końca wojny nie doczekał również prof. Walenty Winid, który zginął w Auschwitz w 1945 roku. Natomiast w roku 1942 zamordowana została Maria Herczkowa, kierowniczka biblioteki. Spośród pracowników UJ, wykładających również w AH, z obozów zagłady nie powrócili: lektor Stefan Bednarski, prof. Adam Heydel, doc. dr Wiktor Ormicki, prof. Mi-

chał Siedlecki oraz prof. Jerzy Smoleński. W okresie okupacji zmarł również prof. Kazimierz Władysław Kumaniecki.

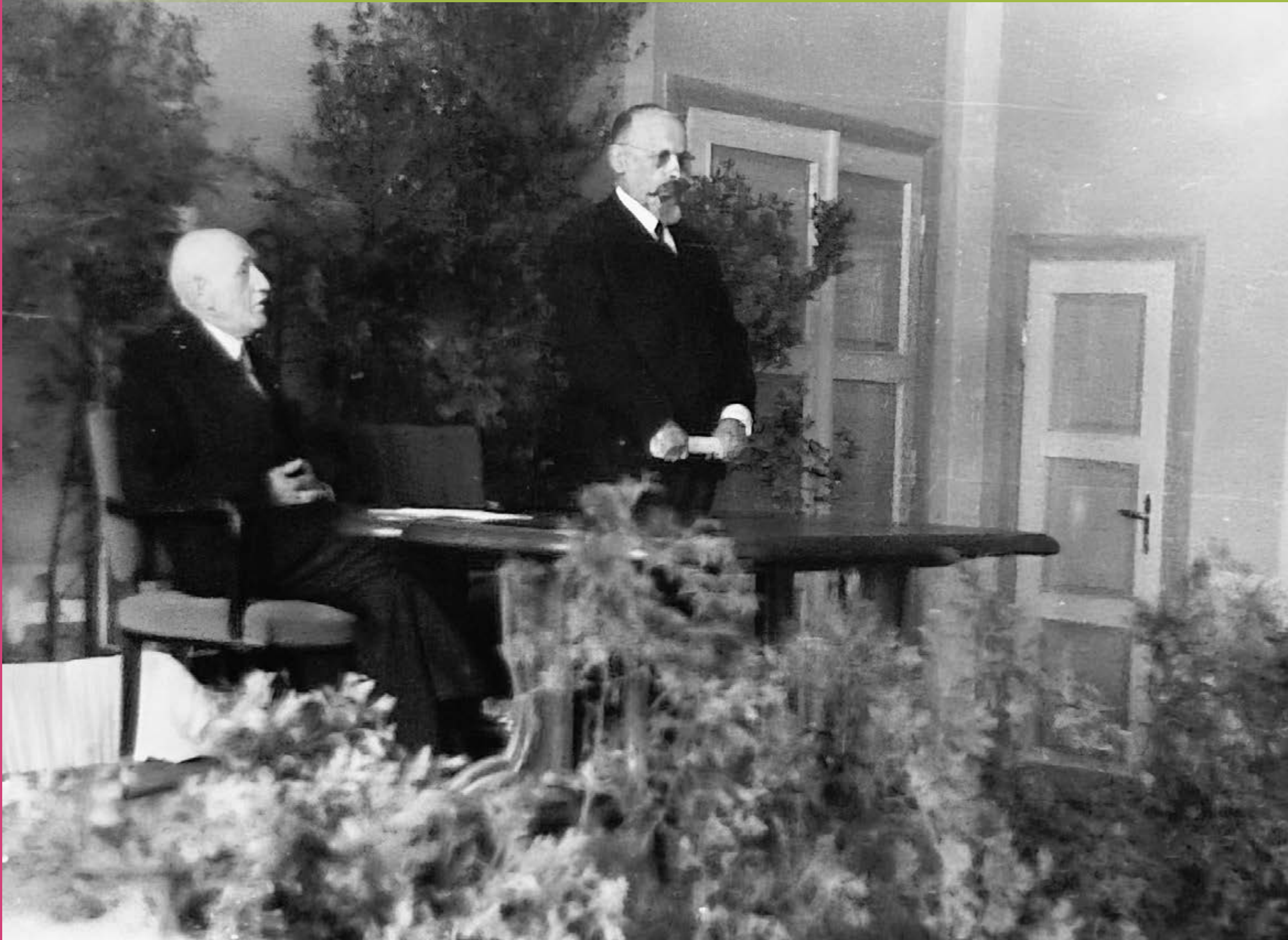
Po zakończeniu niemieckiej okupacji, grono nauczycielskie stopniowo się powiększało. Wymagała tego też stale rosnąca liczba studentów. Dużym przełomem pod tym względem był rok 1948. Z kolei uczelnia zmagala się przez dłuższy czas z niedoborem kadry administracyjnej. W roku 1949 sekretariat ds. studenckich był obsługiwany jedynie przez dwie osoby. Brakowało odpowiedniej liczby pracowników również w kwesturze i w pionie technicznym. Skutkiem tej sytuacji była konieczność licznych nadgodzin, nawet wieczorami.

Fotografia M. L. Herczki oraz jej dane osobowe – z niemieckiego zestawienia inwentarzowego danych osobowych Żydów, w związku wydawaniem im dowodów osobistych (Kennkarte)

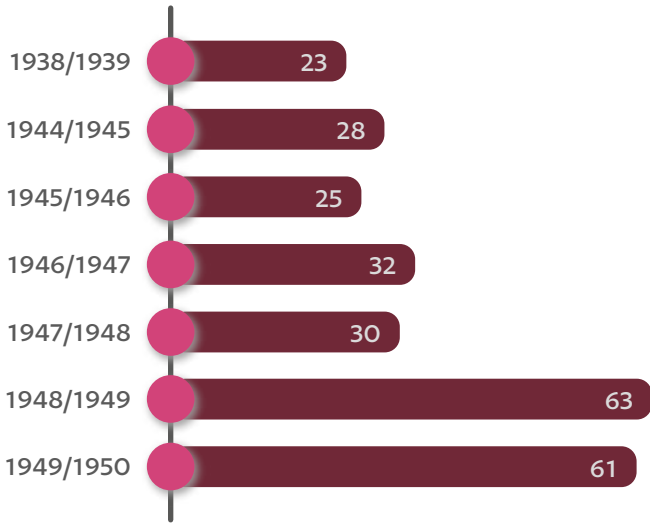

Prof. A. Żabiński po powrocie z Sachsenhausen

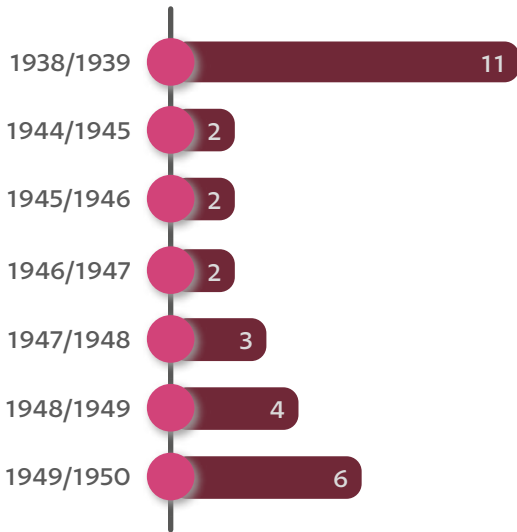

Inauguracja roku akademickiego 1944/1945 w Akademii Handlowej w Krakowie.
Przemawia rektor prof. A. Żabiński, siedzi prorektor – prof. S. Bieńkowski, 8 maja 1945 roku

Grono nauczycielskie

Pracownicy administracyjni

Studenci

Rekrutacja na rok akademicki 1938/1939 była w dotychczasowej historii szkoły rekordowa. Liczba nowych studentów wyniosła 644 i stanowiła ponad 43% ogółu. W grupie tej było więcej mężczyzn, bo 65%. W tym czasie na drugim roku studiów uczyło się 478 słuchaczy, na trzecim – 254, a na czwartym – 111. Pod względem wyznania najwięcej było katolików. Natomiast odsetek przedstawicieli judaizmu wynosił 7,4%. Zdaniem prof. Arnolda Bollanda liczebność młodzieży akademickiej AH należała do najwyższych spośród szkół o profilu handlowym, nie tylko w Polsce, lecz także na świecie. Fakt ten miał świadczyć o społecznym zaufaniu do uczelni.

Przed II wojną światową w Akademii Handlowej w Krakowie studiowała zarówno młodzież pracująca jak i niepracująca. Po roku 1945 znaczącą przewagę w liczebności miała pierwsza grupa. Sytuacja polityczna przyniosła zmiany w strukturze demograficznej studentów. Pojawiła się liczna grupa osób wysiedlonych z Kresów Wschodnich, m.in. ze Lwowa, Stanisławowa i z Tarnopola. Zauważono również wzrost średniego wieku słuchaczy do około trzydziestu lat. Wśród nich było wielu byłych żołnierzy Armii Krajowej, Armii Ludowej czy Batalionów Chłopskich. Rektor AH, prof. Albin Żabiński podsumował pierwszy powojenny rocznik studentów słowami: „takiej młodzieży, jak w ubiegłym roku na-

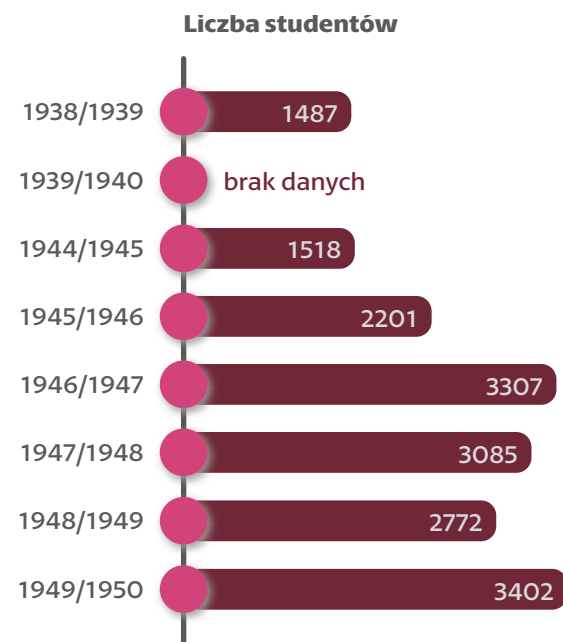
Informacja o nabożeństwie żałobnym w piątą rocznicę śmierci prof. A. Bollanda

Informacja o nabożeństwie żałobnym w intencji profesorów i studentów AH w Krakowie

Karta immatrykulacyjna C. Jurkowskiej z Okocimia, jako studentki pierwszego roku Akademii Handlowej w Krakowie z 24 września 1938 roku, z podpisem rektora A. Bollanda oraz wpisy w jej książeczce legitymacyjnej nr 841/38

ukowym, nie mieliśmy jeszcze nigdy. [...] Byli to wszyscy ludzie dojrzały, życiowo wyrobieni przez wojnę, w zwalczaniu trudów życia codziennego zahartowani, rozumiejący swoich przełożonych, a skutek tego dający się łatwo kierować, zachowujący się pod każdym względem wzorowo, przy tym wyjątkowo pilni i pracowici. [...] Ci młodzi ludzie wiedzieli dobrze, że przyszli do nas po naukę”. Zdaniem profesora, odzwierciedleniem tej postawy były lepsze wyniki osiągane na egzaminach.

W roku akademickim 1944/1945 liczba zapisanych studentów wyniosła 1518 osób. Aż 70% zgłosiło się na pierwszy rok. Pod względem pochodzenia, w zdecydowanej większości były to osoby ze środowisk robotniczych, chłopskich i inteligencji pracującej. Co ciekawe, dzieci z rodzin kupieckich stanowiły mniejszość. W następnych latach wyniki rekrutacji nie spadły już poniżej dwóch tysięcy. Pojawił się jednak problem tzw. studentów fikcyjnych. Szacowano, że w roku 1946 nawet 50% słuchaczy pierwszego roku zrezygnowało z nauki. Przyczyną tej sytuacji mogły być trudne warunki materialne. W celu rozwiązania tego systemowego problemu, Ministerstwo Oświaty wprowadziło ograniczenia w przyjmowaniu studentów. Mimo to, ich liczba utrzymywała się na wysokim poziomie.

Znani absolwenci

- Mieczysław Pemper – działacz społeczny, więzień niemieckiego nazistowskiego obozu pracy przymusowej w Płaszowie, pomógł Oskarowi Schindlerowi w działaniach ratujących Żydów.
- Andrzej Zagórski – historyk i żołnierz AK, jeden z pierwszych badaczy struktur Polskiego Państwa Podziemnego.

Z. Herbert w czasach studenckich na AH w Krakowie

Karta indywidualna dla kandydatów do Szkół Wyższych, należąca do Z. Herberta, studenta AH w Krakowie

AKADEMIA HANDLOWA W KRAKOWIE

Rok akademicki _____ WZÓR A

KARTA INDYWIDUALNA DLA KANDYDATÓW DO SZKÓŁ WYŻSZYCH

(Wypełnia każdy kandydat przy składaniu podania o przyjęcie do szkoły)

Nazwisko i imię: Herbert Zbigniew

I. ZGŁASZA SIĘ NA		III. WYKSZTAŁCENIE ŚREDNIE OGÓLNOKSZTAŁCĄCE	
1. Kierunek studiów	<u>ogólno-handlowy</u>	1. Dojrzalskość	typo <u>mat.-fiz.</u>
2. Rok studiów	<u>II</u>	2. ukończenia klas	wydane w roku <u>1944</u>
II. POPRZEDNIE STUDIA WYŻSZE (Wypełnia kandydat, który przed zgłoszeniem się na dany wydział uczęszczał do jakiegokolwiek szkoły wyższej)		3. ukończenia klas	wydane w roku
1. Na kierunku studiów <u>ogólno-handlowy</u>		4. ukończenia klas	w miejscowości
w roku <u>1944/45</u>		5. ukończenia klas	w powiecie
2. Na kierunku studiów		6. ukończenia klas	w województwie
w roku		7. ukończenia klas	za granicą (kraj)
w szkole (nazwa)		8. ukończenia klas	
w miejscowości		9. ukończenia klas	
za granicą (kraj)		10. ukończenia klas	
na wydziale i sekcji		11. ukończenia klas	
w roku		12. ukończenia klas	

IV. CECHY OSOBISTE KANDYDATA	
1. Płeć (męska, żeńska)	<u>męska</u>
2. Rok urodzenia	<u>1924</u>
3. Przynależność państwowa	<u>polna</u>
4. Narodowość	<u>polna</u>
5. Język ojczysty	<u>polski</u>
6. Wyznanie	<u>nieznanie</u>
7. Stan cywilny	<u>nieznanie</u>
8. Zdolność do służby wojskowej (kategoria)	<u>nieznanie</u>
9. Stopień wojskowy	<u>nieznanie</u>
10. Miejsce stałego zamieszkania	<u>Kraków</u>
11. Obecny adres kandydata*	<u>Stolarska 11</u>

Imiona rodziców wzgl. opiekuna _____ Zawód rodziców wzgl. opiekuna (rodzaj i miejsce zatrudnienia) _____

Dnia _____ roku _____ Podpis kandydata Herbert Z.

Stwierdzam własnoręcznym podpisem, że jako student Akademii Handlowej w Krakowie, będę przestrzegał godności akademickiej i przepisów tejże Akademii.

W Krakowie, dnia _____ 194_____ Podpis kandydata Herbert Z.

Wypełnia szkoła:

1. Czy kandydat został przyjęty („tak” lub „nie”)	3. Na rok studiów (kurs)
2. Na kierunek studiów	

* Zmiany adresu należy bezwzględnie zgłaszać w Sekretariacie.
Drukarnia Żelazkowska, Kraków, 10. 45. 1940. 34 10000

Kształcenie

Uczestnicy zajęć w Akademii Handlowej w Krakowie dzielili się na dwie grupy. Zdecydowaną większością byli studenci, czyli osoby immatrykulowane. Ślubowanie zobowiązywało ich do dochowania godności akademickiej. W nowym statucie, tak jak poprzednio, uwzględniono jeszcze kategorię wolnych słuchaczy. Nie spełniali oni ustawowych wymogów, żeby stać się studentami. Jednakże rektor mógł zdecydować o dopuszczeniu takiego grona do brania udziału w zajęciach. W szkole prywatnej obowiązywał system opłat. Poza czesnym, studenci ponosili koszty rekrutacyjne, płacili za egzaminy roczne, a nawet za opiekę medyczną. Dla osób niezamożnych o dobrych wynikach w nauce utworzono specjalne formy stypendialne, np. Ministerstwa WRiOP, im. Jana Szyca, K. Miarki i P. Stelmacha, Zarządu Miasta Krakowa, Wojewódzkiego Komitetu Towarzystwa Przyjaciół Młodzieży Akademickiej w Katowicach oraz Wydziału Powiatowego w Pińczowie.

Rok akademicki rozpoczynał się 1 września i składał się z trzech trymestrów. Nauka na każdym kierunku trwała trzy lata. Program studiów obejmował wykłady, ćwiczenia, konwersatoria, proseminaria, seminaria, a także zajęcia laboratoryjne. W roku akademickim 1938/1939 utworzono cztery specjalności: ogólnohandlową,

samorządową, skarbowo-celną i towaroznawczą. Prowadzono również nabór na kursy pedagogiczne o profilu rachunkowo-handlowym lub towaroznawczo-geograficznym. Zgodnie ze statutem uczelni, konieczne było wprowadzenie zmian również w tym zakresie. Zmodyfikowane programy studiów miały obowiązywać od kolejnego roku akademickiego. Jednakże wybuch wojny spowodował wstrzymanie tego procesu.

Działalność dydaktyczna szkoły w czasie wojny była kontynuowana. W roku 1943 władze uczelni podjęły decyzję o zaangażowaniu się w tajne nauczanie. Na czele organizacji stał rektor AH, prof. Albin Żabiński, który pełnił również rolę wykładowcy. Do konspiracyjnego grona nauczycielskiego należeli także: prof. Stanisław Bieńkowski, dr Stefan Bolland, prof. Tadeusz Dziurzyński, prof. Juliusz Ippoldt, asystent Mieczysław Mysona, prof. Jan Stanisławski, dr Józef Szaflarski (doc. UJ), prof. Tadeusz Wroniewicz oraz dr Zbigniew Żabiński. Prowadzili oni przede wszystkim indywidualne konsultacje dla studentów, zarówno przedwojennych jak i osób przyjętych w czasie okupacji. Nie udało się jednak zorganizować nauki zbiorowej. Regularne komplety nie były możliwe z powodu dużego zróżnicowania poziomu i obszaru wiedzy słuchaczy. Profesorowie swoje wsparcie realizowali również poprzez wypożyczanie odpowiedniej literatury przedmiotu. W tym czasie odbywały się również

egzaminy. Dzięki temu systemowi, kilka osób zaliczyło nawet dwa lata studiów, jednak w systemie tajnego nauczania tylko jednemu studentowi udało się dołączyć do grona absolwentów Akademii Handlowej w Krakowie. Był nim Eugeniusz Zięba.

W roku 1945 otworzono te same kierunki, co przed wojną, dodając jedynie dwa nowe: spółdzielczy i konsularny. Rok później poszerzono ofertę o administrację pocztowo-telekomunikacyjną. Był to jednak jednorazowy projekt.

Po roku 1945 odsetek osób zdających egzamin dyplomowy nie zmienił się istotnie w stosunku do wyników WSH, mimo uzyskanego prawa do nadawania tytułu magistra. Prof. Zygmunt Sarna wskazywał jednak, że poziom prac wieńczących studia był na tyle wysoki, że wiele z nich nadawało się do publikacji. Zakres tematów można ocenić jako szeroki. Obejmował zagadnienia nie tylko z ekonomii, handlu i towaroznawstwa, ale nawet spraw morskich, w tym prawa portowego czy żeglugi morskiej w kwestii ubezpieczeń.

W ostatnim roku akademickim działalności Akademii Handlowej w Krakowie, czyli 1949/1950, zdecydowano natomiast o redukcji liczby kierunków. Otworzono jedynie trzy: bankowy, handel wewnętrzny oraz organizacja i administracja przedsiębiorstw. W dalszym ciągu prowadzano również kurs pedagogiczny.

Rok	Liczba absolwentów	w tym kobiet	% kobiet
1939	62	27	44
1945	11	3	27
1946	85	18	21
1947	75	25	33
1948	153	58	38
1949	188	62	33
1950	372	109	29
Razem	946	302	32

Strona tytułowa programu studiów AH w Krakowie w roku akademickim 1939/1940

Wycieczka integracyjna pracowników
naukowych i studentów,
Wieliczka, 5 czerwca 1950

Organizacje studenckie

Młodzież akademicka Akademii Handlowej w Krakowie zajmowała się nie tylko nauką, lecz także innymi aktywnościami. Przed wojną w szkole działały liczne

ZARZĄD BRATNIEJ POMOCY STUDENTÓW AKADEMII HANDLOWEJ W KRAKOWIE W ROKU AKADEMICKIM 1948/49.

Siedzą od lewej Kol. Kol.: 1) Maziarszewski Zbigniew – II V-Prezes, Kier. Kom. Zapomogowej, 2) Czarnecka Barbara – Kier. Kom. Kult.-Oświat., 3) Popowski Zdzisław – Prezes, 4) Kwiecień Władysław – I V-Prezes, Kier. Kom. Apropowizacyjnej, 5) Tuleja Michał, Kier. Kom. Mieszkaniowej. Stoją od lewej Kol. Kol.: 1) Twaróg Zbigniew – Sekretarz, 2) Rutkiewicz Lucjan – Kier. Kom. Wypoczynkowej, 3) Wójcik Franciszek – Kier. Kom. Samochodowej, 4) Nowak Tadeusz – Kier. Kom. Wydawniczej, 5) Dulny Leon – Skarbnik.

stowarzyszenia, z których większość nie została reaktywowana w 1945 roku. Jednym z wyjątków była – założona jeszcze w WSH – Bratnia Pomoc. Grupa ta odgrywała szczególnie ważną rolę w okresie powojennym, kiedy brakowało w zasadzie wszystkiego. Z uwagi na wyzwania nowej rzeczywistości, zakres działań „Bratniaka” został poszerzony m.in. o prowadzenie stołówki. Członkowie podejmowali również interwencje w Ministerstwie Oświaty w sprawach bytowych, dotyczących np. środków żywnościowych, odzieży czy wyposażenia zdewastowanych akademików. Kluczowym problemem był także brak podręczników i pomocy naukowych. Stowarzyszenie starało się temu zaradzić, prowadząc powielarnię skryptów. Kolejnym istotnym wyzwaniem była pomoc w zakwaterowaniu studentów. W tym celu „Bratniak” dysponował domami akademickimi pod adresami: ul. Królewska 36, 38 i 40, ul. Grochowska 13 i ul. Pomorska 2. Stowarzyszenie Bratnia Pomoc zostało rozwiązane w roku 1948, a jego miejsce zajęło Zrzeszenie Studentów Polskich.

Spośród organizacji, które zostały założone jeszcze w czasach Wyższej Szkoły Handlowej, działalność wznowiły ponadto: Koło Naukowe oraz Akademicki Związek Sportowy. Natomiast członkowie zrzeszeń powstałych w Akademii Handlowej w Kra-

kowie, zdołali reaktywować Ligę Morską i Sodalicję Mariańską. Jednak wraz ze zmianami politycznymi w strukturze uczelni pojawiły się nowe stowarzyszenia akademickie, o charakterze ideowo-politycznym. Mowa o Akademickim Kole Związku Młodzieży Wiejskiej „Wici”, Akademickim Związku Walki Młodych „Życie”, Zjednoczeniu Akademickiej Młodzieży Socjalistycznej oraz Związku Niezależnej Młodzieży Socjalistycznej. Podmioty te w roku 1947 zostały włączone do Związku Akademickiej Młodzieży Polskiej, który ingerował w kształtowanie postaw studentów. Po wojnie założono również Akademickie Stowarzyszenie Przyjaciół Węgrów w Krakowie oraz Stowarzyszenie Przyjaciół Czechosłowacji.

Po lewej: Zarząd Bratniej Pomocy Studentów Akademii Handlowej w Krakowie, rok akademicki 1948/1949

Profesorowie Akademii Handlowej
w Krakowie i jej absolwenci
– schyłek lat 40. XX wieku.
Jako trzeci od lewej siedzi
prof. F. Młynarski,
ul. Sienkiewicza 4

Aktywność naukowo-badawcza

Działalność naukowa uczelni, ze względu na wybuch II wojny światowej, została znacząco ograniczona. Poniesione straty, zarówno materialne jak i kadrowe, uniemożliwiły kontynuowanie prowadzonych przedsięwzięć. W marcu 1945 roku od razu rozpoczęto prace nad zorganizowaniem na nowo przestrzeni badawczej w szkole. Zniszczone przez Niemców zostały bogato wyposażone laboratoria towaroznawcze, a wiele pomocy naukowych zaginęło. Ich odbudowa wymagała czasu i znacznych nakładów finansowych. Bezpowrotnie utracono natomiast wiele przedwojennych akt profesorów AH.

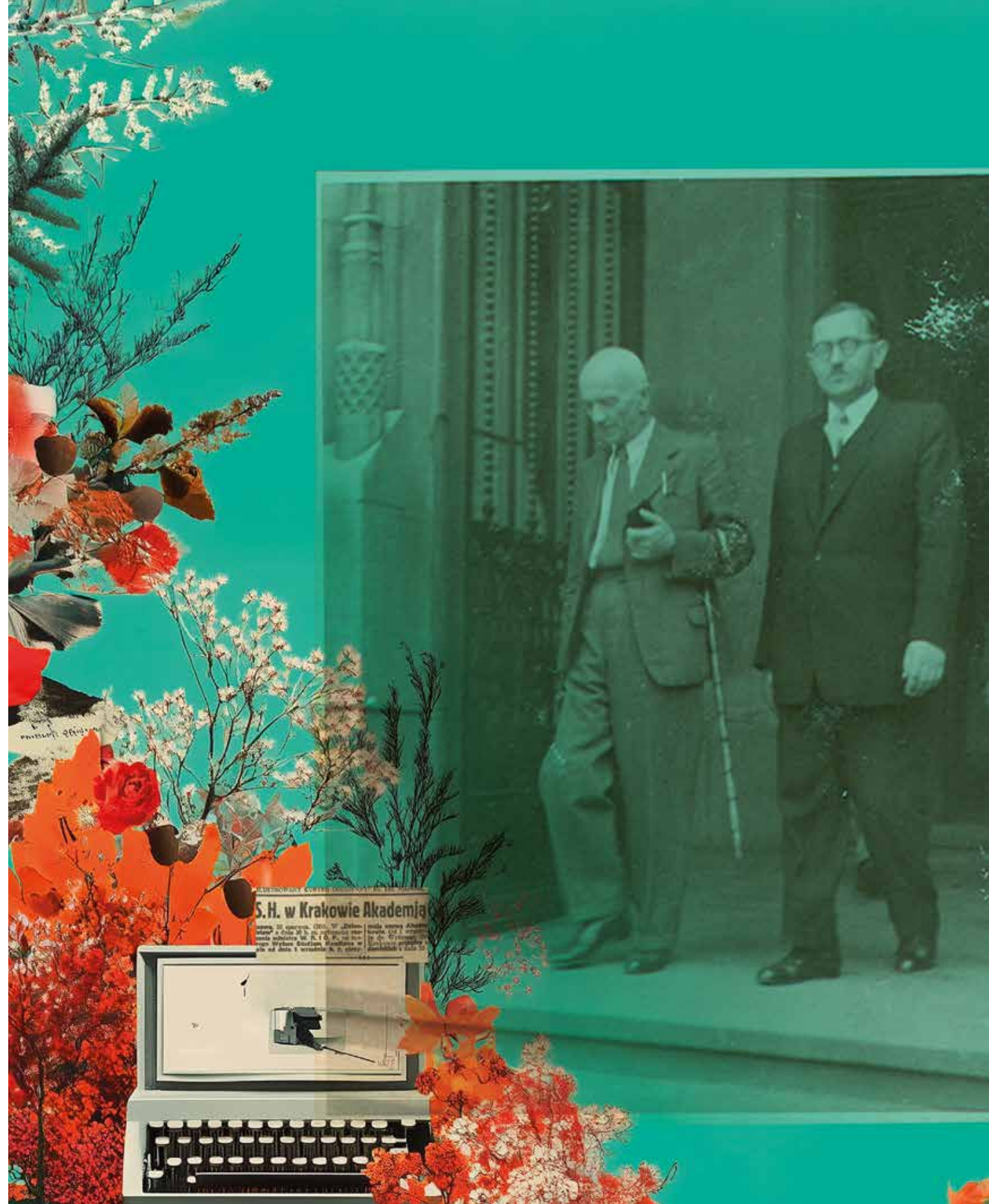
Szczególnie istotnym problemem był brak materiałów naukowych. W ostatnim przedwojennym roku akademickim biblioteka AH liczyła 11 769 pozycji i 27 752 egzemplarzy. Oprócz tego, prenumerowano 137 czasopism oraz zbierano opisy patentowe wynalazków, których zasób wynosił 11 690 sztuk. Księgozbiór AH nie przetrwał okresu okupacji w komplecie. Utracono około 40% tomów, które przechowywano w Bibliotece Jagiellońskiej. To, co udało się ocalić, sprowadzono do gmachu uczelni na początku wznowienia działalności. Jednym z pierwszych zadań było skatalogowanie strat bibliotecznych. Dzięki podję-

temu wysiłkowi, już w roku 1948 uczelnia dysponowała 11 961 pozycjami i 13 953 egzemplarzami. Wiele z nich szkoła otrzymała w darze. Ostatecznie biblioteka AH w ostatnim roku akademickim posiadała ponad 19 tysięcy tomów, 144 tytułów czasopism oraz 36 map.

Bez względu na trudne okoliczności, po wojnie profesorowie AH starali się rozwijać działania naukowo-badawcze. Przede wszystkim opierały się one na publikowaniu prac przez Wydawnictwo Akademii Handlowej w Krakowie, a także periodyków branżowych. Wielu członków grona nauczycielskiego partycypowało w projektach ministerialnych oraz takich jednostek jak: Rada Szkół Wyższych, Centralny Zarząd Planowania, Rada Naukowa Ziem Odzyskanych, Izba Rzemiosła czy Kupiecki Związek Wiedzy Zawodowej.

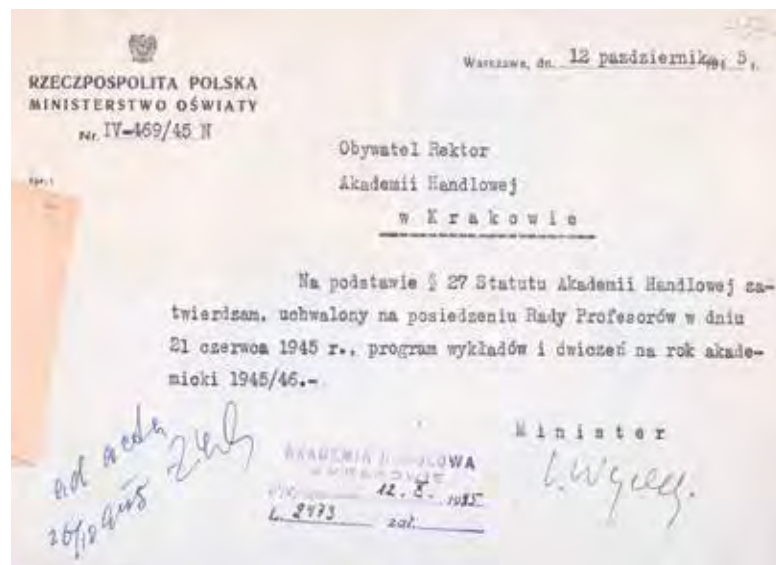

Prof. M. Mysona w laboratorium, 1946 rok

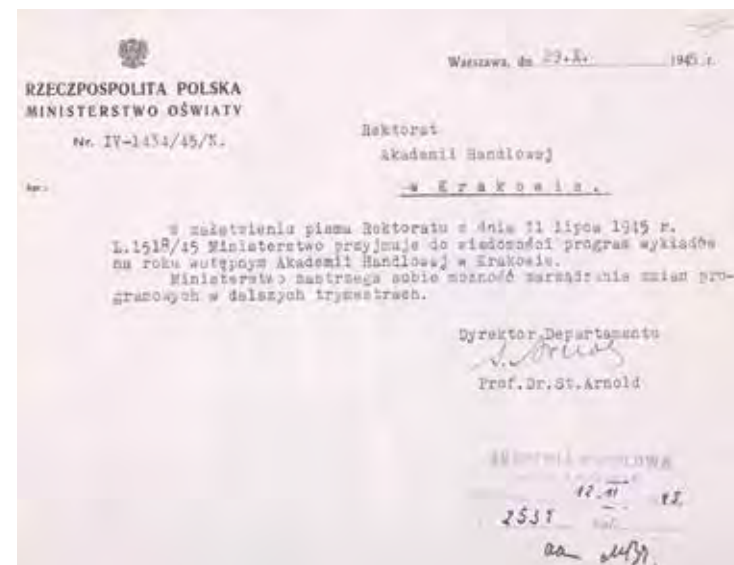

Infrastruktura

Pismo z Ministerstwa Oświaty w sprawie programu studiów w roku akademickim 1945/1946 z 12 października 1945 roku

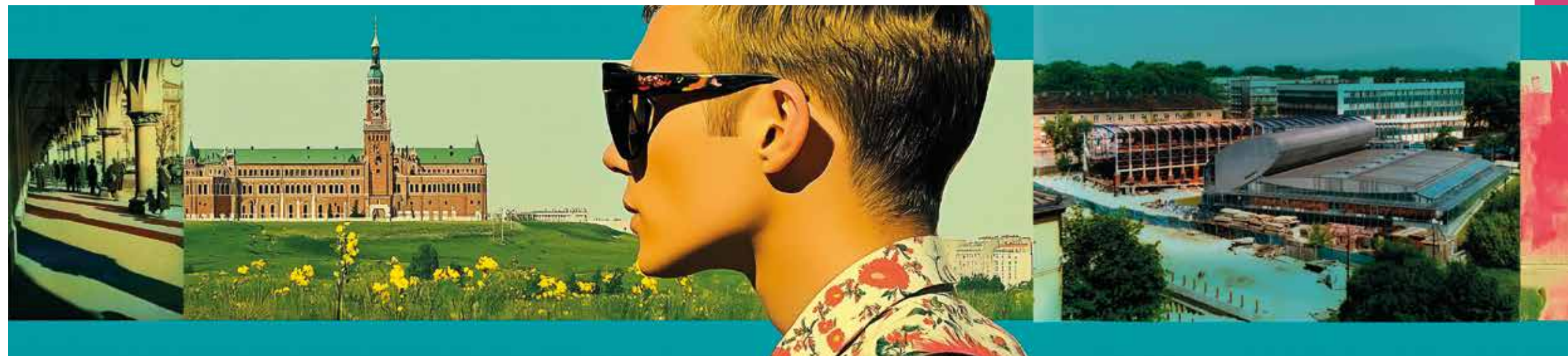

Pismo z Ministerstwa Oświaty w sprawie programu studiów w roku akademickim 1945/1946 z 29 października 1945 roku

Pismo z Ministerstwa Oświaty w sprawie upaństwowienia z 23 lipca 1948 roku

Akademia Handlowa w Krakowie nie zmieniła swojej siedziby. W dalszym ciągu użytkowano budynki wybudowane dla Wyższego Studium Handlowego, przy ul. Sienkiewicza 4 i 5. Jednakże ze względu na rosnącą liczbę studentów, infrastruktura ta przestała spełniać potrzeby uczelni. Z tego powodu w roku 1939 planowano budowę kolejnego obiektu. 12 lipca tego roku Gmina Miasta Krakowa przyjęła uchwałę o sprzedaży uczelni trzech parcel przy ul. Pomorskiej. Projekt reprezentacyjnego gmachu nie został jednak zrealizowany w związku z wybuchem II wojny światowej.

W okresie okupacji niemieckiej oba budynki przy ul. Sienkiewicza zostały przejęte przez nazistów. Pod numerem 4 zorganizowano kasyno dla pracowników ich administracji, a pod numerem 5 szkołę rzemieślniczą. Jednak w roku 1945 Akademia Handlowa w Krakowie powróciła pod swój adres. Konieczne było jednak przeprowadzenie gruntownego remontu, w szczególności całkowicie zniszczonych pracowni towaroznawczych. Koncepcja budowy kolejnego budynku nie została jednak porzucona. W sierpniu tego roku trzy parcele przy ul. Pomorskiej (w latach 1946–1981 ul. Wybickiego) Zarząd Miasta Krakowa przekazał w dzierżawę uczelni. Jednakże do realizacji planów zabrakło odpowiednich funduszy. Wobec tego w roku 1949 podjęto starania o włączenie projektu do planu sześcioletniego.

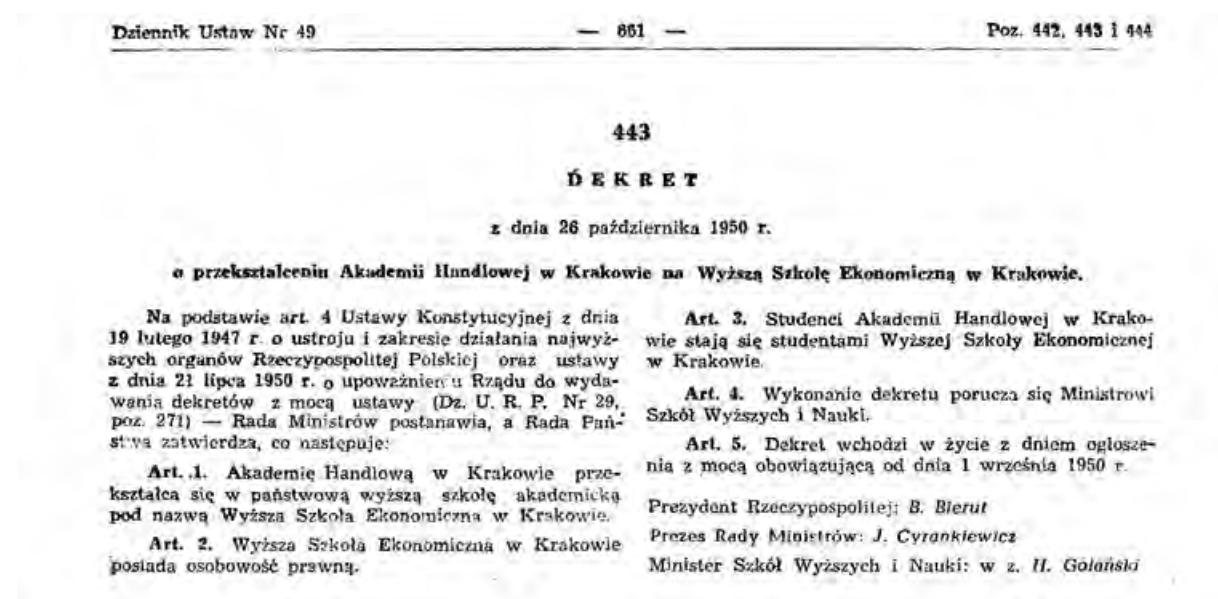
Wyższa Szkoła Ekonomiczna w Krakowie 1950-1974

Przełomowym wydarzeniem w historii Uczelni stał się dekret z dnia 26 października 1950 roku, mocą którego Akademia Handlowa przekształcona została w państwową szkołę akademicką pod nazwą Wyższa Szkoła Ekonomiczna w Krakowie. Wspomniany dekret zachował dotychczasowy 25-letni dorobek Uczelni, gwarantując ciągłość jej rozwoju. Nowa rola i zadania, jakie Uczelnia miała stąd wypełniać, w służbie socjalistycznemu społeczeństwu powodowały zmiany w treści i metodach jej pracy oraz w jej organizacyjnej strukturze.

Antoni Fajferek

Przemówienie z okazji inauguracji roku akademickiego 1974/1975 wygłoszone w dniu 2 października 1974 roku

26 października 1950 roku wydany został, wchodzący w życie z dniem 1 września, dekret, na mocy którego Akademia Handlowa w Krakowie została przekształcona w państwową szkołę akademicką pod nazwą Wyższej Szkoły Ekonomicznej w Krakowie. Dokument zachowywał dotychczasowy dwudziestopięcioletni dorobek uczelni i gwarantował ciągłość jej rozwoju, jednak od tej pory jej funkcjonowanie i życie Społeczności Akademickiej naznaczone były przez zmiany polityczne i społeczne w Polsce.

Dekret o przekształceniu Akademii Handlowej w Krakowie w Wyższą Szkołę Ekonomiczną w Krakowie

Sejm RP uchwalił jednocześnie „Ustawę o szkolnictwie wyższym i pracownikach nauki”, na mocy której władze uczelni państwowych pochodziły odtąd z wyboru ministra. Regulacja ta wprowadzała również nowe stopnie naukowe, wzorowane na szkolnictwie radzieckim: stopień doktora nauk, stopień kandydata nauk oraz tzw. aspiranturę naukową. Od tej pory ministerstwo powoływało również profesorów, opracowywało trzyletnie plany naukowo-badawcze, określało profil uczelni, wyznaczało tzw. normy sprawności produkcyjnej, ustalało egzaminy i kolokwia, opracowywało wykaz skryptów i podręczników, wyznaczało praktyki studenckie i przyznawało stypendia. Warto także wspomnieć,

iż Ministerstwo Szkolnictwa Wyższego oraz Rada Ministrów stały również na straży tzw. dyscypliny pracy – systemu represyjnego, polegającego na ciągłej kontroli pracy studentów i kadry naukowo-dydaktycznej. Uczestnictwo w zajęciach było obowiązkowe, a studenci musieli w czasie wakacyjnym pracować w Państwowych Gospodarstwach Rolnych. Na uczelni zmieniło się wiele.

Upaństwowienie uczelni wprowadzało szereg wymogów narzucanych przez władze państwowe, ale – jak się okazało – nie gwarantowało jej dalszego istnienia. Już z początkiem roku 1952 w Wydziale Nauki Komitetu Centralnego PZPR w Warszawie oraz w Ministerstwie Szkolnictwa powstał projekt jej likwidacji. Miał on na celu wykorzenienie kulturowanych tu myśli ekonomicznych, nieprzystających do kierunku, w którym zmierzało socjalistyczne państwo. Jako powód likwidacji oficjalnie podawano złe warunki lokalowe, niesłużące rozwojowi uczelni, oraz brak zainteresowania tego typu wykształceniem w Krakowie i okolicach.

Projekt likwidacji przedstawiony został na posiedzeniu Egzekutywy Komitetu Wojewódzkiego PZPR w Krakowie, a jedynym przedstawicielem WSE (uczestniczącym w spotkaniu z innego ramienia) był Julian Rejduch. Występując przeciwko likwidacji uczelni, argumentował, iż jest ona jedyną wyższą szkołą o takim charakterze na południowo-wschodnim obszarze kraju i sugerował, iż w ramach rozwiązania problemów logistycznych, nakreślanych przez władze państwowe, należałoby główną siedzibę uczelni przenieść na ul. Rakowicką 27, do budynków pozostałych po Fundacji Księcia Aleksandra Lubomirskiego.

Na skutek takiego obrotu sprawy do połowy lat 60. Wyższa Szkoła Ekonomiczna miała do dyspozycji budynki przy ul. Sienkiewicza 5, będące siedzibą Katedry Towaroznawstwa, Katedry Mikrobiologii Przemysłowej i Katedry Chemii, oraz budynki przy ul. Rakowickiej 27 wraz z ogrodem o powierzchni 5 ha, a także wynajmowane pomieszczenia przy Rynku Głównym 34.

Do zdewastowanego w znacznym stopniu obiektu przy ul. Rakowickiej WSE przeniosta się w przerwie wakacyjnej roku 1952. W zapiskach prof. Jana Steczkowskiego można znaleźć następującą refleksję z tego czasu: „nowy rok akademicki rozpoczął się bez szczególnych zakłóceń. Wraz ze studentami oraz pracownikami uczelni powrócili wypoczęci członkowie Komitetu Uczelnianego i zamiast pomóc... zaczęli się prześcigać w ideologicznej czujności. Denerwowały ich symbole religijne. Na pierwszy ogień poszła figura Matki Bożej z Lourdes, która stała w skalnej wnęce” (Rodowód Akademii Ekonomicznej w Krakowie. Wspomnienia sprzed przeszło 50 lat prof. zw. dr. hab. inż. Jana Steczkowskiego, zanotował M. Malinowski, Kraków 2006, s. 6). Prof. Steczkowski zainicjował i nadzorował także budowę Domu

Studenckiego „Ustronie”, którego powstanie miało na celu zapobiec odebraniu WSE terenu przez władze miasta.

Pewne zmiany w uczelni przyniósł dopiero przełom październikowy 1956 roku. Przywrócono do pracy część profesorów odsuniętych wcześniej za nauczanie starej ekonomii i Wyższa Szkoła Ekonomiczna odzyskała ograniczoną autonomię, wyrażającą się w sposobie wyboru władz – pochodziły nie z nominacji ministerialnej, ale z wyborów przeprowadzanych przez Senat WSE. Przywrócone zostały także kontakty z nauką światową i zmieniły się plany studiów, dostosowane do bardziej wszechstronnego kształcenia mło-

Praktyka robotnicza studentów WSE w Krakowie, przełom lat 60./70. XX wieku

dych ludzi. W programach nauczania obok ekonomik branżowych pojawiły się więc nowe przedmioty: ekonomia polityczna, historia doktryn ekonomicznych, prawo, filozofia i socjologia czy historia gospodarcza. Biblioteka Główna mogła też ponownie udostępnić swój pełny księgozbiór. W rezultacie tych zmian, w roku akademickim 1956/1957 można było dostrzec przemiany w organizacji studiów oraz podejściu do studentów, którzy nie byli już tylko „szkoleni”, ale wreszcie „kształceni”.

Niestety, po roku 1957, władze państwowe zaczęły zabiegać o przywrócenie większej kontroli nad działalnością Wyższej Szkoły Ekonomicznej w Krakowie – pojawiły się m.in. żądania wcześniejszego zgłaszania gości zagranicznych czy zdawania sprawozdań z pochodzenia społecznego zrekrutowanych studentów. Już 5 listopada 1958 roku uchwalona została nowa ustawa o szkolnictwie wyższym, na mocy której m.in. rozszerzone zostały przepisy dotyczące obowiązków studentów, ich odpowiedzialności dyscyplinarnej czy sposobu funkcjonowania organizacji studenckich.

We wrześniu 1959 roku zarządzeniem ministra wprowadzono nowy tekst ślubowania, które kończyło się słowami: „Z pełnym poczuciem odpowiedzialności będę zdobywał jak najlepsze przygotowanie do przyszłej pracy dla Polski Socjalistycznej”. Ponownie zakazano również udostępniania studentom książek i publikacji naukowych o treści wrogiej Polsce Ludowej. Władze państwowe przewidywały również stosowanie sankcji karnych wobec studentów, którzy nie spełniali zobowiązań zawartych w ślubowaniu. Pomocą w weryfikacji odstępstw był szczegółowy regulamin postępowania dyscyplinarnego uchwalony w roku 1961.

Sytuacja zaostrzyła się jeszcze bardziej po fali studenckich protestów w Warszawie i innych ośrodkach akademickich – w tym w Wyższej Szkole Ekonomicznej – wiosną 1968 roku, kiedy to uczelnie, ponownie zostały poddane jeszcze ściślejszemu nadzorowi władz państwowych i zniesiono ich tymczasową autonomię.

Odezwa rektora W. Biedy do studentów z 15 marca 1968 roku

DO STUDENTÓW WYŻSZEJ SZKOŁY EKONOMICZNEJ

Doszło do mojej wiadomości, że nieobliczalne i nieodpowiedzialne grupy młodzieży studenckiej namawiają do dalszych wystąpień wiecowych w miejscach publicznych. Jednocześnie czynione są przez nie przygotowania do wszczęcia awantur ulicznych; specjalne grupy studentów w niektórych domach akademickich przygotowują różne środki chemiczne, butelki z benzyną, kable, sól itp. do walki z Milicją Obywatelską i Milicją Robotniczą.

Ostrzegam z całą stanowczością studentów naszej Uczelni przed braniem udziału w tego rodzaju awanturach, wymierzonych przeciwko porządkowi publicznemu, godzących w dobre imię Uczelni, jej wychowanków i profesorów. Tego rodzaju czyny mogą spowodować nieobliczalne w skutkach szkody społeczne. Jednocześnie wzywam Was do pełnego przestrzegania zarządzeń państwowych i administracyjnych m. Krakowa oraz moich własnych.

Kraków, 15 III 1968 r.

REKTOR WSE
(—) Prof. Dr. Wł. Bieda

Wydarzenia marcowe 1968 roku odbierane były przez władze państwowe jako ruch inteligentki, skierowany przeciwko nim. Przeprowadziły więc radykalne zmiany, które mocno dotknęły wyższych uczelni w naszym kraju. Wstrzymane zostały wybory władz, a Minister Szkolnictwa Wyższego uzyskał prawo do mianowania rektorów. W związku z tym z dniem 21 sierpnia 1968 roku na stanowisko rektora WSE powołany został prof. Józef Gajda.

20 grudnia tego samego roku uchwalono zmiany w ustawie o szkolnictwie wyższym, na mocy których podstawowym celem szkół wyższych miała być „jedność nauki, dydaktyki i wychowania”. Dokument redukował również rolę senatu, który od tej pory stał się organem doradczym i opiniotwórczym rektora. Wprowadzono do niego sekretarza komitetu uczelnianego PZPR, dyrektora administracyjnego oraz kierownika Studium Wojskowego. Powstały również nowe organy, spośród których najważniejszym było tzw. kolegium rektorskie złożone z rektora, prorektorów, dyrektora administracyjnego, sekretarza komitetu uczelnianego PZPR oraz przewodniczącego zakładowej organizacji związkowej.

Oprócz zmian w procedurze powoływania rektora, wprowadzono zmiany w mianowaniu prorektorów i dziekanów. Po mianowaniu rektora, minister zasięgał jego opinii odnośnie do prorektorów, po czym ich powoływał. Rektor natomiast – za zgodą ministra mianował dziekanów i prodziekanów.

Na mocy zmian w ustawie o szkolnictwie wyższym pewne prawa utracili również studenci. Minister oraz rektor zyskali m.in. prawo skreślenia z listy studentów bez uprzedniego wszczęcia postępowania dyscyplinarnego. Regulacje obejmowały również pracowników naukowo-dydaktycznych. M.in. na stanowisko docenta można było od tej pory powoływać pracowników z niższym stopniem naukowym, a w wyjątkowych przypadkach – nawet bez stopnia naukowego. Wprowadzono również zasadę, według której tytuł profesora uczelnianego mógł w określonych przypadkach uzyskać pracownik posiadający jedynie stopień doktora.

WSE w Krakowie na pochodzie pierwszomajowym, schyłek lat 60. XX wieku (charakterystyczny, niesiony duży portret W. Gomułki); na frontonie budynku portrety – od lewej: M. Spychalskiego, W. Gomułki i J. Cyrankiewicza

W swoje pięćdziesięciolecie WSE wchodziła więc jako uczelnia państwowa, ściśle uzależniona od decyzji władz centralnych Polski. Była jednak też prężnie rozwijającym się ośrodkiem, który rozporządzeniem Rady Ministrów z 29 kwietnia 1974 roku, zmieniał swoją nazwę na „Akademia Ekonomiczna w Krakowie”, nawiązując tym samym do tradycji przedwojennych.

*Godzi się więc zapytać: czy i dzisiaj
mogę złożyć sprawozdanie nie tylko
o szarej, codziennej pracy, ale również
i o jakichś dla Akademii doniosłych
zdarzeniach? Otóż wydaje mi się, że to,
czego dokonaliśmy w ostatnich trzech
miesiącach przed rozpoczęciem ferii
letnich, oraz to, co przygotowaliśmy
dla dalszej realizacji – zastępuje na
nazwę zmian doniosłych i zasadniczych
kierujących Akademię na nowe drogi
rozwoju.*

Stefan Grzybowski

Przemówienie z okazji inauguracji roku
akademickiego 1949/1950 wygłoszone przez
rektora Akademii Handlowej w Krakowie
w dniu 3 października 1949 roku

Symbole

Godło – ze względu na uwarunkowania polityczne Wyższa Szkoła Ekonomiczna w Krakowie odchodziła od symboli z lat ubiegłych. Godło uczelni było tożsame z godłem państwowym.

Berło rektorskie – zostało ufundowane przez Wojewódzki Związek Spółdzielczości Pracy w Krakowie w związku z osiągnięciem przez WSE pełni praw akademickich. Przekazano je na uroczystym posiedzeniu Senatu Wyższej Szkoły Ekonomicznej w Krakowie 30 czerwca 1960 roku. Jako insygnium władzy rektorskiej po raz pierwszy zostało użyte podczas inauguracji roku akademickiego 1960/1961 przez ówczesnego rektora, prof. Stefana Bollanda.

Togi – były symbolem uzyskania przez Wyższą Szkołę Ekonomiczną w Krakowie pełni praw akademickich. Ich tradycja wiązała się nierozdzielnie z tradycją Kościoła, w którym to powstawały pierwsze struktury uniwersyteckie. Władze uczelni po raz pierwszy wystąpiły w togach podczas inauguracji roku akademickiego 1960/1961.

Łańcuchy rektorskie

- Łańcuch Rektora został ufundowany przez Wojewódzki Związek Spółdzielczości Pracy w Krakowie i przekaza-

ny na rzecz uczelni 30 czerwca 1960 roku, a po raz pierwszy użyto go podczas inauguracji roku akademickiego 1960/1961. Założył go wówczas rektor, prof. Stefan Bolland. W latach 90. XX wieku został przekazany Prorektorowi ds. Organizacji i Rozwoju.

- Łańcuch Prorektora ds. Studenckich i Kształcenia był darem Wojewódzkiego Związku Spółdzielczości Pracy w Krakowie. Na rzecz uczelni został przekazany 30 czerwca 1960 roku, a po raz pierwszy użyto go podczas inauguracji roku akademickiego 1960/1961. Widniejąca na nim litera M jest symbolem prorektora ds. młodzieży. Obecnie widniejąca na nim korona z orłem została tam umieszczona dopiero na początku lat 90. XX wieku.

Pieczęć Wyższej Szkoły Ekonomicznej w Krakowie

- Łańcuch Prorektora ds. Badań Naukowych i Współpracy Międzynarodowej został ufundowany przez Wojewódzki Związek Spółdzielczości Pracy w Krakowie i przekazany na rzecz uczelni 30 czerwca 1960 roku, a po raz pierwszy użyto go podczas inauguracji roku akademickiego 1960/1961, prawdopodobnie jako łańcuch dziekana.

Pedle – podobnie jak wcześniej wymienione symbole, także pedle byli wyrazem uzyskania przez uczelnię pełni praw akademickich. Po raz pierwszy pojawili się więc na inauguracji roku akademickiego 1960/1960. Strój pedla składał się z czarnej togi, mucetu oraz beretu w kolorze ciemnej zieleni, a także czarnych rękawiczek. Całości dopełniała laska zwieńczona okuciami w formie korony.

Uprawnienia akademickie

Głównym problemem, przed którym u progu lat 50. XX wieku stanęła Wyższa Szkoła Ekonomiczna w Krakowie, była stabilizacja kadry naukowej oraz uprawnień akademickich, ponieważ wraz z upaństwowieniem nie wszyscy profesorowie stali się automatycznie profesorami państwowej szkoły wyższej, a często także ich kwalifikacje naukowe nie były potwierdzone postępowaniem habilitacyjnym, gdyż Akademia Handlowa w Krakowie nie posiadała takich uprawnień. Władze Państwowe wdrożyły także wraz z upaństwowieniem uczelni zmiany kadrowe, na mocy

których część wykładowców zastąpiono nowymi nauczycielami o – jak pisał we wspomnieniach o uczelni prof. Zygmunt Żabiński – „nastawieniu posłusznie marksistowskim w wydaniu stalinowskim. Tych ostatnich rekrutowano spośród magistrów lub nawet osób niemających tego tytułu”.

W efekcie tych działań niektórzy profesorowie – formalnie na własną prośbę – otrzymali płatny urlop. Wśród nich znaleźli się m.in. prof. Albin Żabiński, prof. Stanisław Bieńkowski i prof. Zygmunt Sarna, którzy mieli umowy o pracę ważne do końca ich życia. W przypadku profesorów Żabińskiego i Bieńkowskiego stan ten utrzymał się do ich śmierci, natomiast prof. Zygmunt Sarna wrócił na uczelnię i do pracy dydaktycznej po przełomie w październiku 1956 roku.

Obchody 600-lecia Uniwersytetu Jagiellońskiego, 1964 rok – delegacja WSE w Krakowie z rektorem W. Biedą

Dąb zasadzony przed uczelnią przez rektora S. Bollanda
w październiku 1957 roku jest jeszcze skromnej wielkości,
przełom lat 50./60. XX wieku

W roku 1950, na mocy *Ustawy o szkolnictwie wyższym i pracownikach nauki*, wprowadzono nowe stopnie naukowe, wzorowane na szkolnictwie radzieckim: stopień doktora nauk, stopień kandydata nauk oraz tzw. aspiranturę naukową. Przez kolejne lata trwała jednak debata nad zmianami w nadawaniu stopni i tytułów naukowych oraz przywrócenia systemu zgodnego z tradycją polską, a nie wzorca-

mi radzieckimi. W rezultacie tych dyskusji, w roku akademickim 1956/1957 można było dostrzec pierwsze zmiany.

W roku 1955 Wyższa Szkoła Ekonomiczna w Krakowie uzyskała uprawnienia do nadawania stopnia kandydata nauk, który po raz pierwszy przyznano dwa lata później. W roku 1959 uczelnia zaczęła nadawać stopień doktora nauk a w roku 1961 – stopień docenta.

Przełom lat 50./60. XX wieku – S. Bolland, rektor WSE w Krakowie w latach 1956–1962, odbiera przysięgę doktorską

Struktura uczelni

Nowa rola i zadania stojące przed upaństwowioną uczelnią, działającą w służbie socjalistycznemu społeczeństwu, narzuciły zmiany w treści i metodach nauczania, a także w strukturze organizacyjnej. Równocześnie z upaństwowieniem szkoły powstały trzy wydziały:

- Wydział Planowania Przemysłu, w roku 1952 przemianowany na Wydział Przemysłu (z czterema katedrami)
- Wydział Handlowy, w roku 1952 przemianowany na Wydział Handlu (z czterema katedrami)
- Wydział Finansowy, w roku 1952 przemianowany na Wydział Finansów (z pięcioma katedrami).

W strukturze Uczelni wyodrębniono także pozawydziałowy Zakład Praktycznej Nauki Języków Obcych, w roku 1953 przemianowany na Studium Praktycznej Nauki Języków Obcych. Pewną nowością było również pozawydziałowe Studium Wojskowe, a od roku 1952 także pozawydziałowe Studium Wychowania Fizycznego.

Struktura tych wydziałów okazała się jednak nietrwała i w kolejnych latach była wielokrotnie zmieniana, aż w roku 1960 Wyższa Szkoła Ekonomiczna w Krakowie przekształciła się ponownie w uczelnię jednowydziałową. W pewnym sensie zo-

stało to wymuszone przez ustawę o szkołach wyższych z roku 1958, uzależniającą uprawnienia akademickie wydziałów od liczby zatrudnionych profesorów i docentów. W takim przypadku rozproszenie niewielkiej liczby zatrudnionych pracowników naukowych i dydaktycznych pomiędzy kilka wydziałów skutecznie pozbawiałoby uczelnię istotnych uprawnień.

Najdłużej z wydziałów powstałych wraz z upaństwowieniem uczelni przetrwał Wydział Handlu (aż do roku 1960). Istniejące trzy wydziały: Handlu, Towaroznawstwa (powstał w roku 1954) i Ogólnoeconomiczny (powstał w roku 1958) zostały włączone do Wydziału Produkcji i Obrotu Towarowego. Dzięki takiemu posunięciu powstały wydział uzyskał w roku 1961 prawo do przeprowadzania przewodów habilitacyjnych oraz nadawania stopnia docenta.

Wkrótce po upaństwowieniu uczelni wprowadzono także szereg zmian programowych. Wśród nowych przedmiotów pojawiły się np. podstawy marksizmu-leninizmu czy ekonomia polityczna, wprowadzone kosztem przedmiotów specjalistycznych.

Pod koniec lat 50. uczelnia zaczęła wyciągać rękę również do studentów spoza Krakowa i okolic. W tym czasie zaczęły powstawać tzw. punkty konsultacyjne – pierwszy w roku 1959 w Lublinie, następnie pięć lat później w Kielcach i kilka w innych miejscowościach.

Legitymacja PTE prof. M. Mysony

Kolejne zmiany strukturalne przyniósł rok akademicki 1956/1957 – przede wszystkim zniesiona została Katedra Podstaw Marksizmu-Leninizmu. Powołano natomiast Zakład Handlu Zagranicznego przy Katedrze Organizacji i Techniki Handlu. Powstała również Katedra Historii Doktryn Politycznych i Ekonomicznych, a w roku 1958 Katedra Historii Gospodarczej.

Sprawą priorytetową stała się jednak reorganizacja struktury wydziałowej uczelni, co łączyło się z trendem odchodzenia od kształcenia wąskich dziedzin ekonomii i tworzenia studiów dających możliwość uzyskania pogłębionej wiedzy ekonomicznej. Ostatecznie Senat WSE na początku roku 1957 podjął decyzję o utworzeniu takiej struktury studiów, by ich pierwsze trzy lata skupiały się na prze-

kazaniu wiedzy ogólnej, a dopiero po tym czasie wiedzy specjalistycznej.

W roku 1957 wprowadzona została nowa struktura organizacyjna WSE – tym razem w pionie administracyjnym. Od tej pory administracją miał kierować rektor za pośrednictwem dyrektora administracyjnego. Oprócz sekretariatu ogólnego oraz sekretariatów poszczególnych wydziałów i studiów, stworzono sekretariaty osobowy, nauczania, nauki i wydawnictw, techniczny oraz kwesturę.

W pełni odświeżoną strukturę uczelni wprowadzono ostatecznie z rokiem akademickim 1958/1959. Powstał wtedy Wydział Ogólnoekonomiczny, utrzymano Wydziały Handlu i Towaroznawstwa oraz zreorganizowano przynależność katedr, zmieniając niektóre z nazw. Według sta-

nu na 31 grudnia 1958 roku struktura WSE przedstawiała się następująco:

- Wydział Ogólnoekonomiczny (z ośmioma katedrami)
- Wydział Handlu (z czterema katedrami)
- Wydział Towaroznawstwa (z dwiema katedrami).

Na wszystkich wydziałach prowadzono przewody doktorskie.

Bardzo szybko okazało się, że nowa struktura ma istotne braki i problemy spowodowane faktem, iż nie udało się w zakładanym szybkim czasie zwiększyć liczby samodzielnych pracowników naukowych, a co za tym idzie – po wprowadzeniu nowych rozporządzeń Rady Ministrów – uczelnia utraciłaby całkowicie prawo habilitowania, natomiast nadawanie stopnia doktora utrzymałby jedynie Wydział Ogólnoekonomiczny. Ostatecznie władze uczelni wystąpiły z wnioskiem do ministra w listopadzie 1959, by już od nowego roku akademickiego połączyć wydziały Ogólnoekonomiczny i Wydział Handlu w jedną jednostkę pod nazwą Wydziału Ekonomicznego. Ministerstwo po przebadaniu sprawy zasugerowało przekształcenie WSE w szkołę jednowydziałową z trzema kierunkami studiów: ogólnoekonomicznym, handlowym oraz towaroznawczym. Powstały wydział przyjął nazwę Wydziału Produkcji i Obrotu Towarowego. Pierwszym pracownikiem, który habilitował się na nowopowstałym wydziale WSE był dr Stanisław Waclawowicz w marcu 1963 roku.

W latach 1968–1969 dokonano kolejnych zmian strukturalnych, a ich pierwszym etapem był ponowny podział uczelni. Z jedynego Wydziału Produkcji i Obrotu Towarowego powstały dwa nowe: Wydział Ekonomiki Produkcji i Wydział Ekonomiki Obrotu. Równolegle do tych działań rozpoczął się, obejmujący także inne uczelnie w kraju, proces łączenia dotychczasowych katedr w większe jednostki organizacyjne, jakimi były instytuty.

W roku 1969 struktura WSE przedstawiała się więc następująco:

- Wydział Ekonomiki Produkcji (z dziesięcioma katedrami)
- Wydział Ekonomiki Obrotu (z dziewięcioma katedrami).

Jednocześnie, w nawiązaniu do projektu senatu z początku 1968 roku, planowano dziesięć katedr połączyć w pięć większych jednostek, nazwanych instytutami. WSE była jedną z pierwszych uczelni w Polsce, które w pełni przeprowadziły reorganizację instytutową. Od roku 1969 struktura uczelni przedstawiała się więc następująco:

- Wydział Ekonomiki Produkcji (Instytut Ekonomii Politycznej z pięcioma zakładami, Instytut Ekonomiki Przemysłu z trzema zakładami, Instytut Finansów z trzema zakładami oraz Instytut Planowania i Ekonomiki Regionu z trzema zakładami)
- Wydział Ekonomiki Obrotu (Instytut Ekonomiki Obrotu Towarowego

z sześcioma zakładami, Instytut Metod Rachunku Ekonomicznego z pięcioma zakładami i jedną pracownią oraz Instytut Towaroznawstwa z 5 zakładami)

- Jednostki międzywydziałowe (Studium Nauk Politycznych, Studium Pedagogiczne, Studium Praktycznej Nauki Języków Obcych oraz Studium Wychowania Fizycznego).

Nowa struktura utrzymała się przez kilkanaście lat, a wprowadzane później zmiany były naturalnym wynikiem rozwoju uczelni. M.in. w roku 1972 powołano międzywydziałowy Zakład Międzynarodowych Stosunków Społeczno-Ekonomicznych, a rok później przekształcono go w kolejny instytut z czterema zakładami.

Po roku 1968 do planów wprowadzono również nowe przedmioty, m.in. elementy informatyki oraz otwarto nowe kierunki studiów, w tym: ekonomiczno-społeczny, organizacji i zarządzania czy cybernetyki ekonomicznej. W roku akademickim 1968/1969 zaczęto organizować tzw. praktyki robotnicze, odbywające się podczas wakacji i skierowane do nowo przyjętych studentów. Ich celem było zbliżenie młodzieży do praktyki gospodarczej oraz oddziaływanie ideowe.

Natomiast w roku 1973, dzięki zainstalowaniu radzieckiej elektronicznej maszyny cyfrowej, zaczął działać ośrodek obliczeniowy o charakterze naukowym i dydaktycznym.

Polityczne zmiany na początku lat 70. XX wieku wymusiły także reorganizację sposobu kształcenia tak, by był on jak najlepiej dostosowany do potrzeb nowoczesnej gospodarki. Już od roku 1969 zaczęto wysyłać studentów na zagraniczne praktyki wakacyjne, a w roku 1973 do planów studiów wprowadzone zostały tzw. seminaria kursowe, które miały na celu przybliżenie studentom zasad pracy naukowej. W tym samym roku w WSE, jako jednej z trzech uczelni w kraju, otwarto kierunek organizacji i zarządzania. Stosując się do wskazówek władz państwowych wprowadzono również szereg zmian strukturalnych, w związku z którymi struktura Uczelni w roku akademickim 1973/1974 przedstawiała się następująco:

- Wydział Ekonomiki Produkcji
 1. Kierunek ekonomiczno-społeczny (specjalność: ekonomika pracy i polityka społeczna)
 2. Kierunek ekonomiki produkcji (specjalność: ekonomika przemysłu oraz ekonomika budownictwa)
 3. Kierunek organizacji i zarządzania
 4. Kierunek planowania i finansowania gospodarki narodowej (specjalność: planowanie gospodarki narodowej oraz finanse)
- Wydział Ekonomiki Obrotu
 1. Kierunek ekonomiki i organizacji obrotu i usług
 2. Kierunek cybernetyki ekonomicznej i informatyki (specjalność:

ekonometria i statystyka oraz przetwarzanie danych i rachunkowość)

3. Kierunek towaroznawstwa.

Nadal dynamicznie rozwijały się również studia podyplomowe, mające zróżnicowane programy i czas trwania. W roku akademickim 1973/1974 w ramach WSE funkcjonowało dwanaście kierunków studiów podyplomowych: ekonomiki i organizacji przedsiębiorstw przemysłowych, planowania i realizacji inwestycji produkcyjnych, metod zarządzania, ekonomiki pracy i polityki społecznej, finansów przemysłu, planowania i ekonomiki regionu, ekonomiki i organizacji turystyki, gospodarki środkami produkcji, analizy ekonomicznej i planowania handlu, projektowania systemów elektronicznego przetwarzania danych, sterowania i ochrony jakości towarów i towaroznawstwa. W roku 1974 podjęto również decyzję o utworzeniu przy Instytucie Towaroznawstwa podyplomowego studium adresowanego do nauczycieli średnich szkół o profilu ekonomicznym. W ramach tej jednostki zajęcia odbywały się w czasie przerwy wakacyjnej, jako tzw. szkoła letnia.

Inną ciekawą strukturą w ramach studiów podyplomowych było międzywydziałowe Studium Doskonalenia Kadr Kierowniczych adresowane do kadry kierowniczej przedsiębiorstw, rad narodowych czy aparatów partyjnych. Rekrutacja była ściśle nadzorowana i weryfikowana

Spotkanie Instytutu Towaroznawstwa

przez Komitet Wojewódzki PZPR, a nad programami kształcenia czuwała specjalnie powołana rada naukowa.

Dynamiczne zmiany w strukturze Wyższej Szkoły Ekonomicznej w Krakowie w latach 1950–1974 były wynikiem głębokich zmian polityczno-społecznych w kraju i wpływały na nie wciąż nowe plany gospodarki narodowej. W związku z tym,

że przynależność katedr często nie miała merytorycznego uzasadnienia, wydziały, kierunki oraz katedry były wielokrotnie przekształcane, zakładane i zamykane. Wprowadzało to chaos w życie Społeczności Akademickiej oraz ograniczało zarówno rozwój naukowy, jak i dydaktyczny. Zmienił się również profil absolwentów uczelni, którzy mieli być przygotowani, by

„kiedyś pełnić funkcje kierowników naszego życia gospodarczego, być oficerami naszego frontu ideologicznego, szerzyć w najszerszych masach naszego społeczeństwa naukę Marksa, Engelsa, Lenina i Stalina” (Uchwała KW PZPR w sprawie pracy POP na wyższych uczelniach z 21 kwietnia 1951 roku, Archiwum Państwowe w Krakowie, Zespół KW PZPR, sygn.1).

Co ciekawe, także w procesie rekrutacyjnym główną rolę odgrywało państwo. Lista kandydatów musiała być przesyłana do ministerstwa jeszcze przed egzaminami wstępnymi, a o zakwalifikowaniu kandydata decydowała jego przeszłość polityczna i pochodzenie społeczne.

Pracownia chemiczna przy ul. Sienkiewicza 5, 1954 rok

Prof. W. Bieda – rektor WSE w latach 1962–1968 w swoim gabinecie

Spółeczność akademicka

Rektorzy i Dziekani Wyższej Szkoły Ekonomicznej w Krakowie

Rektorzy

1950–1952 – prof. dr Stefan Grzybowski
1952–1956 – prof. dr Mieczysław Mysona
1956–1962 – prof. dr Stefan Bolland
1962–1968 – prof. dr Władysław Bieda
1968–1972 – prof. dr Józef Gajda
1972–1974 – prof. dr hab. Antoni Fajferk

Prof. dr S. Grzybowski

Prorektorzy

1951–1955 – prof. dr Bronisław Oyrzanowski
1951–1952 – prof. dr Mieczysław Mysona
1952–1955 – prof. dr Stefan Górniak
1955–1956 – prof. dr Władysław Bieda
1955–1959 – prof. dr Eugeniusz Garbacik
1956–1959 – prof. dr inż. Jerzy Fierich
1959–1962 – prof. dr Mieczysław Mysona
1961–1962 – prof. dr Władysław Bieda
1962–1968 – prof. dr hab. Stanisław Hoszowski
1968–1972 – prof. dr hab. Antoni Fajferk
1971–1972 – doc. dr Kazimierz Janik
1972–1974 – prof. dr hab. Stanisław Wacławowicz
1972–1974 – prof. dr hab. Jerzy Altkorn

Prof. dr A. Fajferk

Prof. dr M. Mysona

Prof. dr S. Bolland

Prof. dr W. Bieda

Prof. dr J. Gajda

Dziekani

Wydział Przemysłu

1950–1950 – prof. dr Antoni Walas
1950–1952 – prof. dr Stefan Bolland
1952–1954 – zast. prof. mgr inż. Kazimierz Jędrych
1954–1955 – prof. dr Władysław Bieda
1955–1956 – zast. prof. mgr inż. Kazimierz Jędrych
1956–1958 – prof. dr Wiktor Boniecki

Wydział Handlu

1950–1951 – prof. dr Mieczysław Mysona
1951–1953 – zast. prof. mgr Anatol Papierkowski
1953–1954 – doc. mgr Leonard Litewka
1954–1955 – prof. dr Eugeniusz Garbacik
1955–1958 – zast. prof. mgr Czesław Krogulski
1958–1960 – zast. prof. dr Kazimierz Sowa

Wydział Finansów

1950–1954 – zast. prof. mgr Czesław Krogulski

Wydział Towaroznawstwa

1954–1960 – doc. mgr Leonard Litewka

Wydział Ogólnoekonomiczny

1958–1960 – prof. dr Wiktor Boniecki

Wydział Produkcji i Obrotu Towarowego

1960–1964 – prof. dr inż. Jerzy Fierich
1964–1968 – prof. dr hab. Leszek Kasprzyk
1968–1968 – prof. dr hab. Antoni Fajferk

Wydział Ekonomiki Produkcji

1968–1971 – doc. dr hab. Emil Luchter
1971–1972 – doc. dr Wilhelm Dębicki
1972–1974 – doc. dr hab. Wawrzyniec Wierzbicki

Wydział Ekonomiki Obrotu

1968–1974 – doc. dr Franciszek Kopeć

Klasa podczas zajęć w pracowni

Obrona pracy doktorskiej

Dzień Nauczyciela, rok 1973

Pracownicy

U progu upaństwowienia uczelni w pełnym wymiarze godzin zatrudnionych było łącznie siedemdziesięciu sześciu nauczycieli akademickich, w tym szesnastu zastępców profesorów oraz pełniących obowiązki samodzielnych pracowników naukowych i sześćdziesięciu asystentów. Pod koniec planu pięcioletniego, w roku

1955 liczba samodzielnych pracowników naukowych wzrosła do dziesięciu, zatrudnionych było również szesnastu zastępców profesorów i pełniących obowiązki samodzielnych pracowników nauki, a także pięćdziesięciu sześciu asystentów.

W roku akademickim 1956/1957 w związku z nadaniem tytułów naukowych jednemu profesorowi zwyczajnemu,

czterem profesorom uczelni i czterem docentom, wzmocniona została nieco kadra naukowo-dydaktyczna, która pod koniec roku liczyła osiemnastu samodzielnych pracowników nauki (dwóch profesorów zwyczajnych, siedmiu profesorów uczelni i dziewięciu docentów).

Później, w miarę upływu lat, kadra naukowa WSE sukcesywnie się wzmocniała. Na początku lat 70. XX wieku zatrudnionych było siedmiu profesorów zwyczajnych, czternastu profesorów uczelni, czterdziestu trzech docentów, pięćdziesięciu czterech adiunktów, stu trzech starszych asystentów, pięćdziesięciu sześciu asystentów, trzydziestu dwóch młodszych asystentów i stażystów, sześciu starszych wykładowców, jeden wykładowca etatowy oraz stu czterdziestu czterech wykładowców na godziny zle-

cone. Do tego dziewiętnastu lektorów etatowych i ośmiu na godziny zlecone, a także sześciu instruktorów wychowania fizycznego, dwóch instruktorów studium wojskowego oraz czterdziestu sześciu pracowników naukowo-technicznych.

Studenci

Po upaństwowieniu WSE liczba studentów spadła, ponieważ część z nich przeniosła się na inne uczelnie. Ponowny wzrost nastąpił dopiero w latach 1954–1956. Najliczniejsza grupa młodzieży pochodziła z rodzin robotniczo-rolniczych (2/3 wszystkich studentów). Do 40% wzrósł też odsetek studiujących kobiet.

W latach 1950–1955 dyplomy magisterskie uzyskało 357 studentów, a dyplomy ukończenia studiów pierwszego stopnia 3080 osób.

Studenci WSE

Liczba studentów w latach 1950–1955

Rok akademicki	Liczba		Liczba studentów							
	wydziałów	kierunków	studia dzienne				studia pozostałe		ogółem	
			I stopnia	II stopnia	Jednolite	razem	eksternistyczne II stopnia	zaoczne i magisterskie uzupełniające	studentów	w tym % kobiet
1950/1951	3	4	1803	126	-	1929	-	-	1929	41,0
1951/1952	3	4	1305	52	-	1357	-	-	1375	40,0
1952/1953	3	5	1565	35	-	1600	-	-	1600	42,0
1953/1954	3	11	935	269	-	1205	-	166	1370	26,6
1954/1955	3	13	-	188	1053	1241	37	218	1496	48,0
1955/1956	3	10	-	141	1125	1266	218	293	1777	40,0

Prowadzący zajęcia z towaroznawstwa wraz ze studentkami, połowa lat 50. XX wieku

Liczba studentów w latach 1956–1968

Rok	Studia zwykłe	Studia zaoczne	Ogółem	Studenci studiów zaocznych (%)
1956/1957	1343	352	1695	20,8
1957/1958	1154	445	1599	27,8
1958/1959	934	435	1369	31,8
1959/1960	833	604	1437	42,0
1960/1961	853	662	1515	43,7
1961/1962	976	559	1535	36,4
1962/1963	1068	868	1936	44,8
1963/1964	1165	1064	2229	47,7
1964/1965	1319	1323	2642	50,1
1965/1966	1494	1552	3046	51,0
1966/1967	1702	1654	3356	49,3
1967/1968	1878	1758	3636	48,3

Liczba studentów w latach 1968–1974

Studia	1968/1969	1969/1970	1970/1971	1971/1972	1972/1973	1973/1974
Stacjonarne	2133	2127	2106	2327	2520	2785
Zaoczne	1854	1859	1735	1831	1814	1922
Podyplomowe	84	124	195	166	342	459
Razem	4071	4110	4036	4324	4676	5166

Wyraźnie widać, że z roku na rok rosła liczba studentów WSE. Wraz z nią zwiększał się także procent studiujących kobiet. Już w roku akademickim 1968/1969 stanowił aż 62%, a w roku akademickim 1973/1974 już 67%.

- Znani absolwenci Wyższej Szkoły Ekonomicznej w Krakowie:**
- Jerzy Hausner – minister pracy i polityki społecznej, minister gospodarki, pracy i polityki społecznej, minister gospodarki i pracy oraz wiceprezes Rady Ministrów oraz członek Rady Polityki Pieniężnej.
 - Sobiesław Zasada – kierowca rajdowy, ekonomista i przedsiębiorca.

„Najmilsza studenka”, 1972

Zajęcia z towaroznawstwa, ul. Sienkiewicza 4, połowa lat 50. XX wieku

Kształcenie

Wraz z upaństwowieniem uczelni Sejm RP uchwalił jednocześnie *Ustawę o szkolnictwie wyższym i pracownikach nauki*, na mocy której od tej pory to ministerstwo powoływało profesorów, opracowywało plany naukowo-badawcze, wyznaczało tzw. normy sprawności produkcyjnej, nadzorowało egzaminy i kolokwia, opracowywało wykaz skryptów i podręczników, wyznaczało praktyki studenckie i przyznawało stypendia. Uczestnictwo w zajęciach było obowiązkowe, a studenci musieli w czasie wakacyjnym pracować w Państwowych Gospodarstwach Rolnych.

Struktura organizacyjna studiów na WSE zmieniała się często, dostosowując się do planów narzucanych przez władze państwowe. W latach 1950–1955 podział studiów był dwustopniowy. Studia pierwszego stopnia trwały trzy lata i zakończono je egzaminem dyplomowym oraz wydaniem dyplomu zawodowego. Kolejne dwa lata studiów drugiego stopnia adresowane były do absolwentów, którzy wykazywali uzdolnienia do pracy na wyższych stanowiskach oraz pracy naukowej. Jednak już w roku 1953 wprowadzone zostały jednolite studia czteroletnie, które kończyły się uzyskaniem tytułu magistra, i które w roku 1956 wydłużono o pół roku. W roku 1953 uruchomione zostały w WSE

także studia zaoczne dla pracujących a rok później studia eksternistyczne pierwszego i drugiego stopnia. Studia zaoczne podlegały pozawydziałowemu Studium Zaocznemu aż do roku 1959, kiedy to włączono je do istniejących wydziałów.

Po październiku 1956 roku wydawało się, że dla upaństwowionej uczelni nadeszły lepsze czasy. Ministerstwo Szkolnictwa Wyższego przygotowało nowe plany studiów, mające wejść w życie w roku akademickim 1956/1957. W ich myśl wyższe szkoły miały być placówkami twórczej myśli naukowej. W WSE zmiany zarysowały się już pod koniec roku akademickiego 1955/1956, kiedy to częściowo zniesione zostało sprawdzenie obecności na zajęciach oraz zawieszono wykłady z podstaw marksizmu-leninizmu. Rozliczono również politykę egzekutywy i zbadano dokładnie sprawy osób wydalonych z uczelni. Zażądano także m.in. przywrócenia pełni praw usuniętych profesorów oraz zatrudnienia innych wybitnych ekonomistów.

W parze ze zmianami strukturalnymi szły zmiany w kształceniu – władze państwowe proponowały rozbudowę przedmiotów humanistycznych, które miały wzbogacić studia ekonomiczne. Nowy plan studiów realizowano już od roku akademickiego 1958/1959. Nauczano m.in. wstępu do metodologii nauk, ekonomii politycznej, historii gospodarczej matematyki i statystyki, a także prawa, finansów, ekonomiki, geografii ekonomicznej, czy

ekonomiki i organizacji przedsiębiorstwa przemysłowego. Obok tych przedmiotów wprowadzono: rozwój myśli ekonomicznej, filozofię, socjologię, ustroje społeczno-polityczne czy ekonometrię. Wciąż stawiano również na naukę języków obcych. Już w roku akademickim 1965/1966 tylko

na studiach stacjonarnych działało sto trzydzieści sześć grup językowych: sześćdziesiąt trzy języka rosyjskiego, dwadzieścia siedem języka angielskiego, trzydzieści pięć języka niemieckiego i jedenaście języka francuskiego. Na wszystkich kierunkach studia trwały dziewięć semestrów.

W roku akademickim 1959/1960 powołano również Międzywydziałowe Studium Pedagogiczne, którego działalność skupiała się na przygotowaniu studentów do pracy pedagogicznej w szkołach średnich. Już w pierwszym roku funkcjonowania zapisało się do niego stu pięćdziesięciu czterech studentów. Studium prowadziło również zajęcia z psychologii, pedagogiki i dydaktyki szkoły wyższej dla młodej kadry naukowo-dydaktycznej.

W strukturach uczelni prężnie funkcjonowały również studia zaoczne dla osób pracujących. Dawały swoim absolwentom pełnowartościowy dyplom magistra, stąd też ich program pokrywał się z programami studiów stacjonarnych. Zmiana nastąpiła w roku 1965, kiedy to w związku z zarządzeniem ministra na Wydziale Produkcji i Obrotu Towarowego utworzono wyższe zawodowe ekonomiczne studia zaoczne w zakresie finansów i rachunkowości, ekonomiki przemysłu i ekonomiki handlu wewnętrznego. Nie kończyły się one natomiast uzyskaniem dyplomu magisterskiego, a ich absolwenci otrzymywali zawodowy tytuł dyplomowanego ekonomisty. Istniejące dotychczas Studium Zaoczne zostało zlikwidowane.

Studia zaoczne były bardzo popularne. W roku 1959/1960 zgłosiło się na nie 331 kandydatów, z których przyjęto 160 osób.

Rok później zaocznie studiowały 662 osoby a w roku akademickim 1967/1968 już 1654 studentów. Dużą popularnością cieszyły się również studia eksternistyczne – w roku akademickim w tej formie studiów uczestniczyło 1247 studentów

Bez zmian działało do roku 1964 Studium Wojskowe, kierujące się osobnym regulaminem. Od roku akademickiego 1964/1965 jednostka została zlikwidowana, a studenci WSE swoje szkolenia odbywali w Studium Wojskowym działającym przy Wyższej Szkole Rolniczej.

Kiedy na początku lat 60. XX wieku wraz ze zmianami gospodarczymi pojawiła się potrzeba podnoszenia kompetencji przez osoby na stanowiskach kierowniczych WSE, dostosowując się do potrzeb rynkowych zaczęła organizować specjalistyczne studia podyplomowe. W roku 1961 otwarto pięciosesemestralne studia w zakresie towaroznawstwa skierowane do osób z wykształceniem nieekonomicznym, które działały dwa lata. Na ich miejsce powołane zostało podyplomowe studium towaroznawstwa. W roku 1963 powstało dwusemestralne studium ekonomiki i przedsiębiorstw przemysłowych, skierowane do pracowników administracji przemysłowej. Następnie – w roku 1967 – otwarte zostało podyplomowe studium gospodarki środkami produkcji.

Organizacje studenckie

W roku 1950 utworzono w uczelni Zrzeszenie Studentów Polskich, do którego włączona została działająca dotychczas Bratnia Pomoc Studentów wraz

z kołami naukowymi. Najprężniej działającym było Koło Towaroznawców. Natomiast w Akademickim Zrzeszeniu Sportowym funkcjonowały sekcje piłki ręcznej, lekkoatletyki, turystyki, gimnastyki i ping-ponga. Bogate dotąd życie studenckie zostało skutecznie ograniczone.

Po przełomie 1956 roku zaszły zmiany w Podstawowej Organizacji Partyjnej PZPR, która zlikwidowała ZMP i w jego miejsce powołała Związek Młodzieży Socjalistycznej, który w WSE nie stworzył swojej jednostki. Niestety, działalność kół naukowych zaczęła zamierać. Jedną z niewielu nowości było reaktywowanie Związku Harcerstwa Polskiego i powstanie

przy WSE harcerskiej drużyny inspektorskiej, która przetrwała jedynie do roku 1959.

W kwietniu roku 1957 rektor, prof. Stefan Bolland, na polecenie ministerstwa wydał nowe zarządzenie odnośnie do organizacji studenckich, które od tej pory mogły powstawać jedynie za zgodą rektora.

W roku 1958 swoich pierwszych członków przyjął powstały w WSE rok wcześniej Związek Młodzieży Socjalistycznej. W roku 1959 powstał Związek Młodzieży Wiejskiej, który jednak liczył niewielu członków.

Młodzież studiującą przyjmowano również w szeregi PZPR, jednak organizacja partyjna w murach WSE nie była zbyt silna i z roku na rok malała liczba jej członków.

Ożywiła się natomiast działalność kół naukowych. W roku 1959/1960 działały koła: statystyki, rachunkowości, handlu zagranicznego, chemii i towaroznawstwa oraz koło językoznawcze. Rok później koła: statystyków, handlu zagranicznego, chemiczno-towaroznawcze, języka angielskiego, ekonometryczne oraz nauk o pracy.

W nowej studenckiej »Piwnicy«

A więc już nie tylko Piwnica „Pod Baranami” i Klub „Pod Jaszczurami” stanowią podziemia kulturalne Krakowa. Jest jeszcze czynny od niedawna Cricot II w Krzysztoforach, a w budynku Wyższej Szkoły Ekonomicznej przy ul. Rakowickiej otwarta została trzecia studencka piwnica, o której właśnie chcemy opowiedzieć.

O jej istnieniu dowiedzieliśmy się przypadkowo, co świadczy o skromności organizatorów. A trzeba przyznać włożyli oni немало trudu w urządzenie tego klubu. Najpierw należało pogłębić zaniedbane i wilgotne pomieszczenia piwnic (czego dokonali w czynie społecznym sami studenci), później zdobyć fundusze na założenie niezbędnych instalacji, wreszcie postarać się o wyposażenie. Z pomocą finansową przyszedł rektor WSE — prof. dr Stefan Bolland, a wspomogły tę inicjatywę organizacje młodzieżowe: ZMS, ZMW i ZSP.

Tak więc wspólnym wysiłkiem powstała nowa studencka piwnica, składająca się z sali kawiarnianej, telewizyjnej, bufetu i szatni. Klub działa bez dotacji, a mimo to nie ogranicza się do roli gospodarsza lokolu, lecz organizuje życie artystyczne: estradę, kabaret, spotkania i wieczorki. Posiada zbiór doskonałych nagrań muzyki rozrywkowej (z radia i z płyt), które co wieczór odtwarza przez głośniki z taśm magnetofonowych.

Klub — Piwnica nie ma jeszcze nazwy (zadecyduje o niej konkurs), ale tętni już życiem, gromadzi nie tylko młodzież, lecz także absolwentów WSE, pracowników naukowych a nawet profesorów, którzy chętnie tu zaglądają.

Powołana niedawno rada Klubu przygotowuje harmonogram statych zajęć, imprez i wieczorków — będzie więc jeszcze niejedna okazja do miłych spotkań w podziemiach przy ul. Rakowickiej. (aż)

kich gr
* Za
rantyst
mlonków
ożór hum
cznej. Pr
inż. Z. No
Rynku Gl.
* Klub
czył w jedy
cie gospoda
odbędzie si
skiej i dziś
tem będzie
chełs.
* W Klu
Sławkowskie
o 19 koncer
z udziałem
W programie
i żydowskie p
* Zebranie
tem pt. „Ak
włosnicy ze s
nieniem wykry
ki” urzęda i b
sali nr 1 WSR
cza 21 Pol. Tow
rynych i Stow
nictwa przy N
* W nadch
ca o godz. 19
bie Literat
23 wieczore
tem Marlen
sza Kwiatko
tu miłośnic
zabawić się
* W nie
wej Teat

442-33. Poza tym centrala 235-64-45 łączy na numery wewnętrzne: 22-sekretaria
WARUNKI PRENUMERATY: msc. 15,00 zł, kwartalnie 37,50 zł, półrocznie 75
„Rueba” (nie łączy) do 15 każdego miesiąca, na miesiąc następn. Złoty
przyjmuje: Biuro Ogłoszeń, Kraków, Włóka 2, tel. 532-44. Tarnów, ul.
Klub Międzynarodowej Prasy i Książki I p., tel. 417-50, Druk: KRAK

Tańce do muzyki na żywo w klubie „Grotta”

ZACZĄTEK
Hajmierz Goldas

KURATOR
doc. dr Stanisław Cybulski

AKOMPANIATOR
mgr Elżbieta Stępień

DYRYGENT
mgr Zbigniew Ciuraba

AKOMPANIATOR
mgr Lesław Grzyb

OPIEKUN
mgr Henryk Majewski

PREZES
Jerzy Zacharka

1971/72

CHÓR AKADEMICKI WSE w KRAKOWIE Dominanta

Maria
Bartowska

Grazyna
Bera

Janina
Bielak

Maria
Boruta

Edward
Butkowski

Jerzy
Czajka

Krystyna
Cioch

Zbigniew
Czerwinski

Tadeusz
Dybas

Eugeniusz
Fedyk

mgr Jan
Galszka

Maria
Galszka

Zofia
Gębicka

Małgorzata
Golanka

Adam
Górniewicz

Elżbieta
Grajny

Jan
Hermaniuk

Barbara
Jez

Jadwiga
Koruh

Jadwiga
Kufuza

Elżbieta
Hoparnik

Barbara
Kmiecik

Grzegorz
Kowalczyk

Wiesław
Krolkowski

Mirosława
Kurczyńska

Jrena
Kwapińska

Mieczysław
Łachor

Anna
Lisowska

Bożena
Lisowska

Franciszek
Lubunski

mgr Krystyna
Łęcha

Adam
Łachowski

mgr Joanna
Majewska

Krystyna
Masłancka

Janina
Mazur

Halina
Orłowska

Krystyna
Orzech

Maria
Pieniądz

Barbara
Sikora

Alicja
Solurz

Wiesława
Sułtka

Jan
Trybus

Bogdan
Wawrzyniak

Jerzy
Wenc

Krystyna
Wiatrowska

Stanisław
Wójcik

Andrzej
Zagórski

Tadeusz
Zajączkowski

Tableau Chóru „Dominanta”,
początek lat 70. XX wieku

W roku 1964 powstało jeszcze koło ekono-
miki przemysłu, a do roku 1975 zarejestro-
wano łącznie szesnaście kół studenckich.

Jednocześnie z początkiem lat 60. po-
wstał w podziemiach uczelni klub studen-
cki pod nazwą „Grota”. Natomiast wśród

pozanaukowych organizacji prężnie dzia-
łał kilkudziesięcioosobowy chór mieszany
„Dominanta”, który swoją działalność za-
początkował w roku 1970 i szybko zaczął
zyskiwać renomę jednego z najlepszych
chórów akademickich w kraju.

Aktywność naukowo-badawcza

W latach 1950–1955 Wyższa Szkoła
Ekonomiczna w Krakowie nie mogła po-
szczycić się szeroką działalnością nauko-
wą. Powstało w tym czasie łącznie 260
prac naukowych, wśród nich 128 stanowiły

publikacje książkowe i artykuły, 43 – pod-
ręczniki i skrypty natomiast 89 prac nie
zostało opublikowanych z różnych przy-
czyn. W roku 1955 uczelnia podjęła sta-
rania o wydawanie zeszytów naukowych,
jednak rok później nadal ani jeden numer
pisma nie został opublikowany.

Ożywienie nauki i wzrost liczby pu-
blikacji nastąpiły dopiero po przełomie
1956 roku. Na koniec roku akademickiego

Wystawa kopii dokumentów
i fotografii z dawnej „Groty”
w klubie „Grota 2”, druga
dekada XXI wieku

Z. Rybska jako dyrektor Biblioteki Głównej WSE, przełom lat 50./60. XX wieku

1956/1957 przygotowany został do druku pierwszy numer *Zeszytów Naukowych*. Jednocześnie wśród studentów wzrosło zainteresowanie nauką języków zachodnioeuropejskich: języka niemieckiego uczyło się 47% studentów, angielskiego 37% a francuskiego 16%.

19 września 1957 roku WSE nadała także pierwszy w swojej historii stopień naukowy – kandydata nauk ekonomicznych. Miało to miejsce na Wydziale Handlu, gdzie swój stopień uzyskał Wacław Jastrzębowski z Instytutu Handlu Wewnętrznego w Warszawie.

Rumieńców nabrała także działalność badawcza. Publikowano znacznie więcej prac naukowych i nawiązywano kontakty naukowe z zagranicą, w tym z państwami

zachodnimi, a Biblioteka Główna otrzymała dotację na zakup zagranicznych książek i czasopism, dostała także pozwolenie na ponowne wprowadzenie do ogólnie dostępnego księgozbioru książek wcześniej wycofanych z powodów politycznych.

Także Zakładowa Organizacja Związkowa ZNP zaczęła ożywiać swoją działalność. Wchodząca w jej skład Komisja Naukowo-Dydaktyczna inicjowała podnoszenie kwalifikacji w grupie młodszych pracowników naukowych.

Na mocy nowej ustawy o szkolnictwie wyższym z 5 listopada 1958 roku zmienił się ponownie podział pracowników nauki na samodzielnych – profesorów zwyczajnych i profesorów uczelni oraz docentów), oraz pracowników pomocniczych (adiunk-

ci, starsi asystenci i asystenci). W miejsce kandydata nauk i doktora nauk przywrócono stopnie naukowe doktora i docenta. Pierwszy stopień doktora nauk ekonomicznych nadano już 10 stycznia 1959 roku Romanowi Domaszewiczowi z Wydziału Ogólnoekonomicznego.

Po stagnacji naukowej na początku lat 50. XX wieku nastąpił więc w WSE rozwój pracy naukowo-badawczej. Poza skryptami i podręcznikami wydawane były również monografie, rozprawy oraz przyczynki naukowe. Wyraźnie zaczął zarysowywać się wzrost zainteresowania twórczą pracą, choć problematyka badań była moc-

no rozproszona. Już w latach 1961–1968 wśród prac naukowo-dydaktycznych było 87 rozpraw i monografii, 814 artykułów i przyczynków, 130 podręczników i skryptów, 421 innych publikacji, a także 62 prace przygotowane na zlecenie zewnętrznych instytucji. Rozwijały się również badania naukowe, inspirowane przez wciąż poszerzające się kontakty zagraniczne.

Rok 1973 ogłoszony został rokiem nauki polskiej, a jego centralnym wydarzeniem był II kongres nauki polskiej, obradujący w Warszawie w dniach 26–29 czerwca.

II Konferencja Teoretyczna, 23 kwietnia 1954 roku

Przewody doktorskie i habilitacyjne w latach 1957–1968

Rok	Doktoraty			Habilitacje		
	pracownicy WSE	spoza WSE	ogółem	pracownicy WSE	spoza WSE	ogółem
1957	–	1	1	–	–	–
1958	4	1	5	–	–	–
1959	5	1	6	–	–	–
1960	18	7	25	–	–	–
1961	5	–	5	–	1	1
1962	4	3	7	–	2	2
1963	3	2	5	2	2	4
1964	2	7	9	2	1	3
1965	2	7	9	1	1	2
1966	4	3	7	3	2	5
1967	1	4	5	3	1	4
1968	4	6	10	3	2	5

W Komitecie organizacyjnym kongresu zasiadał prof. Józef Gajda. Całoroczne obchody były okazją do podsumowania działalności naukowo-badawczej WSE. Wśród większych osiągnięć wymieniano m.in. badanie struktury produkcji rolniczej metodami ekonometrycznymi, regionalizację ekonomiczną, organizację i koszty przebiegu masy towarowej, prognozowanie i programowanie rozwoju przemysłu czy badania nad warunkami pracy w handlu. Efektem praktycznego rozwoju nauki w WSE było rozwijanie współpracy z różnymi podmiotami życia gospodarczego. Wśród nich warto wymienić chociażby Hutę im. Lenina, Instytut Turystyki w Warszawie, Zjednoczenie Przemysłu Petrochemicznego i Rafineryjnego „Petrochemia” czy Ministerstwo Handlu Wewnętrznego.

Lata 70. XX wieku przyniosły również postęp technologiczny. Już w roku 1971 WSE otrzymała cyfrową maszynę elektroniczną produkcji radzieckiej, dzięki czemu dwa lata później swoją działalność rozpoczął uczelniany ośrodek obliczeniowy,

którego celem była pomoc przy pracach badawczych oraz w dydaktyce. Wynikiem działalności tego ośrodka było powstanie nowego kierunku studiów pod nazwą cybernetyka ekonomiczna i informatyka, a także nowoczesnego przedmiotu, jakim była organizacja przetwarzania danych.

W roku 1972, na mocy zarządzenia Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki, wprowadzone zostały stopnie i tytuły naukowe z zakresu nauk towaroznawczych. Instytut Towaroznawstwa WSE otrzymał ponadto uprawnienia otwierania przewodów doktorskich. 23 listopada 1973 roku, po raz pierwszy w Polsce i na świecie, nadano w WSE stopień doktora nauk towaroznawczych. Wpływ wprowadzonych zmian na przewody doktorskie i habilitacyjne zakończone w latach 1969–1974 przedstawia poniższa tabela.

Na rozwój pracy naukowej wpływało m.in. zacieśnianie współprac międzynarodowych, w tym tych z szeroko pojętym zachodem.

Rok	Doktoraty z nauk ekonomicznych na Wydziale Ekonomiki Produkcji	Doktoraty z nauk ekonomicznych na Wydziale Ekonomiki Obrotu	Doktoraty z nauk towaroznawczych w Instytucie Towaroznawstwa	Habilitacje z nauk ekonomicznych na Wydziale Ekonomiki Produkcji	Habilitacje z nauk ekonomicznych na Wydziale Ekonomiki Obrotu
1969	5	–	–	1	–
1970	3	3	–	–	–
1971	11	8	–	2	–
1972	6	1	–	–	–
1973	13	8	1	4	–
1974	13	6	3	2	–

Infrastruktura

WSE dysponowała trzema domami studenckimi: przy ul. Raławickiej, przy ul. Przemyskiej oraz budynkiem Ustronie przy ówczesnej ul. Modrzewskiego (dziś ul. Lubomirskiego), który powstał w roku 1955 razem ze stołówką i ośrodkiem zdrowia. Jednak warunki były dość trudne. W roku akademickim 1955/1956 tylko 56% studentów miało szansę na miejsce w domach studenckich.

Jeżeli chodzi o dydaktykę, warunki lokalowe również były niewystarczające. Brak sal skutkował całodziennym trwaniem zajęć, które rozpoczynały się o godz. 7.00 rano, a kończyły o 22.00.

Wynegocjowane w roku 1952 przez Juliana Rejducha budynki po Fundacji Księcia Aleksandra Lubomirskiego przy ul. Rakowickiej 27 były w znacznym stopniu zdewastowane i wymagały natychmiastowego nakładu pracy i środków pie-

Pawilony A, B, C przy ul. Rakowickiej 27 w Krakowie na przełomie lat 60./70. XX wieku

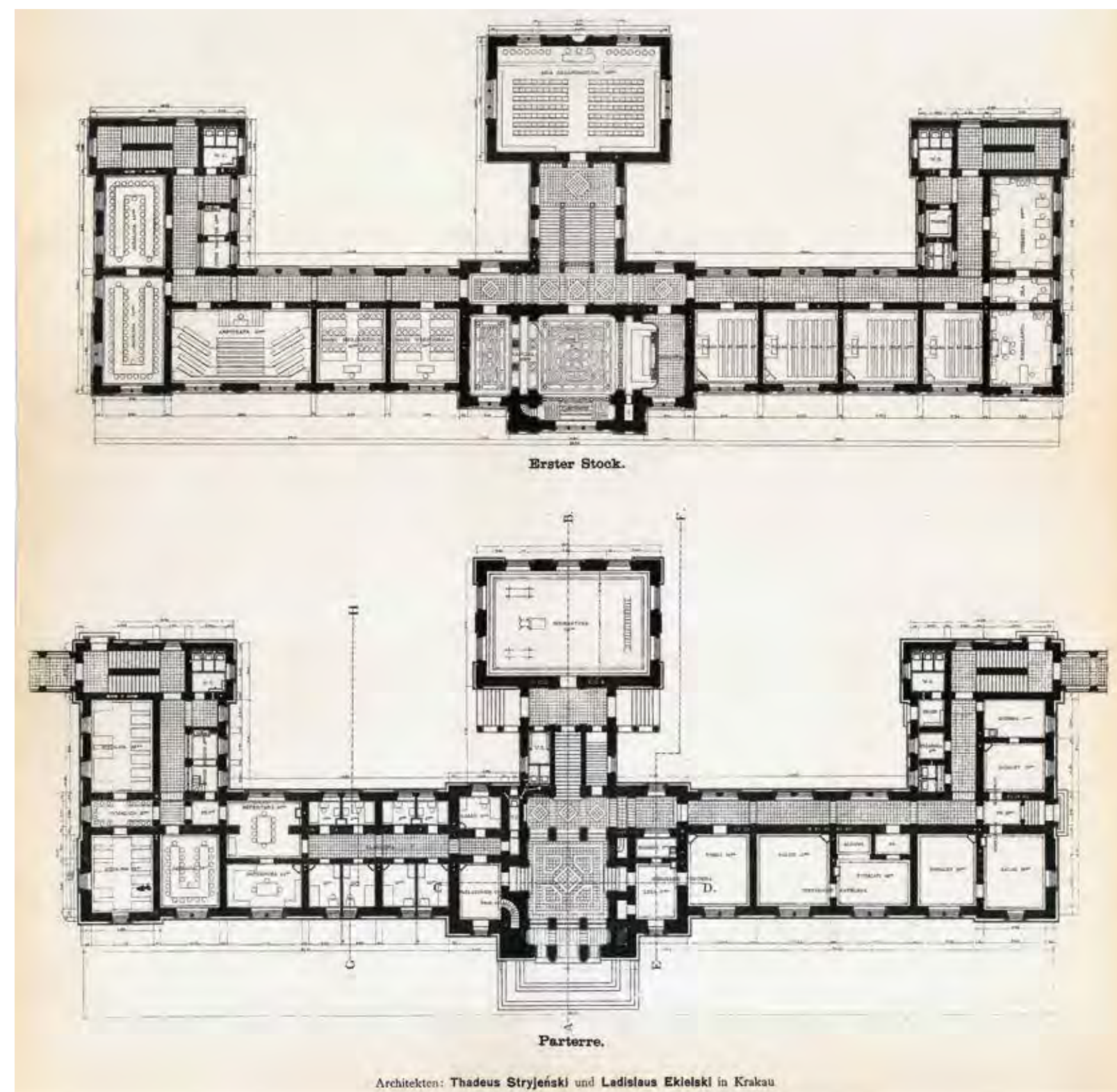

nieżnych. Same zabudowania stanowiły jednak nie tylko konieczny, ale również ciekawy nabytek. Gmach główny był bowiem konkursowym projektem Schroniska dla Chłopców Księcia Aleksandra Lubomirskiego w Krakowie, autorstwa dwóch wybitnych krakowskich architektów: Tadeusza Stryjeńskiego i Władysława Ekielskiego. Projektanci wygrali konkurs, otrzymując nagrodę 2000 guldenów austriackich. Do prac budowlanych przystąpiono wiosną 1889 roku, dwa lata później wmurowano kamień węgielny, a już w roku 1893 obiekt otwarto. Jako schronisko dla chłopców z rodzin katolickich budynek funkcjonował do roku 1950 – z przerwą na pierwszą i drugą wojnę światową, kiedy to był kolejno szpitalem i jednostką wojsk niemieckich. Na własność WSE przeszedł w roku 1952 i od tego czasu pełni reprezentacyjną rolę Gmachu Głównego.

Latem 1957 roku udało się odzyskać budynek przy ul. Sienkiewicza 4, przekazany wcześniej na rzecz Zarządu Ośrodków Akademickich, który od roku 1955 znajdował się w użytkowaniu Politechniki Krakowskiej.

Projekty Schroniska dla Chłopców Księcia Aleksandra Lubomirskiego autorstwa T. Stryjeńskiego i W. Ekielskiego

W roku 1963 sytuacja lokalowa Wyższej Szkoły Ekonomicznej była na tyle krytyczna, że wreszcie władze Uczelni uzyskały od państwa ustną obietnicę wprowadzenia do pięcioletniego planu 1965–1970 budowy dwóch pawilonów. Obietnica ta nigdy nie została jednak spełniona. Wtedy, za sprawą specjalnego zespołu, któremu przewodniczył dr Jan Steczkowski, opracowany został program użytkowy dla nowego budynku. Na jego podstawie WSE uzyskała zgodę na budowę nowych pawilonów.

Mimo ogólnouczelnianego kryzysu po falach protestów studenckich wiosną 1968 roku WSE przeżywało rozwój infrastruktury. Udało się poprawić trudne warunki lokalowe, a obok gmachu głównego powstały dodatkowe pawilony: A, B i C, których głównym architektem był inż. arch. Stanisław Juszczyk.

Jako pierwszy – w roku 1969 – wzniesiony został 4-piętrowy pawilon B, przeznaczony dla zakładów z Wydziału Ekonomiki Produkcji. Rok później oddano do użytku pawilon C, zawierający m.in. amfiteatralne sale wykładowe oraz duże audytorium. W następnej kolejności ukończono pawilon A, przeznaczony głównie dla zakładów z Wydziału Ekonomiki Obrotu oraz studium języków. Budowa tych gmachów odciążała nieco infrastrukturę budynku głównego, w którym jednak nadal swoje miejsce miały administracja oraz Biblioteka Główna. W związku z dalszą potrzebą rozbudowy, już w roku 1969 rozpoczęto prace nad projektem gmachu przeznaczonego w całości na potrzeby biblioteki.

Budynek Główny WSE w roku 1950

Akademia Ekonomiczna w Krakowie 1974-2007

Ze rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 29 kwietnia 1974 r. Wyższa Szkoła Ekonomiczna w Krakowie przemianowana została na Akademię Ekonomiczną. Ta czwarta już z kolei nazwa Uczelni została wprowadzona z dniem 1 października 1974 r., nie powodując resztą żadnych zmian w strukturze organizacyjnej ani w kierunkach jej działania. Nowa nazwa nawiązuje z jednej strony do dawnej nazwy Akademii Handlowej, z drugiej stanowi odpowiednik nowo wprowadzonych nazw dla innych uczelni akademickich, takich jak akademie rolnicze i akademie wychowania fizycznego. Nazwa ta podkreśla przy tym w pełni akademicki charakter Uczelni.

Antoni Fajferek

Przemówienie z okazji inauguracji
roku akademickiego 1974/75

„Jesteśmy już Akademią!”.
Przemawia prof. Z. Żabiński, listopad 1974 roku.

Dziennik Ustaw Nr 17

— 172 —

Poz. 93, 94, 95 i 96

95

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 29 kwietnia 1974 r.

w sprawie zmiany nazw wyższych szkół ekonomicznych.

Na podstawie art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 5 listopada 1958 r. o szkolnictwie wyższym (Dz. U. z 1973 r. Nr 32, poz. 191) zarządza się, co następuje:

§ 1. Zmienia się nazwy następujących szkół wyższych:

- 1) Wyższej Szkoły Ekonomicznej w Krakowie na Akademię Ekonomiczną w Krakowie,
- 2) Wyższej Szkoły Ekonomicznej w Poznaniu na Akademię Ekonomiczną w Poznaniu,
- 3) Wyższej Szkoły Ekonomicznej im. Karola Adamieckiego

go w Katowicach na Akademię Ekonomiczną im. Karola Adamieckiego w Katowicach,

- 4) Wyższej Szkoły Ekonomicznej we Wrocławiu na Akademię Ekonomiczną im. Oskara Langego we Wrocławiu.

§ 2. Wykonanie rozporządzenia porucza się Ministrowi Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 października 1974 r.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz

Rozporządzenie Rady Ministrów z 29 kwietnia 1974 roku

W 1974 roku nastąpiła ponowna zmiana nazwy uczelni, która zaczęła występować pod szyldem Akademii Ekonomicznej w Krakowie. Już rok później obchodziła pięćdziesięciolecie swojego istnienia. Z tej okazji przyjęła oficjalne barwy i zaczęła pieczętować się własnym herbem. W tym samym roku podpisała także – trwające najdłużej w jej historii – międzynarodowe porozumienie z amerykańskim uniwersytetem Grand Valley.

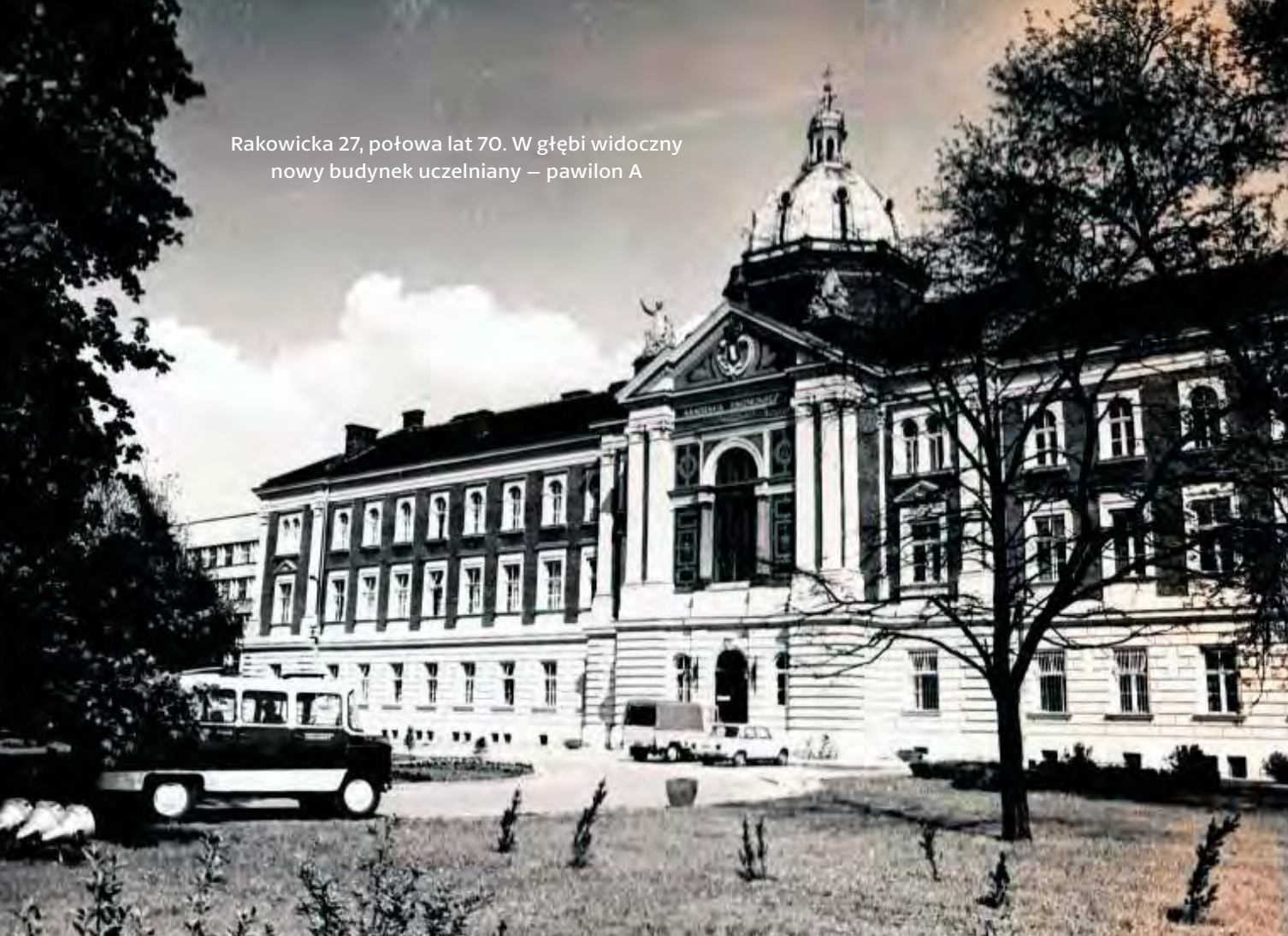
Rok 1975 to również data nadania pierwszego tytułu doktora honoris causa. To znaczące wyróżnienie otrzymał prof. Mieczysław Mysona, wybitny towaroznawca i rektor Wyższej Szkoły Ekonomicznej. Lata 80. stanowiły natomiast w uczelni początek idei samorządności, której przejawy zagościły również na Kampusie przy ul. Rakowickiej 27. W roku 1981 władze Uczelni po raz pierwszy zostały wybrane przez delegatów społeczności akademickiej, a w roku 1985 przyznany został pierwszy medal Signum Gratiae – uczelniane odznaczenie, honorujące najbardziej zasłużonych pracowników.

Burzliwy rok 1989 przyniósł także istotne zmiany nie tylko w ustroju naszego kraju, ale również w funkcjonowaniu szkół wyższych. Władze Akademii Ekonomicznej starały się przeprowadzić częściową modernizację dydaktyki, powstał nowy kierunek studiów spółdzielczych oraz nowe specjalności. Rok akademicki 1989/1990 społeczność rozpoczęła w atmosferze wielkich nadziei związanych z rozwijaniem procesów demokratyzacji w kraju i wielkich

Pół wieku Akademii Ekonomicznej
w Krakowie

Rakowicka 27, połowa lat 70. W głębi widoczny nowy budynek uczelniany – pawilon A

obaw odnośnie do przyszłości wyższego szkolnictwa ekonomicznego i samej Akademii. Podsumowaniem debat na temat konieczności zmian w wielu dziedzinach uczelni jest przemówienie rektora, prof. Jerzego Altkorna: „Zmiany polityczne zachodzące w Polsce oznaczają, że w naszych dziejach otwiera się nowa karta, rozpoczyna się proces tworzenia społeczeństwa obywatelskiego, zorganizowanego w praworządne, demokratyczne państwo. Powstały liczne przesłanki wyjścia naprzeciw dwu podstawowym potrzebom społecznym – potrzebom radykalnych zmian w gospodarce oraz potrzebie powstrzymania cywilizacyjnej i kulturalnej degradacji. Zaistniały warunki dla przyznania nauce i szkołom wyższym szerokiej autonomii, z którą wiążemy nadzieję na wyzwolenie energii i inicjatyw środowiska. Powstały formalne możliwości dla utrzymania kontaktów z nauką światową [...]. Obserwacja otaczającego nas świata uwidacznia także, że wiele procesów i zjawisk wymaga od naszych absolwentów umiejętności szerokiego postrzegania i interpretacji. [...] Przed dydaktyką i wychowaniem stawia też nowe zadania proces urynkowania. Proces dydaktyczny powinien bowiem nie tylko dostarczać profesjonalnej wiedzy, lecz także być

Akademia Ekonomiczna w Krakowie w połowie lat 70. – od lewej: pawilon C z wysuniętą Nową Aulą, pawilon B, stare drzewo, nowe samochody tych czasów i uczelniana Nyska w głębi

obszarem wysiłków o miejsce w społeczności akademickiej, przedmiotem rywalizacji mierzonej wynikami pracy, z którymi były związane określone satysfakcje” (prof. dr hab. Jerzy Altkorn, „Przemówienie z okazji inauguracji roku akademickiego 1989/90”).

Po latach upaństwowienia Akademia zaczęła się rozrastać i reorganizować. W 1992 roku powstały wydziały Ekonomii, Zarządzania i – funkcjonujący na prawach wydziału – najlepszy w kraju Instytut Towaroznawstwa. Od roku 1995 studenci mogli korzystać ze zbiorów bibliotecznych, zgromadzonych już w nowym budynku.

Przełom polityczny oraz przechodzenie kraju na gospodarkę rynkową otworzyły przed Akademią Ekonomiczną w Krakowie nowe możliwości rozwoju. Studia ekonomiczne stały się bardzo atrakcyjne i zaczynało je wybierać wielu zdolnych absolwentów szkół średnich. Dużym powodzeniem cieszyły się kierunki: Zarządzanie i marketing oraz Finanse i bankowość. Liczba studentów zaczęła znacząco wzrastać, by w roku 1999 sięgnąć już niemal 18 tysięcy.

Jan Paweł II i rektor Akademii Ekonomicznej w Krakowie
T. Grabiński, 17 czerwca 1999 roku

Bardzo ważnym wydarzeniem w historii uczelni była wizyta Ojca Świętego Jana Pawła II. Papież odwiedził Kampus w czerwcu 1999 roku, a jego odwiedziny zbiegły się z początkiem obchodów jubileuszu siedemdziesięciolecia uczelni.

W roku 2002 powstał Wydział Finansów, zmieniła się nazwa Wydziału Ekonomii, do której dołączyły Stosunki Międzynarodowe. Poszerzanie oferty dydaktycznej przejawiało się m.in. w uruchomieniu studiów MBA, które obecnie znajdują się w gronie najbardziej prestiżowych kierunków w Polsce. Jednocześnie infrastruktura placówki naukowo-dydaktycznej stale się powiększała – w 2000 roku do użytku został oddany Pawilon Sportowy, a w roku 2004 Pawilon F.

W pierwszej dekadzie nowego tysiąclecia nastąpiła też ostatnia kluczowa zmiana nazwy i statusu. W roku 2007 uczelnia otrzymała prawa uniwersyteckie.

Uroczyste otwarcie całosci
pawilonu sportowo-
dydaktycznego: rektor
T. Grabiński i T. Piekarz,
w głębi dr Z. Paszek,
15 maja 2000 roku

Symbole

Godło (logo) – obchody jubileuszu pięćdziesięciolecia uczelni, zbiegające się ze zmianą nazwy z Wyższej Szkoły Ekonomicznej na Akademię Ekonomiczną, stały się okazją do przywrócenia jej symboli. Od roku 1975 godłem Akademii Ekonomicznej w Krakowie były złączone litery „A” i „E”, zwieńczone koroną, umieszczone na tle barw uczelni – ciemnozielonej i bordowej. Korona wzorowana była na wizerunku korony Kazimierzowskiej, znajdującej się na drzwiach katedry na Wawelu. Projektantem symbolu był prof. Witold Korski z Politechniki Krakowskiej. Godło umieszczane było w pomieszczeniach uczelni, na pieczę-

ciach, medalach i tablicach pamiątkowych, odznaczeniach, drukach i materiałach wydawniczych oraz – za zgodą rektora – na innych przedmiotach okolicznościowych. Wraz z postępem i rozwojem technik wydawniczych, godło uczelni – poddane niewielkim modyfikacjom – zaczęto wykorzystywać jako logo, które zarejestrowano jako znak towarowy w roku 2003.

Logo Akademii Ekonomicznej w Krakowie

Jubileuszowy pokaz gimnastyczny w wykonaniu studentek AE
w Krakowie, na koszulkach widoczne nowe, oficjalne
logo uczelni, 1975 rok

Rektor A. Fajferek ze sztandarem
Akademii Ekonomicznej
w Krakowie, 13 maja 1975 roku

W jubileuszowym roku akademickim 2004/2005 zaprojektowano logo jubileuszu osiemdziesięciolecia Akademii Ekonomicznej w Krakowie. Przedstawiało ono fasadę zabytkowego budynku głównego Akademii, z widniejącym nad nim napisem „Jubileusz 80-lecia”, a pod nim „Akademia Ekonomiczna w Krakowie 1925–2005”. Logo wykorzystywane było we wszystkich drukach, dokumentach, wydawnictwach, materiałach promocyjnych związanych z jubileuszem.

Sztandar – 13 maja 1975 roku Akademia Ekonomiczna w Krakowie otrzymała sztandar ufundowany przez Radę Społeczną i uroczystie przekazany przez wicewojewodę krakowskiego dra Tadeusza Maja. Wykonany przez Pracownię Haftów Sztandarowych w Poznaniu symbol upamiętniał „50-lecie istnienia Uczelni oraz jej zasługi na polu rozwoju nauk ekonomicznych i kształcenia kadr kierowniczych dla gospodarki narodowej” (z wystąpienia wicewojewody dra Tadeusza Maja 13 maja 1975 roku z okazji wręczenia sztandaru Akademii Ekonomicznej w Krakowie). Na rewersie sztandaru, na biało-czerwonym tle, wyszyte były srebrną nicią godło państwowe i daty dotyczące jubileuszu pięćdziesięciolecia uczelni.

Barwy – przy okazji obchodów jubileuszu pięćdziesięciolecia uczelni zaczęto

przywiązywać szczególną uwagę do barw uczelnianych. Emblematy na wydawnictwach, zaproszeniach i broszurach jubileuszowych drukowane były w zielonym i bordowym kolorze. Barwy te wywodzą się jeszcze z tradycji Wyższego Studium Handlowego, o czym może świadczyć kolorystyka czapek studenckich. Według interpretacji prof. Jana M. Małeckiego, wspomniane barwy mogą symbolizować „przedmioty handlowe” – kolor ciemnozielony, oraz „nauki technologiczne” – kolor bordowy; przedmioty, na które w programie studiów Założyciel WSH prof. Arnold Bolland kładł największy nacisk.

Orzeł – na jednej ze ścian w gabinecie rektora Uniwersytetu Ekonomicznego w Krakowie znajduje się drewniany orzeł. Stanowi on dużą wartość historyczną. Przed wojną stanowił element zdobniczy drewnianej mównicy, umieszczonej w auli gmachu przy ul. Sienkiewicza 4. Płaskorzeźba wykonana z drewna przedstawia orła w kolorze brązowym ze złotą koroną, osadzonego na czerwonej tarczy herbowej. Orzeł jest jedną z ocalonych z akcji dewastacji budynków uczelnianych przedwojennych pamiątek. Rozbity na kawałki został przechowany przez pracowników Akademii, a następnie odrestaurowany i przekazany uczelni w roku 1990. Od stycznia 2003 roku orzeł zdobi gabinet rektorski.

Uprawnienia akademickie

W 1975 roku uczelnia nadała pierwszy tytuł doktora *honoris causa*, honorując nim prof. Mieczysława Mysonę, wybitnego towaroznawcę i rektora Wyższej Szkoły Ekonomicznej w Krakowie. Obok niego zaszczytne wyróżnienie otrzymał prof. Grzegorz Leopold Seidler, były profesor Akademii Handlowej w Krakowie i Wyższej Szkoły Ekonomicznej, a wówczas profesor Uniwersytetu im. Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie.

W roku 1980 absolwenci kierunku towaroznawstwa mogli otrzymywać tytuł zawodowego magistra inżyniera. Natomiast w roku 1981 wprowadzono środowiskowe studia doktoranckie.

10 grudnia 1989 roku ogłoszone zostały projekty ustaw o szkolnictwie wyższym oraz o tytułach i stopniach naukowych. Po wielu konsultacjach środowiska akademickiego z władzą, dwie kluczowe ustawy – o szkolnictwie wyższym oraz o tytule naukowym i stopniach naukowych – weszły w życie 12 września 1990 roku. Druga z nich porządkowała problemy związane z nadawaniem stopni naukowych oraz

Rektor AE w Krakowie A. Fajferek i grono profesorów wraz z trzema świeżo promowanymi paniami doktor, druga połowa lat 70. XX wieku

Zmiany polityczne zachodzące w Polsce oznaczają, że w naszych dziejach otwiera się nowa karta, rozpoczyna się proces tworzenia społeczeństwa obywatelskiego, zorganizowanego w praworządne, demokratyczne państwo. Powstały liczne przesłanki wyjścia naprzeciw dwóm podstawowym potrzebom społecznym – potrzebom radykalnych zmian w gospodarce oraz potrzebie powstrzymania cywilizacyjnej i kulturalnej degradacji. Zaistniały warunki dla przyznania nauce i szkolnictwu wyższemu szerokiej autonomii, z którą wiążemy nadzieję na wyzwolenie energii i inicjatyw środowiska. Powstały formalne możliwości dla utrzymania kontaktów z nauką światową”.

Jerzy Altkorn

Przemówienie z okazji inauguracji roku akademickiego 1989/90

przeprowadzaniem przewodów doktorskich. Powołana została Centralna Komisja do spraw tytułu naukowego i stopni naukowych, a jej przewodniczący 25 lutego 1992 roku wydał obwieszczenie w sprawie wykazu dziedzin nauki i sztuki oraz dyscyplin naukowych i artystycznych, w zakresie których mogą być nadawane stopnie naukowe. W dziedzinie nauk ekonomicznych ustalono trzy takie dyscypliny: ekonomię, nauki o zarządzaniu i towaroznawstwo.

W roku 2005 rektor, prof. Ryszard Borowiecki podjął starania o zmianę statusu z „akademii” na „uniwersytet przymiotnikowy”. Jednym z warunków uzyskania takiej zgody było posiadanie przez jednostki organizacyjne co najmniej sześciu uprawnień do nadawania stopnia naukowego

doktora, w tym co najmniej czterech w zakresie nauk objętych profilem uczelni. Akademia Ekonomiczna spełniała powyższy wymóg, a wspomniane uprawnienia posiadały cztery wydziały: Wydział Ekonomii i Stosunków Międzynarodowych – ekonomia i nauki o zarządzaniu, Wydział Zarządzania – ekonomia i nauki o zarządzaniu, Wydział Finansów – ekonomia oraz Wydział Towaroznawstwa – towaroznawstwo. Dodatkowo wszystkie wymienione wydziały posiadały prawo do nadawania stopnia naukowego doktora habilitowanego we wskazanych dyscyplinach naukowych oraz uprawnienia do przedstawiania wniosków o nadanie tytułu naukowego profesora, co stanowiło o pełni praw akademickich.

Struktura uczelni

W roku 1975 ustalona wcześniej struktura organizacyjna uczelni nie uległa zmianie. Akademia pozostała wyższą szkołą dwuwydziałową – z Wydziałem Ekonomiki i Produkcji oraz Wydziałem Ekonomiki Obrotu, o podziale na instytuty i zakłady. Ponadto istniały także jednostki międzywydziałowe takie jak Instytut Międzynarodowych Stosunków Społeczno-Ekonomicznych, Studium Nauk Politycznych, Studium Praktycznej Nauki Języków Obcych oraz Studium Wychowania Fizycznego i Sportu.

Zajęcia na studiach stacjonarnych odbywały się według wprowadzonego dwa lata wcześniej podziału na kierunki i specjalności. Na obu wydziałach funkcjonowało siedem kierunków: ekonomiczno-społeczny, ekonomiki produkcji, organizacji i zarządzania, planowania i finansowania gospodarki narodowej, ekonomiki i organizacji obrotu usług, cybernetyki ekonomicznej i informatyki, towaroznawstwa. W latach 70. XX wieku podejmowano prace nad zmianą struktury, jednak do końca roku 1980 nie wprowadzono żadnych istotniejszych zmian organizacyjnych.

Mimo że plany przebudowy struktury organizacyjnej uczelni przygotowywane były od lat, formalna zmiana została

wcielona w życie dopiero w połowie lat 80. W roku 1985 istniały dwa wydziały: Wydział Ekonomiki Produkcji oraz Wydział Ekonomiki Obrotu. Ponadto, jak w poprzednich latach, istniały jednostki międzywydziałowe, takie jak Studium Praktycznej Nauki Języków Obcych, Studium Wychowania Fizycznego i Sportu oraz Studium Pedagogiki. Poza strukturą wydziałową pracowały ponadto Biblioteka Główna (dzieląca się na pięć oddziałów i cztery sekcje), kierownik szkolenia obronnego studentów, Studium Doskonalenia Kadr Pracowniczych, Uczelniany Ośrodek Obliczeniowy oraz Uczelniany Ośrodek Pracy Ideowo-Wychowawczej.

Zmiany w strukturze uczelni dokonały się także w przełomowym roku 1989, w którym nasz kraj przechodził wiele przemian. Władze AE starały się przeprowadzić częściową modernizację dydaktyki. Powstał wówczas nowy kierunek studiów spółdzielczych oraz kolejne specjalności: bankowość, rachunkowość oraz informatyka i statystyka w ramach kierunków istniejących. Podejmowano również próby odejścia od ściśle określonego procesu dydaktycznego narzuconego przez centralne plany nauczania. Na kierunkach organizacji i zarządzania oraz informatyki i cybernetyki, a także ekonomice obrotu przeprowadzono eksperyment dydaktyczny, który polegał na wprowadzeniu na ostatnich latach studiów bloków specjalistycznych przedmiotów do wyboru. Obiecujące wyniki tego testu upoważniły rektora do

Przepustka rektora AE w Krakowie prof. J.M. Małeckiego
wydana mu po wprowadzeniu 13 grudnia 1981 roku
stanu wojennego w Polsce

wystosowania wniosku do ministerstwa o zezwolenie na objęcie zreformowanej dydaktyki całej uczelni.

W związku z upadkiem poprzedniego systemu sprawą priorytetową było wprowadzenie do programu studiów nowych treści, wolnych od wątków ideologicznych w nauczaniu ekonomii politycznej. 22 maja 1989 roku senat uczelni powołał wieloosobową Senacką Komisję ds. Planów Studenckich na czele z doc. Jerzym Mikułowskim Pomorskim, która rozpoczęła prace nad reformą studiów ekonomicznych.

Reorganizacja struktur uczelnianych trwała kilka lat i w ostatecznym kształcie została powołana do funkcjonowania

w roku 1992. Zakończony został również w dziejach uczelni etap zwany instytutowym.

Struktura organizacyjna Akademii Ekonomicznej w Krakowie na dzień 1 kwietnia 1992 roku złożona była z dwóch wydziałów: Wydziału Ekonomii oraz Wydziału Zarządzania z podległymi sobie Katedrami. Trzecim filarem struktury był Instytut Towaroznawstwa, któremu również przynależały właściwe katedry. W tamtym czasie nie było możliwe przekształcenie Instytutu Towaroznawstwa w wydział. Zmiana ta uzależniona była przede wszystkim od rozwoju kadry pracowników samodzielnych (profesorów i doktorów habilitowanych) oraz od przygotowania i realizacji dobrej oferty kształcenia kadr. W pierwszych latach reformowania uczelni studia towaroznawcze nie cieszyły się powodzeniem. Działania skierowane na rozwój Instytutu Towaroznawstwa przyniosły pożądaný efekt – 11 maja 1994 roku podjęto uchwałę w sprawie przekształcenia jednostki w Wydział Towaroznawstwa i skierowano odpowiedni wniosek do rektora. Wniosek senatu w tej sprawie, uchwalony 19 grudnia 1994 roku, zatwierdzony został przez Ministra Edukacji. 11 maja 1995 roku powstał w Akademii Ekonomicznej w Krakowie Wydział Towaroznawstwa.

W wyniku wprowadzanych reform w strukturze uczelni pojawiły się nowe kierunki. Na przestrzeni lat 1992–1995 wyglądały one następująco:

Wydział Ekonomii Ekonomia

- Teoria ekonomiki i polityka ekonomiczna
- Gospodarka regionalna i miejska
- Ekonomika i organizacja sektora publicznego
- Ekonomika nieruchomości i inwestycji
- Przedsiębiorczość i innowacje
- Polityka przemysłowa i ekologiczna
- Agrobiznes (od 1994/1995)

Finanse i bankowość

- Finanse publiczne
- Bankowość
- Finanse przedsiębiorstw

Międzynarodowe stosunki gospodarcze i polityczne

- Handel zagraniczny
- Studia europejskie

Wydział Zarządzania Zarządzanie i marketing

- Marketing
- Zarządzanie firmą
- Rachunkowość
- Ekonomika przedsiębiorstw (od 1995/1996: funkcjonowanie i rozwój przedsiębiorstw)
- Gospodarka turystyczna (od 1993/1994)
- Zarządzanie zasobami pracy
- Informatyka i ekonometria**
- Informatyka

Wydział Towaroznawstwa do roku 1994/1995

- Badanie i ocena jakości
- Sterowanie jakością towarów
- Towaroznawstwo przemysłowe
- Towaroznawstwo spożywcze do roku 1994/1995
- Zarządzanie jakością wyrobów
- Towaroznawstwo handlowo-celne

Od połowy 1995 roku Akademia Ekonomiczna w Krakowie miała strukturę trójdzielną. W latach 1995–1999, w miarę zwiększenia samodzielnej kadry naukowej (zwłaszcza awansów profesorskich), a także rozwoju badań naukowych i kierunków kształcenia, zmieniano wewnętrzną strukturę wydziałów. Przybýwało nowych katedr, a niektóre z nich zmieniały swoje nazwy. Ostateczny kształt nowej struktury opracowany został u progu roku akademickiego 1999/2000.

W porównaniu ze strukturą organizacyjną z kwietnia 1992 roku, po siedmiu latach można było dostrzec wyraźny przyrost jednostek. Na Wydziale Ekonomii znacząco wzmocniły się katedry związane z organizacją i zarządzaniem. Umocnił się również Wydział Towaroznawstwa, a na Wydziale Zarządzania – katedry marketingowe.

Na studiach magisterskich dziennych w roku akademickim 1999/2000 kierunki i specjalności wyglądały następująco:

Wydział Ekonomii

Ekonomia

- Ekonomia nieruchomości i inwestycji
- Gospodarka i administracja publiczna
- Polityka przemysłowa i ekologiczna
- Przedsiębiorczość i innowacje

Finanse i bankowość

- Bankowość
- Finanse przedsiębiorstw
- Finanse publiczne
- Ubezpieczenia gospodarcze

Gospodarka przestrzenna

- Strategie rozwoju regionalnego
- Zarządzanie miastem

Stosunki międzynarodowe

- Handel zagraniczny

- Międzynarodowe stosunki gospodarcze
- Studia europejskie
- Zarządzanie międzynarodowe

Wydział Zarządzania

Zarządzanie i marketing

- Funkcjonowanie i rozwój przedsiębiorstw
- Gospodarka turystyczna
- Marketing
- Rachunkowość
- Zarządzanie firmą
- Zarządzanie zasobami ludzkimi

Informatyka i ekonometria

- Informatyka
- Statystyka i ekonometria

Wydział Towaroznawstwa

Studia inżynierskie dzienne

Towaroznawstwo

- Ekologia wyrobów
- Specjalność handlowo-celna
- Zarządzanie jakością wyrobów

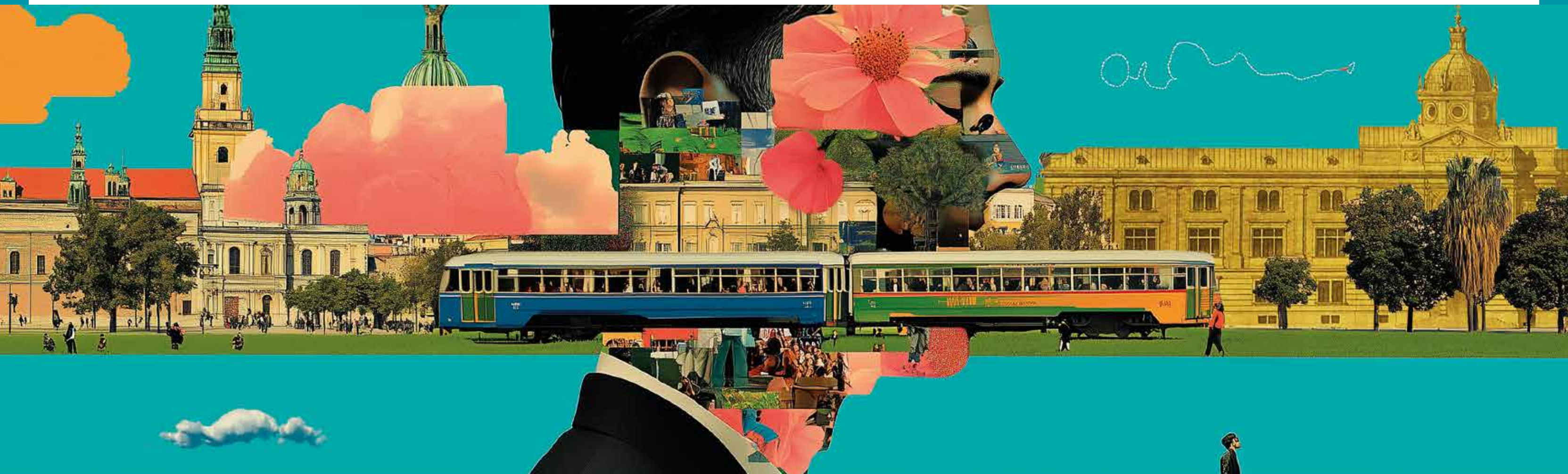
W roku akademickim 2001/2002 Uczelnia rozpoczęła wdrażanie postanowienia senatu o utworzeniu Wydziału Finansów. Udało się go otworzyć już w roku akademickim 2002/2003. 1 lutego 2003 roku zmieniona została nazwa Wydziału Ekonomii na Wydział Ekonomii i Stosunków Międzynarodowych.

27 lipca 2005 roku w życie weszła ustawa *Prawo o szkolnictwie wyższym*, w której zna-

lazł się zapis „studia w uczelni prowadzone są jako studia pierwszego, drugiego stopnia lub jako jednolite studia magisterskie”.

6 grudnia 2005 rektor, prof. Ryszard Borowiecki przekazał oficjalnie wiadomość, że Senat AE uchwalił zmianę nazwy uczelni na Uniwersytet Ekonomiczny w Krakowie, uzasadniając swoją decyzję rosnącą rangą Akademii. W związku z tym miały zostać otwarte dwa kolejne kierunki: administracja i europeistyka, a także gospodarka i administracja publiczna jako drugi taki kierunek w Polsce.

2 października 2007 roku odbyła się inauguracja 83. roku akademickiego uczelni, która od tego dnia zaczęła funkcjonować jako Uniwersytet Ekonomiczny w Krakowie.

Prof. dr hab. A. Fajferek

Spółeczność akademicka

Rektorzy Akademii Ekonomicznej w Krakowie

- 1974–1981 – prof. dr hab. Antoni Fajferek
- 1984–1981 – prof. dr hab. Jan M. Małecki
- 1990–1984 – prof. dr hab. Jerzy Altkorn
- 1990–1996 – prof. dr hab. Jerzy Mikułowski Pomorski
- 1996–2002 – prof. dr hab. Tadeusz Grabiński
- 2002–2007 – prof. dr hab. Ryszard Borowiecki

Prorektorzy

- 1974–1975 – prof. dr hab. Jerzy Altkorn
- 1974–1975 – prof. dr hab. Stanisław Waławowicz
- 1975–1978 – prof. dr hab. Zbigniew Misiaszek
- 1975–1978 – doc. dr hab. Jan M. Małecki

- 1978–1981 – doc. dr hab. inż. Jan Steczkowski
- 1978–1981 – doc. dr Adam Rybarski
- 1981–1987 – prof. dr hab. Aleksander Zeliaś
- 1981–1987 – doc. dr hab. Zygmunt Szymła
- 1987–1990 – prof. dr hab. Stefan Mynarski
- 1987–1990 – dr hab. Jan Szpak, prof. AE
- 1990–1993 – doc. dr hab. Zbigniew Dresler
- 1990–1996 – prof. dr hab. Tadeusz Grabiński
- 1993–1999 – dr hab. Józef Pociecha, prof. AE (tytuł prof. od 1997)
- 1996–2002 – prof. dr hab. Stanisław Owsiak
- 1996–2002 – dr hab. Marek Lisiński, prof. AE
- 1999–2002 – dr hab. Andrzej Sokołowski, prof. AE
- 2002–2007 – dr hab. Waław Adamczyk, prof. AE (tytuł prof. od 2004)
- 2002–2007 – prof. dr hab. Janusz Teczek
- 2002–2007 – prof. dr hab. Andrzej Szromnik

Prof. dr hab. R. Borowiecki

Prof. dr hab. J. M. Małecki

Prof. dr hab. J. Altkorn

Prof. dr hab. J. Mikułowski Pomorski

Prof. dr hab. T. Grabiński

Dziekani

Wydział Ekonomiki Produkcji

1974–1975 – doc. dr hab. Wawrzyniec Wierzbicki
 1975–1978 – doc. dr Adam Rybarski
 1978–1981 – doc. dr hab. Bronisław Byrski
 1981–1987 – doc. dr hab. Adam Stabryła (tytuł prof. od 1985)
 1987–1990 – doc. dr hab. Zofia Dach
 1990–1992 – dr hab. Józef Machaczka, prof. AE

Wydział Ekonomiki Obrotu

1974–1975 – doc. dr Franciszek Kopeć
 1975–1977 – dr hab. Władysław Kwiecień, prof. AE
 1978–1981 – dr hab. Felicja Kędziołek
 1981–1986 – prof. dr hab. Kazimierz Zając
 1986–1990 – doc. dr hab. Stanisława Surdykowska
 1990–1992 – dr hab. Józef Pociecha, prof. AE

Wydział Ekonomii

1992–1996 – dr hab. Józef Machaczka, prof. AE
 1996–1999 – dr hab. Jan Targalski, prof. AE
 1999–2002 – dr hab. Maria Kosek-Wojnar, prof. AE

Wizyta i wykład prof. Z. Sadowskiego, listopad 2002

Inauguracja roku akademickiego 1991/1992.

Od lewej: doc. dr hab. J. Pociecha – dziekan Wydziału Ekonomiki Obrotu, prof. T. Grabiński – prorektor ds. nauki, prof. J. Mikułowski Pomorski – rektor, doc. dr hab. Z. Dresler – prorektor ds. nauczania, doc. dr hab. J. Machaczka – dziekan Wydziału Ekonomiki Produkcji

2002–2003 – prof. dr hab. Aleksy Pocztowski

Wydział Ekonomii i Stosunków Międzynarodowych

2002–2007 – prof. dr hab. Aleksy Pocztowski

Wydział Zarządzania

1992–1993 – dr hab. Józef Pociecha, prof. AE

1993–1996 – dr hab. Andrzej Iwasiewicz, prof. AE

1996–1999 – dr hab. Jan W. Wiktor, prof. AE

1999–2002 – prof. dr hab. Roman Niestrój

2002–2005 – dr hab. Leszek Kozioł, prof. AE (tytuł prof. od 2003)

2005–2007 – prof. dr hab. Józef Pociecha

Instytut Towaroznawstwa (na prawach Wydziału)

1992–1993 – prof. dr hab. Ignacy Duda (dyrektor)

1993–1995 – dr. hab. inż. Maria Krełowska-Kułas (dyrektor, tytuł prof. od 1994)

Wydział Towaroznawstwa

1995-1996 – prof. dr hab. inż. Maria Krełowska-Kułas
1996-2002 – prof. dr hab. Ignacy Duda
2002-2007 – dr hab. inż. Andrzej Chochół, prof. AE

Wydział Finansów

2002-2005 – dr hab. Maria Kosek-Wojnar, prof. AE
2005-2007 – dr hab. Krzysztof Surówka, prof. AE

Nauczyciele akademicki w latach 1975-1980

Stanowisko	1975	1976	1977	1978	1979	1980
profesorowie	24	23	20	22	24	24
docenci	40	39	38	38	37	37
adiunkci	73	74	94	97	107	124
starsi asystenci i asystenci	186	212	212	218	196	173
pozostali	70	65	46	45	64	73
Razem	393	413	410	420	428	431

Nauczyciele akademicki w latach 1980-1989

Stanowisko	1980	1981	1982	1983	1984	1985	1986	1987	1988	1989
profesorowie	24	24	23	26	26	27	27	24	25	24
docenci	37	35	37	36	38	38	38	41	45	43
adiunkci	124	134	139	176	180	193	198	196	193	185
asystenci	173	163	132	122	92	74	85	78	83	93
pozostali	73	76	87	66	64	55	62	61	59	65
Razem	431	432	418	426	400	387	410	400	405	410

Zatrudnienie pracowników naukowo-dydaktycznych w Akademii Ekonomicznej w latach 1990-1995

Stanowisko	1990	1991	1992	1993	1994	1995	1995	1996	1997	1998	1999
Profesorowie „tytułarni”	25	26	24	26	27	30	30	34	36	41	43
profesorowie AE	2	18	25	29	40	40	40	47	50	54	49
docenci	44	21	15	9	5	4	4	2	2	1	1
adiunkci doktorzy hab.	4	13	15	25	26	23	23	20	15	10	11
adiunkci doktorzy	174	165	152	145	137	137	137	99	109	105	114
asystenci	126	119	130	142	146	153	153	157	161	169	179
Razem	375	362	361	376	381	387	387	359	373	380	397

Wyjazd pracowników AE do Wieliczki, 13 października 1977

WEJSCIE

WYJSCIE

Rektor AE w Krakowie prof. J. Altkorn – w trzecim rzędzie od dołu, w okularach
(po jego lewej stronie – prorektor J. Szpak) w otoczeniu nauczycieli akademickich, koniec lat 80. XX wieku

Studenci

Liczba studentów w latach 1975-1980

Studia	1975	1976	1977	1978	1979	1980
stacjonarne	3213	3645	3838	4059	4231	3975
zaoczne	2209	2331	2801	2904	2711	2462
poddyplomowe	349	291	326	282	323	271
Razem	5771	6267	6965	7245	7277	6708

Liczba studentów w latach 1981-1989

Studia	1981	1982	1983	1984	1985	1986	1987	1988	1989
stacjonarne	3990	3787	3392	3163	3106	3142	2743	2750	2883
zaoczne	2536	2352	1808	1402	1024	841	763	925	860
poddyplomowe	241	287	181	307	325	245	248	216	407
Razem	6768	6426	5381	4872	4455	4228	3754	3891	4150

Liczba studentów w latach 1990-1998

Studia	1990	1991	1992	1993	1994	1995	1996	1997	1998
stacjonarne	3462	3694	4397	4942	5596	6023	6488	6411	6470
zaoczne	1017	1226	3173	4329	6037	7271	8097	9623	10151
poddyplomowe	301	55	162	362	324	556	404	511	697
wieczorowe	-	-	-	68	197	450	737	971	1037
Razem	4780	4975	7732	9701	12154	13850	15726	17516	18355

Liczba studentów w latach 1999-2007

Studia	1999	2000	2001	2002	2003	2004	2005	2006	2007
stacjonarne	6416	6302	6330	6766	7265	8053	8694	8863	9842
zaoczne	10205	11177	11342	11292	11518	12177	11585	9138	9813
poddyplomowe	813	1361	1374	1402	1802	1733	1877	2319	2755
wieczorowe	1199	1229	1097	1040	982	1023	978	757	-
Razem	18633	20069	20143	20500	21567	22986	23134	21077	22410

Na obu wydziałach stale studiowała kilkunastoosobowa grupa studentów zagranicznych. W roku 1980 było ich dziewiętnastu, z różnych krajów Europy, Azji, Afryki i Ameryki.

Absolwentnie tableau studentów z lat 1973-1977

Znani absolwenci Akademii Ekonomicznej w Krakowie:

- Rafał Brzoska – założyciel i prezes Zarządu InPost.
- Ireneusz Fąfara – ekspert sektora paliwowego, Prezes Zarządu oraz Dyrektor Generalny ORLEN S.A., Prezes Zarządu Banku Gospodarstwa Krajowego.
- Katarzyna Rogowiec – brązowa medalistka paraolimpiady w Vancouver oraz dwukrotna mistrzyni paraolimpiady w Turynie w 2006 roku.
- Ewa Wachowicz – Miss Polonia 1992, III wicemiss konkursu Miss Świata, wygrała wybory Miss Świata Studentek (Miss World University), dziennikarka, producentka, sekretarz prasowy premiera Waldemara Pawlaka.
- Rafał Ziobro – pierwszy Polak i dziewiąty człowiek na świecie, który przepłynął wąław Ciełninę Magellana, pierwszy Polak, który przepłynął wąław Ciełninę Gibraltarską. Twórca i wieloletni dyrektor Krakowskiego Festiwalu Górskiego odbywającego się w UEK.

Doktoraty *honoris causa* nadane przez Akademię Ekonomiczną w Krakowie w latach 1975–2007

- 1975 – prof. Mieczysław Mysona – Akademia Ekonomiczna w Krakowie
- 1975 – prof. Grzegorz Leopold Seidler – UMCS w Lublinie
- 1979 – prof. Stefan Bolland – Akademia Ekonomiczna w Krakowie
- 1979 – prof. Borys Michajłowicz Moczałow – Instytut Gospodarki Narodowej im. Plechanowa w Moskwie, Rosja
- 1983 – prof. Stanisław Hoszowski – Akademia Ekonomiczna w Krakowie
- 1984 – prof. Kazimierz Secomski – SGPiS w Warszawie
- 1985 – prof. Zdzisław Hellwig – Akademia Ekonomiczna we Wrocławiu
- 1986 – prof. Czesław Bobrowski – Uniwersytet Warszawski
- 1987 – prof. Ládislav Rendoš – Wyższa Szkoła Ekonomiczna w Bratysławie, Słowacja
- 1989 – dr Arend D. Lubbers – Uniwersytet w Grand Valley, USA
- 1990 – prof. Janet G. Chapman – Uniwersytet w Pittsburghu, USA
- 1993 – prof. Zbigniew Fallenbüchl – Uniwersytet w Windsorze Windsor, Kanada
- 1995 – prof. Leszek Kasprzyk – Uniwersytet Warszawski
- 1995 – prof. Władysław Welfe – Uniwersytet Łódzki
- 1998 – prof. Philip Kotler – Uniwersytet Northwestern, USA
- 2000 – prof. Jan Małecki, Akademia Ekonomiczna w Krakowie
- 2005 – prof. Alessandro Anastasi – Uniwersytet w Mesynie, Włochy
- 2005 – prof. Jerzy Trzcieniecki – Akademia Ekonomiczna w Krakowie

Na zdjęciu z lewej strony: Rektor T. Grabiński i doktor *honoris causa* Akademii Ekonomicznej w Krakowie J.M. Małecki, 17 maja 2000 roku

Prof. J.M. Małecki, rektor Akademii Ekonomicznej
w Krakowie, wręcza dyplom doktora *honoris causa*
nauk ekonomicznych uczelni prof. S. Hoszowskiemu,
21 października 1983 roku

Kształcenie

Przełom polityczny oraz przechodzenie kraju na gospodarkę rynkową otworzyły przed Akademią Ekonomiczną w Krakowie nowe możliwości rozwoju. Zmiany te skutkowały powstaniem nowych kierunków kształcenia, dostosowanych do potrzeb dynamicznie rozwijającego się rynku. Ponadto wprowadzono reformę dydaktyki, obejmującą jej najważniejsze obszary. Zmienione zostały kierunki studiów, ujednolicono plany studiów I roku, a także zaczęto wprowadzać sukcesywne zmiany w programach lat wyższych. Wprowadzono zmiany w zasadach rekrutacji na studia, a także system oceny zajęć przez studentów oraz regulamin studiowania. Wszystkie te działania miały na celu dostosowanie programów nauczania Akademii

Ekonomicznej w Krakowie do wymogów gospodarki rynkowej.

Ważnym etapem w kształtującej się ofercie dydaktycznej uczelni było założenie w 1991 roku Szkoły Przedsiębiorczości i Zarządzania, która od roku 2007 funkcjonuje jako Krakowska Szkoła Biznesu UEK. Przedmiotem działalności szkoły jest dydaktyka na najwyższym poziomie, obejmująca studia MBA (w tym posiadający międzynarodową akredytację EFMD – prestiżowy kierunek Executive MBA), studia podyplomowe, profesjonalne kursy długo- i krótkoterminowe oraz działalność badawcza, konsultingowa i wydawnicza.

Elementem wyróżniającym szkołę spośród innych podobnych jednostek jest jej mocne umiędzynarodowienie i zorientowanie na perspektywę oraz międzynarodowe doświadczenie w zakresie prowadzenia biznesu i zarządzania.

Organizacje studenckie

W latach 70. XX wieku aktywność społeczna młodzieży studenckiej skupiała się przede wszystkim w Socjalistycznym Związku Studentów Polskich (SZSP). Drugą, obok SZSP, samodzielną i aktywną organizacją studencką był Akademicki Związek Sportowy (AZS). Sukcesami mógł również poszczycić się chór „Dominanta” pod dyktando Zbigniewa Ciuraby.

W tym czasie, wraz z początkami załamania gospodarczego i kryzysu społecznego w Polsce, w roku 1976, w krakowskim

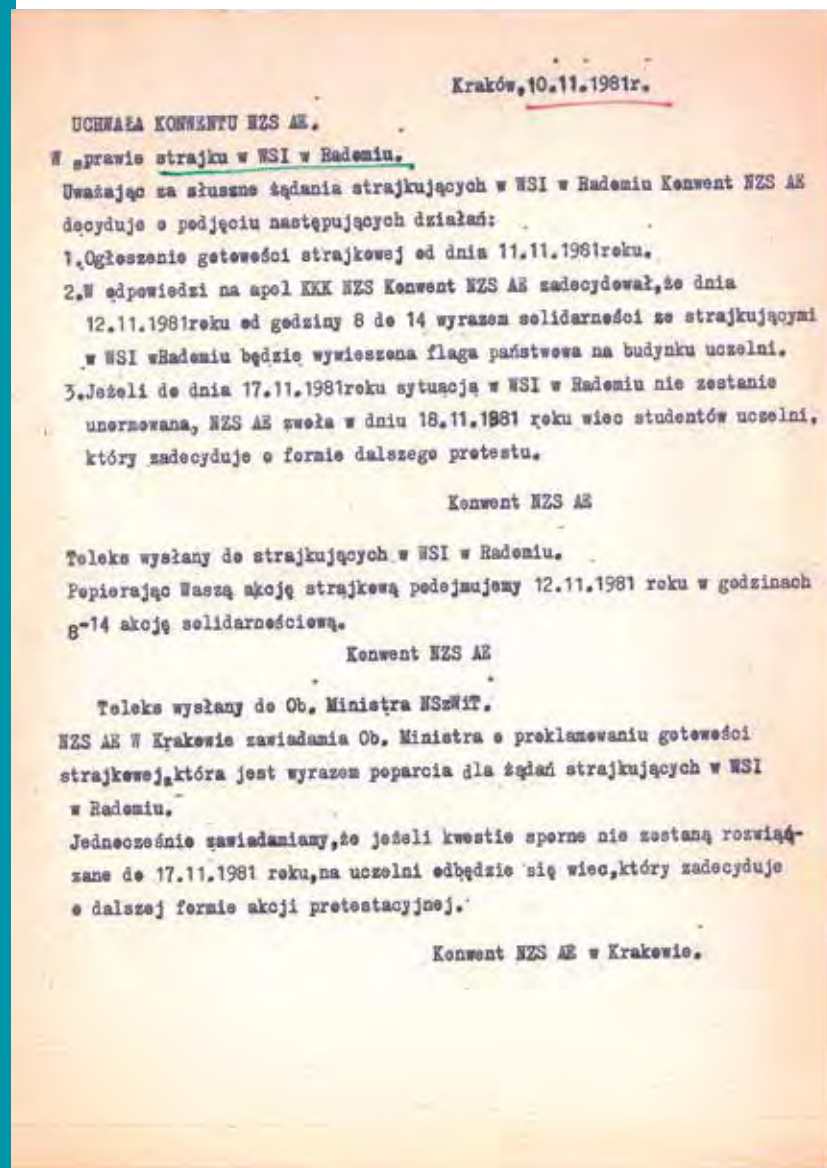
środowisku akademickim Krakowa wytworzyły się postawy opozycyjne. Atmosferę podgrzewały także tajemnicze okoliczności śmierci studenta UJ, Stanisława Pyjasa w roku 1977. W krakowskiej społeczności akademickiej dochodziło do bojkotów oraz do powstania Studenckiego Komitetu Solidarności. W jego działaniu uczestniczyło także kilku studentów Akademii Ekonomicznej w Krakowie.

Wiosną 1983 roku, na podstawie ustawy *Prawo o szkolnictwie wyższym* z maja 1982 roku, studenci, Aleksander Surdej i Jarosław Górniak dali podwaliny do utworzenia samorządu studenckiego w Akademii Ekonomicznej w Krakowie. Wybrano wówczas dwudziestu jeden przedstawicieli

Z. Ciuraba i „Dominanta” na międzynarodowym szlaku, lata 70. XX wieku

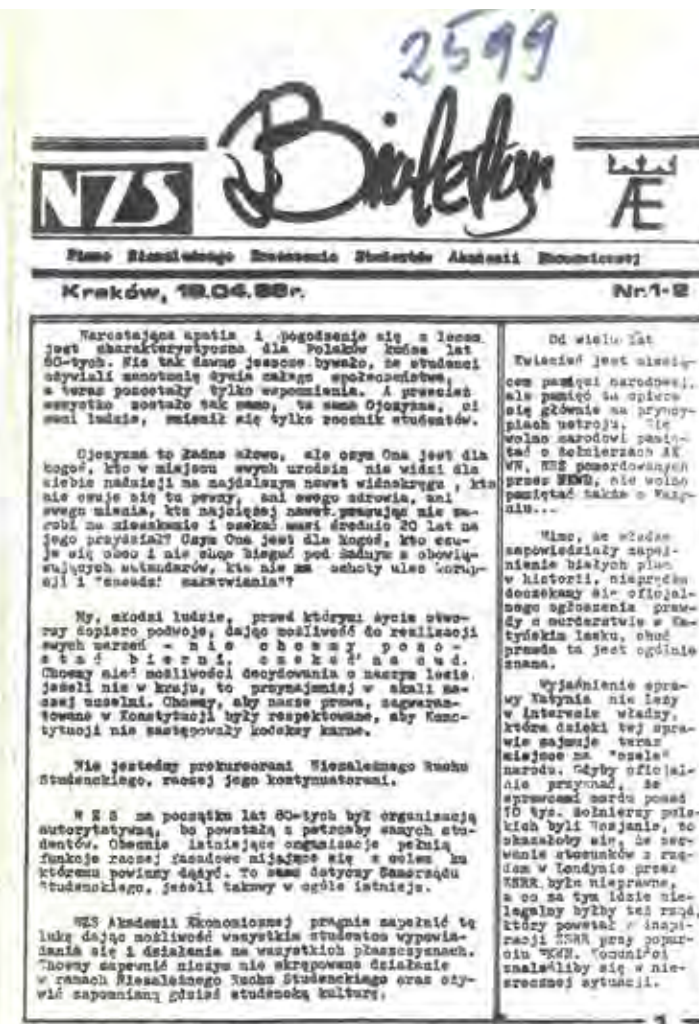
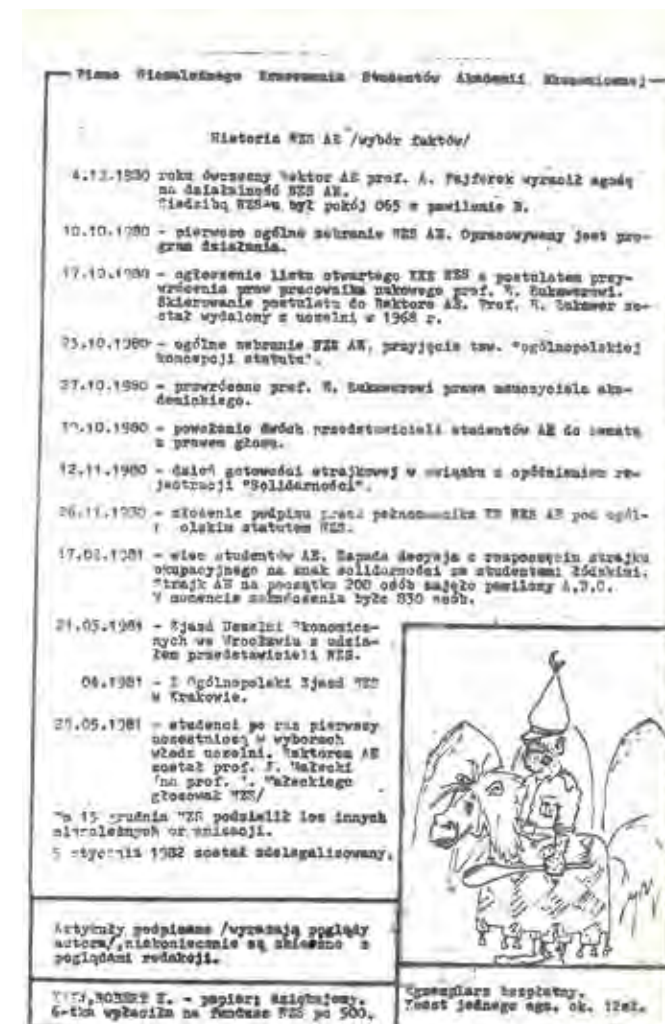
Ulotka ze strajku studentów AE w Krakowie
jesienią 1981 roku

studentów, którzy utworzyli Radę Uczelnianego Samorządu Studenckiego (RUSS). Odtąd czterech przedstawicieli studentów zasiadało w senacie uczelni, a przewodniczący uczestniczył w pracach Kolegium Rectorskiego. Na czele nowo utworzone-

go organu jako pierwszy stanął Zbigniew Nurkowski.

Burzliwe lata 80. to okres rozkwitu samorządu studenckiego w AE w Krakowie. W roku 1984 frekwencja w wyborach do RUSS wyniosła 52%, zaś członkowie samorządu brali aktywny udział w wydarzeniach tamtych lat. Wiosną 1988 roku w solidarności ze strajkującymi hutnikami z Huty im. Lenina i w porozumieniu z rektorem, Tadeusz Kołecki, ówczesny przewodniczący samorządu studenckiego zorganizował w Nowej Auli spotkanie władz uczelni, pracowników i studentów, którego efektem było wypracowanie siedmiu postulatów, m.in. zwiększenie roli samorządu studenckiego w sprawach dotyczących tej grupy społeczności akademickiej.

Szybkość zmian polityczno-ustrojowych w Polsce oddziaływała na funkcjonowanie Akademii. W październiku 1988 roku, po rozpoczęciu roku akademickiego, zwiastunem przyszłych niepokojów był rozpoczęty przez niektóre z uczelni krakowskich bojkot Studium Wojskowego. Wystąpienia studenckie lat 1988–1989 były fragmentem szerszych procesów politycznych oraz wynikały z wewnętrznych uwarunkowań w uczelniach. Wiosną 1989 roku przybrały one formy protestów, demonstracji, okupowania domów studenckich. Żądano poszerzenia autonomii uczelni, powołania samorządów studenckich, reformy szkolenia wojskowego, ograniczenia w uczelniach tzw. przedmiotów

Numer *Biuletynu* NZS AE w Krakowie
z 1988 roku

było m.in. przywrócenie w roku 1991 – po dziesięciu latach – krakowskich juwenaliów.

Rada Uczelnianego Samorządu Studentckiego działała aż do roku 2007, kiedy RUSS zostało przemianowane na PSUEK (Parlament Studentki Uniwersytetu Ekonomicznego w Krakowie). Zmieniła się wtedy również organizacja samorządu, regulamin i wizerunek.

Manifestacja studentów krakowskich pod hasłem
PRASA KŁAMIE, przed wyborami 4 czerwca 1989 roku

Aktywność badawczo-naukowa

W latach 1975–1980 większość dyscyplin naukowych wykładanych w Akademii powodowała, że prowadzone badania szły w wielu kierunkach. Uprawiano zarówno nauki podstawowe, teoretyczne, jak i ekonomiki szczegółowe o walorach aplikacyjnych, łączące się ze współpracą z praktyką gospodarczą. Posługiwano się też coraz nowocześniejszymi narzędziami badawczymi, a przede wszystkim urządzeniami komputerowymi. Przyczyniło się do tego powstanie w połowie 1975 roku środowi-

skowego centrum obliczeniowego „Cyfronet”, z którego korzystała też Akademia Ekonomiczna w Krakowie.

W czasach gospodarki centralnie planowanej prace badawcze realizowano w ujęciu planów centralnych na okres pięcioletni. Uczelnia uczestniczyła w opracowaniu tematów rządowych, węzłowych, międzyresortowych oraz resortowych.

Podjęmowane były próby rozwoju współpracy zagranicznej. Do zawartych już umów z uczelniami lub wydziałami ekonomicznymi w Stanach Zjednoczonych, na Węgrzech i w Czechosłowacji, dodano teraz kolejne: z Uniwersytetem w Lipsku, Wyższą Szkołą Ekonomiczną w Pradze, z Instytutem Gospodarki Narodowej

im. Plechanowa w Moskwie, a także z uniwersytetami w Sarajewie (Bośnia), Kragujewcu (Serbia) i Banja Luce (Bośnia). Realizowana była także umowa trójstronna między akademiami ekonomicznymi w Poznaniu i w Krakowie a Uniwersytetem Katolickim w Tilburgu w Holandii.

W roku 1975 uczelnia podpisała trwa-
jące najdłużej w jej historii, międzynarodo-
we porozumienie z amerykańskim Uniwer-
sytetem Grand Valley.

W kolejnych latach badania naukowe szły dawnym torem, przy czym większą uwagę poświęcano kształtowaniu i wpro-

wadzeniu reformy gospodarczej. Postę-
powała też działalność naukowa wyko-
nywana w trybie umownym. Urządzano
konferencje naukowe, również z udziałem
gości zagranicznych.

Akademia, przez osobę rektora, utrzy-
mywała kontakty z innymi państwowymi
szkołami ekonomicznymi. W listopadzie
1993 roku, podczas spotkania w Katowi-
cach, rektorzy pięciu uczelni ekonomicz-
nych z Wrocławia, Katowic, Warszawy,
Poznania i Krakowa, powołali do życia Ko-
legium (Konferencję) Rektorów Szkół Eko-
nomicznych. Jej celem była integracja tych

Od końca pierwszej połowy lat 70. XX wieku do WSE/AE w Krakowie zaczęła wkraczać stopniowo technologia elektroniczna

instytucji oraz reprezentowanie ich interesów wobec władz państwowych i środowiska akademickiego.

W roku 1991 przyjęto założenia współpracy z zagranicą, zakładającą realizację wielu celów, m.in. utrzymanie transformacji uczelni w kierunku rynkowym, modernizację dydaktyki i rozwój kadry naukowej. Realizowane one były poprzez współpracę z ośrodkami naukowymi w Europie Zachodniej i Ameryce Północnej. Kontynuowana była umowa o współpracy z Grand Valley State University (USA). Nawiązane zostały – początkowo w ramach programu TEMPUS – kontakty z University of Teesside (Wielka Brytania), które zaowocowały podpisaniem umowy i wprowadzeniem w Szkole Przedsiębiorczości i Zarządzania czterosemestralnych studiów podyplomowych MBA (Master of Business Administration). Podjęta została również współpraca w ramach UCEMET (University Council for Economy and Management Education Transfer), skupiająca dziesięć uniwersytetów krajów Europy Środkowej i Wschodniej (Warna, Ostrawa, Tartu, Wilno, Ryga, Moskwa, St. Petersburg, Bukareszt, Budapeszt) oraz Uniwersytet w Sztokholmie. W ten sposób poszerzany był geograficzny zasięg współpracy naukowej i studenckiej.

Lata 1996–1999 przyniosły dalszy postęp w dziedzinie uzyskiwania stopni naukowych i tytułów profesorskich. Znacząco wzrosła liczba przyznanych tytułów

naukowych. Przybyło również o połowę więcej doktorów niż było ich w poprzednim pięcioleciu.

Współpraca Akademii z zagranicą od 1996 roku stanowiła kontynuację wcześniejszej polityki w tej dziedzinie i koncentrowała się wokół trzech priorytetowych kierunków: krajów Unii Europejskiej, uczelni ekonomicznych w miastach krajów sąsiadujących i położonych w Europie Środkowej oraz utrzymywanych od ćwierć wieku kontaktów z ośrodkami akademickimi w Stanach Zjednoczonych. Wówczas praktycznie zamarła współpraca z Rosją.

Uczelnia mocno zaangażowana była w realizację programów zagranicznych: TEMPUS, CEEPUS, USAID, SOCRATES, British Know-How Fund, które umożliwiały wymianę dydaktyczno-naukową, prowadzenie studiów w języku obcym oraz wymianę studentów. Kolejnym ważnym krokiem w dziejach działalności badawczej naszej uczelni było stworzenie Małopolskiej Szkoły Administracji Publicznej Uniwersytetu Ekonomicznego w Krakowie (MSAP UEK). Misją tej utworzonej w 1997 r. jednostki pozakolegialnej jest doskonalenie jakości polityk publicznych i administracji publicznej oraz podnoszenie konkurencyjności i innowacyjności lokalnej gospodarki. Od swoich początków MSAP prowadzi działalność badawczo-wdrożeniową, doradczą, edukacyjną (studia podyplomowe) oraz wydawniczą. We współpracy z krajowymi i zagranicznymi

partnerami realizuje projekty wpływające na rozwój społeczno-gospodarczy Małopolski, Polski i regionów Europy.

Akademia Ekonomiczna w Krakowie rozbudowała również swoją sieć Zamiejscowych Ośrodków Dydaktycznych. W la-

tach 1998–2003, oprócz ośrodków w Kielcach, Nowym Targu, Olkuszu, Sanoku i Tarnowie, utworzono kolejne: w Miechowie, Chrzanowie, Radomiu, Dębicy, Nowym Sączu, Staszowie i Wadowicach.

Infrastruktura

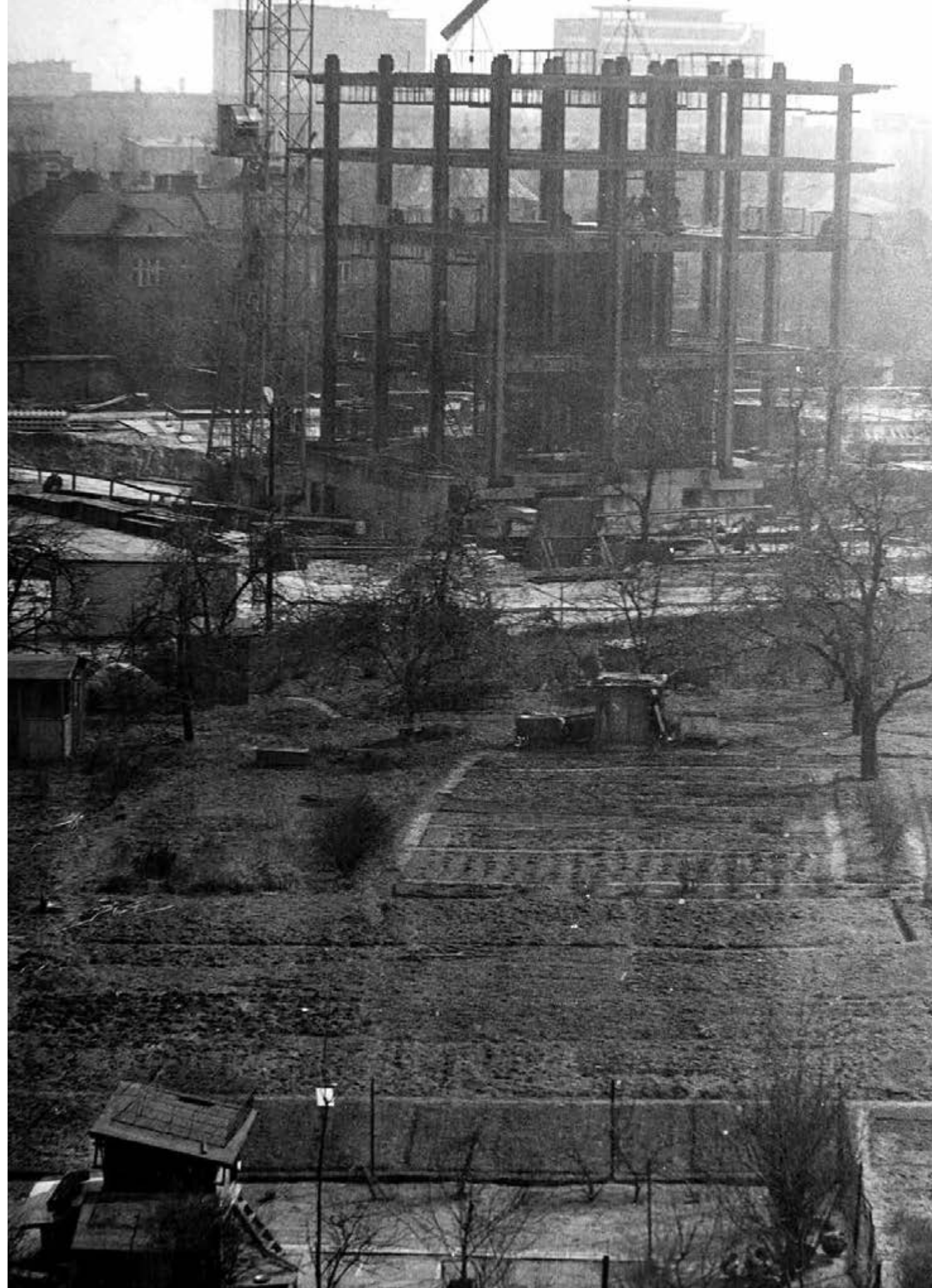
Pawilon D

Realizowana w latach 60. XX wieku rozbudowa Kampusu, zachęciła ówczesne władze uczelni do dalszych działań związanych z poszerzaniem infrastruktury Akademii. W planach zakładano budowę Biblioteki Głównej oraz Instytutu Towaroznawstwa. Niestety, w 1974 roku uczelnia straciła bezpowrotnie wschodnią część terenów Fundacji Księcia Lubomirskiego od strony Ronda Mogińskiego na rzecz NOT. W obliczu narastającego deficytu powierzchni dydaktycznych wróciła do budowy parterowego Pawilonu D, zlokalizowanego obok Księżówki. Budynek ukończono w roku 1976.

Biblioteka Główna

W czerwcu 1978 roku rozpoczęto budowę czteropiętrowego gmachu Biblioteki Głównej za Pawilonem B. Niestety, budowa została przerwana rok później, a uroczyste otwarcie gmachu Biblioteki Głównej miało miejsce dopiero w roku 1995. Budowa biblioteki zakończyła etap rozbudowy infrastruktury kształtowanej w latach 60–70. Kolejne inwestycje uczelni otworzyły nowy rozdział architektoniczny kampusu.

Odchodzące w przeszłość pozostałości sadów przy ul. Rakowickiej 27, w cieniu powstającego budynku Naczelnej Organizacji Technicznej, połowa lat 70.

Rakowicka 16

Jako częściową rekompensatę za utracone na rzecz NOT tereny, uczelnia otrzymała kamienicę przy ul. Rakowickiej 16. Nieruchomość została formalnie przekazana w roku 1980, a pięć lat później rozpoczęto prace adaptacyjne. Budynek został oddany do użytku w roku 1990.

Pawilon Dydaktyczno-Sportowy

Otwarcie gmachu Biblioteki Głównej zamknęło ostatecznie rozdział historii Kampusu, należący do koncepcji rozbudowy kształtowanej w latach 60. i 70. XX wieku, dyktowanej systemem nakazowo-rozdzielczym. W 1994 roku uczelnia odzyskała część zabranego przez władze miejskie terenu od strony Ronda Mogińskiego. W roku 1995 rozpoczęto budowę Pawilonu Dydaktyczno-Sportowego według projektu Romualda Loeglera. Architekt przygotował koncepcję nowego kampusu Akademii Ekonomicznej, zakładającą odważne połączenie szkła, betonu oraz czerwonej cegły.

W czerwcu 1998 roku uroczyste otwarto halę sportową. W wydarzeniu udział wzięli metropolita krakowski kard. Franciszek Macharski oraz Minister Edukacji Narodowej prof. Mirosław Handke. Od października 1999 roku do użytku oddano nowe sale dydaktyczne nad basenem, a całość inwestycji Pawilonu Dydaktyczno-Sportowego przewidziano na 15 kwietnia 2000 roku.

Na zdjęciu obok: Nowy gmach Biblioteki Głównej AE w Krakowie otwarty 16 czerwca 1995 roku

Na zdjęciu poniżej: Otwarcie gmachu Biblioteki Głównej AE w Krakowie 16 czerwca 1995 roku.
Od lewej: prof. J. Mikułowski Pomorski – rektor AE, wojewoda krakowski T. Piekarz (absolwent uczelni),
biskup S. Smoleński

Budowa Pawilonu Sportowo-Dydaktycznego

Pawilon F

Podczas inauguracji roku akademickiego 1999/2000, rektor prof. Tadeusz Grabiński poinformował o rozpoczęciu kolejnej inwestycji, według projektu Romualda

Loeglera – ośmiokondygnacyjnego pawilonu naukowo-dydaktycznego, przeznaczonego dla nowo utworzonego Wydziału Finansów, istniejącego od 2002 roku. Obiekt został otwarty przez rektora prof.

Dr hab. M. Kosek-Wojnar, prof. AE, dziekan Wydziału Finansów i rektor prof. R. Borowiecki otwierają uroczyste pawilon F, 3 października 2004 roku

Ryszarda Borowieckiego w obecności kard. Franciszka Macharskiego we wrześniu w 2004 roku. Projekt architektoniczny zakładał dopasowanie obiektu do istniejącej, historycznie uformowanej zabudowy oraz uznanie jej za równoważny komponent przestrzeni.

Muzeum Akademii Ekonomicznej w Krakowie

Wraz z inauguracją osiemdziesiątego jubileuszowego roku akademickiego swoją działalność rozpoczęło Muzeum Akademii Ekonomicznej w Krakowie. Zostało powołane uchwałą Senatu Akademii Eko-

Prezydent RP A. Kwaśniewski i rektor R. Borowiecki dokonują otwarcia Muzeum Uniwersytetu Ekonomicznego w Krakowie, 5 października 2004 roku

nomicznej w Krakowie nr 28/2004 z dnia 30 września 2004 roku, a jego uroczyste otwarcia dokonał w dniu 5 października 2004 roku Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej Aleksander Kwaśniewski.

Idea stworzenia Muzeum Akademii Ekonomicznej w Krakowie sięga 1975 roku,

kiedy to uczelnia obchodziła jubileusz pięćdziesięciolecia swego istnienia. Zorganizowana została wówczas wystawa zatytułowana *Pół wieku Akademii Ekonomicznej w Krakowie*, która prezentowała pamiątki, dokumenty i wydawnictwa dotyczące dziejów szkoły.

Uniwersytet Ekonomiczny w Krakowie 2007–obecnie

W bogatej tradycji uniwersyteckiej inauguracja roku akademickiego stanowi wydarzenie wyjątkowe, niezwykle podniosłe, uroczyste. Jednoczy wszystkich członków społeczności akademickiej – pracowników, studentów i absolwentów oraz liczne resztki przyjaciół Uczelni. Dzisiejsza inauguracja nabiera jeszcze dodatkowego wymiaru, jest uroczystością wyjątkową. W dniu 25 sierpnia 2007 r. na mocy Ustawy Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 6 lipca 2007 r. Akademia Ekonomiczna w Krakowie zmieniła nazwę na Uniwersytet Ekonomiczny w Krakowie.

Ryszard Borowiecki

Przemówienie z okazji inauguracji
roku akademickiego 2007/2008

Ostatnia kluczowa zmiana nazwy i statusu miała miejsce w 2007 roku – Akademia Ekonomiczna w Krakowie przyjęła nazwę „Uniwersytet Ekonomiczny w Krakowie”, stając się pierwszą z czterech publicznych uczelni ekonomicznych w Polsce, które przeszły ten proces, przekształcając się w tzw. uniwersytety przymiotnikowe.

Pochód inauguracyjny roku akademickiego 2007/2008 w Uniwersytecie Ekonomicznym w Krakowie

Wyjątek stanowi Szkoła Główna Handlowa w Warszawie, która – mimo analogicznego profilu – zachowała swoją tradycyjną nazwę.

W lipcu 2015 roku Senat UEK pozytywnie zaopiniował wniosek o utworzenie Wydziału Gospodarki i Administracji Publicznej, który rozpoczął swoje funkcjonowanie od października 2016 roku, jako piąty wydział Uniwersytetu Ekonomicznego w Krakowie. 1 października 2019 roku miała miejsce kolejna istotna zmiana w strukturze uczelni – w miejsce istniejących wydziałów utworzone zostały kolegia wraz z instytutami: Kolegium Ekonomii, Finansów i Prawa, Kolegium Go-

spodarki i Administracji Publicznej oraz Kolegium Nauk o Zarządzaniu i Jakości. 2 grudnia 2024 roku utworzono Kolegium Prawa, wyodrębnione z Kolegium Ekonomii, Finansów i Prawa. Ostatnie lata to czas kolejnych inwestycji na Kampusie uczelni. W roku 2012 do użytku został oddany pawilon G, w roku 2021 Forum UEK, a dwa lata później Sala Profesorska oraz pierwsze w Polsce Laboratorium Grywalizacji, mieszczące się w Pawilonie G.

Do kluczowych inwestycji, które pozostają w fazie realizacji lub planowania, należą: trwająca już budowa Centrum Obsługi Studenta oraz projekt Budynku Jubileuszowego, w związku z którym prowadzone są obecnie prace przygotowawcze.

W październiku 2024 roku, uroczystą inauguracją roku akademickiego, rozpoczęto obchody Jubileuszu 100-lecia Uniwersytetu Ekonomicznego w Krakowie – czasu obfitującego

Pochód inauguracyjny roku akademickiego 2008/2009 w Uniwersytecie Ekonomicznym w Krakowie

w ważne wydarzenia, uroczystości i przedsięwzięcia. W przemówieniu rozpoczynającym setny rok akademicki Uniwersytetu Ekonomicznego w Krakowie, rektor prof. Bernard Ziębicki, powiedział:

Inaugurujemy dziś setny rok akademicki w historii Uniwersytetu Ekonomicznego w Krakowie. Nasza uczelnia powstała w roku 1925 jako Wyższe Studium Handlowe – trzecia w II Rzeczypospolitej wyższa szkoła handlowa. Jej twórca, Arnold Bolland wybrał na jej dewizę słowa: Perum cognoscere causas et valorem (Poznawać przyczyny i wartości rzeczy). I tą dewizą kierujemy się przez ostatnie sto lat. Zgodnie z założeniem profesora Bollanda, stworzenie nowej placówki miało „dać społeczeństwu komercjalistów o maksymalnej, solidnej wiedzy zawodowej, którzy by umieli być nie tylko czołowymi wykonawcami, lecz zarazem także samodzielnymi umysłowościami i pionierami idei gospodarczych”. Założyciele naszej uczelni sięgali jednak wzrokiem daleko w przyszłość, od samych początków nie ograniczali się do „tu i teraz”.

Bernard Ziębicki

Przemówienie z okazji inauguracji
setnego roku akademickiego

Opisana w niniejszej publikacji stuletnia historia uczelni wyraźnie pokazuje, jak pokolenia z nią związane wcielały w życie zamysł wypowiedziany przez jednego z jej założycieli. W ciągu ostatniego stulecia z tego miejsca wyszły rzesze menedżerów, ekonomistów, profesjonalistów w swoich specjalizacjach, wyposażonych w wiedzę i umiejętności, umożliwiające im bycie pionierami różnorodnych idei w dynamicznie zmieniającym się świecie. Historia ta pokazuje, że – jak w tytule tego opracowania – droga od pasji do nauki, od zamysłu i wizji do uniwersytetu, posiadającego pełnię praw akademickich, nie tylko jest możliwa, ale również piękna i godna opisanie oraz przekazania jej przyszłym pokoleniom.

Cieszymy się, że możemy wspólnie tworzyć historię tego niezwykłego miejsca, jakim jest Uniwersytet Ekonomiczny w Krakowie.

Rektor dr hab. B. Ziębicki, prof. UEK,
podczas przemówienia na inauguracji
setnego roku akademickiego

1974

UNIwersytet
EKONOMICZNY
W KRAKOWIE
1925-2025

1996
2002

Inauguracja setnego Roku Akademickiego UEK (2024/2025), od lewej: dziekan Kolegium Ekonomii i Finansów K. Grabiński, prorektor Ł. Mamica, prorektor M. Tyrańska, rektor B. Ziębicki, prorektor S. Śmiech, prorektor J. Nesterak, dziekan Kolegium Gospodarki i Administracji Publicznej P. Lityński i dziekan Kolegium Nauk o Zarządzaniu i Jakości M. Jabłoński

Symbole

Logotyp – w ciągu stu lat funkcjonowania kolejno: Wyższego Studium Handlowego, Akademii Handlowej w Krakowie, Wyższej Szkoły Ekonomicznej w Krakowie, Akademii Ekonomicznej w Krakowie oraz Uniwersytetu Ekonomicznego w Krakowie, zmieniał się wizerunek logotypu (godła). Aktualnie głównym elementem identyfikacji wizualnej Uniwersytetu Ekonomicznego w Krakowie jest logotyp, występujący w wersji polskiej i angielskiej. Na znak składają się: logograf uniwersytetu, który jest połączeniem rysunku korony, kombinacji pierwszych liter nazwy uczelni oraz daty założenia szkoły, a także napis „Uniwersytet Ekonomiczny w Krakowie” („Krakow University of Economics” w wersji angielskiej), pisany czcionką Trojan Pro. Barwami UEK są kolory: ciemnozielony i bordowy.

Logotyp oraz pieczęć rektorska z logotypem

Sztandar – pierwszy sztandar uczelni otrzymała w roku 1975, jako sztandar Akademii Ekonomicznej w Krakowie. Obecnie na awersie sztandaru, na zielono-bordowym tle, złotą nicią wyszyte jest godło uniwersytetu, w postaci złączonych liter UEK zwieńczonych koroną kazimierzowską, z wpisaną datą założenia uczelni; od góry godło okolone jest nazwą „Uniwersytet Ekonomiczny w Krakowie”, pod godłem umieszczone jest przesłanie uczelni: RERUM COGNOSCERE CAUSAS ET VALOREM. Na rewersie, na białoczerwonym tle, wyszyte zostało godło państwowe.

Flaga – składa się z dwóch prostokątnych pól w barwach uczelni. Flagi UEK wywieszane są przy wejściach do obiektów uczelni oraz w pomieszczeniach z okazji świąt państwowych i uroczystości akademickich. Na faldzie w układzie poziomym kolor zielony umieszczany jest u góry, a bordowy na dole. W układzie pionowym barwa zielona znajduje się po lewej, a bordowa po prawej stronie płaszczyzny oglądanej z przodu.

Uprawnienia akademickie

W ramach przygotowań do zmiany statusu uczelni, która miała stać się uniwer-

sytetem przymiotnikowym, jeszcze w lipcu 2006 roku złożono wniosek o nadanie Wydziałowi Towaroznawstwa uprawnień habilitacyjnych, co po jego zatwierdzeniu miało przynieść stan, w którym wszystkie cztery wydziały uczelni miałyby prawo przeprowadzania przewodów habilitacyjnych.

Jubileusz dziewięćdziesięciolecia Uniwersytetu Ekonomicznego w Krakowie w Teatrze im. Juliusza Słowackiego

Struktura uczelni

Uczelnia w latach 2008–2012 posiadała czterowydziałową strukturę. W jej ramach funkcjonowały: Wydział Ekonomii i Stosunków Międzynarodowych, Wydział Towaroznawstwa, Wydział Zarządzania oraz Wydział Finansów. Jednakże w marcu 2012 roku, w przededniu kolejnych wyborów władz uczelni na kadencję 2012–2016, ówczesny rektor, prof. Roman Niestrój, podzielił się ze społecznością akademicką przyszłościową wizją utworzenia piątego wydziału. Zapowiedź ta zrealizowana została w lipcu 2015 roku, przez kolejnego rektora, prof. Andrzeja Chochóła, kiedy Senat UEK pozytywnie zaopiniował wniosek o utworzenie Wydziału Gospodarki i Administracji Publicznej. Rozpoczął on swoje funkcjonowanie od 1 października 2016 roku, jako piąty wydział Uniwersytetu Ekonomicznego w Krakowie.

1 października 2017 roku Wydział Towaroznawstwa zmienił oficjalnie nazwę na Wydział Towaroznawstwa i Zarządzania Produktem. Rok później, 1 października 2018 roku, w Polsce weszła w życie nowa ustawa *Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce* wraz z wprowadzającymi ją przepisami. Nowa ustawa, zwana również *Konstytucją dla Nauki* czy Ustawą 2.0, miała na celu zastąpienie czterech istniejących już

dokumentów: prawa o szkolnictwie wyższym, ustawy o zasadach finansowania nauki, ustawy o stopniach i tytule naukowym, a także ustawy o kredytach i pożyczkach studenckich.

Ponadto władze Uczelni podjęły działania przystosowawcze do funkcjonowania w Uniwersyteckim Systemie Obsługi Studiów (USOS). Działania te miały na celu wyeliminowanie tradycyjnego dokumentu, jakim był papierowy indeks. Przyjęcie systemu USOS było metodą odejścia od tego dokumentu.

Już od roku 2015 w uczelni podejmowano działania zmierzające do tego, by w realizacji programów studiów na poszczególnych kierunkach, uwzględniać opinie zewnętrznych interesariuszy. W ramach wydziałów powstawały pierwsze Rady Interesariuszy oraz Rady Biznesu. Podobne jednostki powoływano dla poszczególnych kierunków studiów, a po reformie instytutowej (przed 1 października 2019 roku) i zmianie pięciu wydziałów w kolegia – przy każdym z trzech kolegiów i poszczególnych instytutach.

Zgodnie z opisywaną wyżej ustawą, 15 kwietnia 2019 roku powołana została Rada Uczelni – organ uczelni publicznej, w skład którego wchodzi sześć lub osiem osób powoływanych przez senat, z zastrzeżeniem, że osoby spoza wspólnoty uczelni muszą stanowić co najmniej 50% tego składu. Obligatoryjnie członkiem Rady Uczelni jest przewodniczący samo-

rządu studenckiego. W myśl art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 20 lipca 2018 roku – *Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce* – do zadań Rady Uczelni należy: opiniowanie projektu strategii uczelni, opiniowanie projektu jej statutu, monitorowanie gospodarki finansowej uczelni, monitorowanie zarządzania uczelnią, wskazywanie kandydatów na rektora (po zaopiniowaniu ich przez senat), opiniowanie sprawozdania z realizacji strategii uczelni, wykonywanie innych zadań określonych w statucie, opiniowanie planu rzeczowo-finansowego, zatwierdzanie sprawozdania z wykonania planu rzeczowo-finansowego oraz zatwierdzanie sprawozdań finansowych.

Kolejną konsekwencją wdrażania Ustawy 2.0. było opracowanie nowego Statutu Uczelni. Został on przyjęty przez Senat UEK uchwałą nr 34/2019 z 14 czerwca 2019 roku. Dokument określał organy kolegialne uniwersytetu, którymi są Rada Uczelni, Senat UEK, rady dyscyplin naukowych oraz

organ jednoosobowy, którym jest Rektor UEK. Uchwalono również nowy Regulamin Organizacyjny Uniwersytetu Ekonomicznego w Krakowie. Wprowadzał on wiele zmian, wśród których najistotniejszą było przekształcenie istniejących dotychczas wydziałów w kolegia. W efekcie, od 1 października 2019 roku w Uniwersytecie Ekonomicznym w Krakowie zaczęły funkcjonować:

- Kolegium Ekonomii, Finansów i Prawa – powstałe z połączenia Wydziału Ekonomii i Stosunków Międzynarodowych oraz Wydziału Finansów i Prawa
- Kolegium Gospodarki i Administracji Publicznej – powstałe w wyniku przekształcenia Wydziału Gospodarki i Administracji Publicznej

- Kolegium Nauk o Zarządzaniu i Jakości – powstałe w wyniku połączenia Wydziału Towaroznawstwa i Wydziału Zarządzania.

Każdemu z kolegiów były przypisane odpowiednie instytuty oraz podległe im katedry. Kolegia, na czele z dziekanami nimi kierującymi, były odpowiedzialne za uprawianą w nich naukę, zaś instytuty za dydaktykę. Katedry natomiast łączyły realizację obu tych procesów, działając jako jednostki badawczo-dydaktyczne.

Ponadto istniały pozakolegialne jednostki naukowo-dydaktyczne, takie jak: Studium Wychowania Fizycznego i Sportu, Krakowska Szkoła Biznesu UEK, Małopolska Szkoła Administracji Publicznej, Ośrodek Badań Europejskich im. Józefa

Inauguracja 95. jubileuszowego roku akademickiego 2019/2020, 2 października 2019 roku.
Przemawia rektor A. Chochół; po prawej stronie nowe Kolegium Rektorskie: dziekan Kolegium Gospodarki i Administracji Publicznej S. Mazur, prorektor ds. Komunikacji i Współpracy K. Surówka, prorektor ds. Nauki A. Poczowski, prorektor ds. Kształcenia i Studentów J. Filek, dziekan Kolegium Ekonomii, Finansów i Prawa M. Andrzejewski oraz dziekan Kolegium Nauk o Zarządzaniu i Jakości B. Ziębicki

fa Retingera, Centrum Przedsiębiorczości Strategicznej i Międzynarodowej, Centrum Przedsiębiorstw Rodzinnych, Centrum Zaawansowanych Badań Ludnościowych i Religijnych, Międzynarodowe Centrum Naukowo-Edukacyjne im. prof. Jerzego Trzcienieckiego, Biblioteka Główna, Szkoła Doktorska oraz Centrum Językowe.

W latach 2020–2024 zmianie uległa struktura administracyjna uczelni, w ramach której powołano departamenty. W roku 2024 powrócono do tradycyjnej struktury oraz przywrócono stanowisko kanclerza.

Wprowadzone zmiany stały się podwaliną do obecnie istniejącej struktury Uniwersytetu Ekonomicznego w Krakowie. W grudniu 2024 roku utworzone zostało Kolegium Prawa, wyodrębnione z Kolegium Ekonomii, Finansów i Prawa. W jubileuszowym, setnym roku istnienia uczelni, jej struktura wygląda następująco:

Posiedzenie senatu uczelni po istotnych zmianach strukturalnych i wprowadzeniu nowego regulaminu organizacyjnego Uniwersytetu Ekonomicznego w Krakowie, wrzesień 2019 rok

Kolegium Ekonomii i Finansów

Instytut Ekonomii

- Katedra Ekonomii Stosowanej
- Katedra Ekonomiki Nieruchomości i Procesu Inwestycyjnego
- Katedra Handlu Zagranicznego
- Katedra Makroekonomii
- Katedra Międzynarodowych Stosunków Gospodarczych
- Katedra Mikroekonomii
- Katedra Polityki Ekonomicznej i Programowania Rozwoju
- Katedra Przedsiębiorczości i Innowacji
- Katedra Rozwoju Organizacji
- Katedra Studiów Europejskich i Integracji Gospodarczej
- Katedra Teorii Ekonomii

Instytut Finansów

- Katedra Bankowości i Globalnego Systemu Finansowego
- Katedra Finansów i Polityki Finansowej
- Katedra Finansów Przedsiębiorstw

- Katedra Finansów Publicznych
- Katedra Finansów Rozwoju Zrównoważonego
- Katedra Rachunkowości Finansowej
- Katedra Rynków Finansowych
- Katedra Zarządzania Ryzykiem i Ubezpieczeń

Instytut Metod Ilościowych w Naukach Społecznych

- Katedra Matematyki
- Katedra Statystyki
- Katedra Ekonometrii i Badań Operacyjnych

W ramach wyżej wymienionych instytutów działają dwadzieścia dwie katedry.

Kolegium Gospodarki

i Administracji Publicznej

Instytut Polityk Publicznych i Administracji

- Katedra Polityk Publicznych
- Katedra Gospodarki Publicznej
- Katedra Polityk Regulacyjnych
- Katedra Zarządzania Publicznego
- Katedra Empirycznych Analiz Stabilności Gospodarczej

Instytut Gospodarki Przestrzennej

i Studiów Miejskich

- Katedra Gospodarki Przestrzennej
- Katedra Geografii Społeczno-Ekonomicznej
- Katedra Historii Gospodarczej i Społecznej

Instytut Politologii, Socjologii i Filozofii

- Katedra Filozofii
- Katedra Studiów Politycznych

- Katedra Stosunków Międzynarodowych
- Katedra Socjologii

W ramach wyżej wymienionych instytutów działa dwanaście katedr.

Kolegium Nauk o Zarządzaniu i Jakości

Instytut Zarządzania

- Katedra Analizy Rynku i Badań Marketingowych
- Katedra Analiz Strategicznych
- Katedra Handlu i Instytucji Rynkowych
- Katedra Marketingu
- Katedra Metod Organizacji i Zarządzania
- Katedra Procesu Zarządzania
- Katedra Psychologii i Dydaktyki
- Katedra Turystyki
- Katedra Zachowań Organizacyjnych
- Katedra Zarządzania Kapitałem Ludzkim
- Katedra Zarządzania Międzynarodowego i Logistyki
- Katedra Zarządzania Zasobami Pracy

Instytut Informatyki, Rachunkowości

i Controllingu

- Katedra Ekonomiki i Organizacji Przedsiębiorstw
- Katedra Informatyki
- Katedra Rachunkowości
- Katedra Systemów Obliczeniowych

Instytut Nauk o Jakości i Zarządzania

Produktem

- Katedra Chemii Ogólnej
- Katedra Jakości i Bezpieczeństwa Produktów Przemysłowych
- Katedra Jakości Produktów Żywnościowych

- Katedra Metrologii i Analizy Instrumentalnej
 - Katedra Mikrobiologii
 - Katedra Opakowalnictwa i Procesów Logistycznych
 - Katedra Technologii i Ekologii Wytwarzania
 - Katedra Zarządzania Jakością
 - Katedra Zarządzania Procesowego
- W ramach wyżej wymienionych instytutów działa dwadzieścia pięć katedr.

Kolegium Prawa

Instytut Prawa

- Katedra Prawa Cywilnego, Gospodarczego i Prywatnego Międzynarodowego
- Katedra Prawa Gospodarczego Publicznego i Prawa Pracy
- Katedra Prawa Karnego
- Katedra Prawa Konstytucyjnego, Administracyjnego i Zamówień Publicznych
- Katedra Prawa Międzynarodowego Publicznego i Europejskiego
- Katedra Prawa Nieruchomości i Prawa Podatkowego

W ramach Instytutu Prawa działa sześć katedr.

Łącznie w Uniwersytecie Ekonomicznym w Krakowie istnieje sześćdziesiąt pięć katedr.

Wręczenie powołań Kierownikom Katedr UEK
kadencji 2024–2028

Jednostki ogólnouczelniane

- Szkoła Doktorska
- Biblioteka Główna
- Wydawnictwo Uniwersytetu Ekonomicznego w Krakowie

Jednostki międzykolegialne

- Centrum Językowe
- Studium Wychowania Fizycznego i Sportu
- Centrum Obsługi Studentów

Jednostki pozakolegialne

- Krakowska Szkoła Biznesu
- Małopolska Szkoła Administracji Publicznej
- Centrum Nauki o Danych w Naukach Społecznych
- Międzynarodowe Centrum Naukowo-Edukacyjne im. prof. Jerzego Trzcienieckiego
- Centrum Przedsiębiorczości Strategicznej i Międzynarodowej
- Centrum Ekonomiki i Zarządzania w Ochronie Zdrowia
- Centrum Zaawansowanych Badań Ludnościowych i Religijnych
- Centrum Badań Postaw i Decyzji Ekonomicznych
- Ośrodek Badań Europejskich im. Józefa Retingera
- Centre for Security Studies
- Centrum Przedsiębiorstw Rodzinnych
- Centrum Diagnostyki i Rozwoju Kompetencji

Inauguracja jubileuszowego roku akademickiego 2014/2015, 6 października 2014 roku.
Rektor UEK – A.Chochół w otoczeniu, od lewej: dziekanów: P. Luli, K. Zielińskiego, prorektora K. Surówki,
i – ku prawej: prorektorów: A. Pocztowskiego i A. Sokołowskiego, oraz dziekanów: B. Szopy i S. Hornika

Kampus UEK z lotu ptaka

Spółeczność akademicka

Prof. dr hab. R. Borowiecki

Rektorzy Uniwersytetu Ekonomicznego w Krakowie w latach 2007–2025

2007–2008 – prof. dr hab. Ryszard Borowiecki
2008–2012 – prof. dr hab. Roman Niestrój
2012–2020 – dr hab. inż. Andrzej Chochół, prof. UEK
2020–2024 – dr hab. Stanisław Mazur, prof. UEK
2024–obecnie – dr hab. Bernard Ziębicki, prof. UEK

Prorektorzy w latach 2007–2025

2007–2008 – prof. dr hab. Wacław Adamczyk
2007–2008 – prof. dr hab. Janusz Teczek
2007–2008 – prof. dr hab. Andrzej Szromnik
2008–2012 – dr hab. inż. Andrzej Chochół, prof. UEK

2008–2012 – prof. dr hab. Andrzej Malawski
2008–2008 – dr hab. Jan Targalski, prof. UEK
2008–2012 – doc. dr hab. Zbigniew Dresler: powołany jako Pełnomocnik Rektora ds. Organizacji i Rozwoju w zastępstwie
2012–2020 – prof. dr hab. Aleksy Pocztowski
2012–2016 – dr hab. Andrzej Sokołowski, prof. UEK, (tytuł prof. w 2015 roku)
2012–2020 – dr hab. Krzysztof Surówka, prof. UEK, (tytuł prof. w 2013 roku)
2016–2020 – prof. dr hab. Janina Filek
2016–2019 – prof. dr hab. Janusz Czekaj
2020–2024 – prof. dr hab. Paweł Lula
2020–2023 – dr hab. Piotr Buła, prof. UEK
2020–2024 – dr hab. Karolina Klecha-Tylec, prof. UEK
2024–obecnie – dr hab. Małgorzata Tyrańska, prof. UEK
2024–obecnie – prof. dr hab. Sławomir Śmiech
2024–obecnie – prof. dr hab. Łukasz Mamica
2024–2025 – dr hab. Janusz Nesterak, prof. UEK

Prof. dr hab. R. Niestrój

Dr hab. inż. A. Chochół, prof. UEK

Dr hab. S. Mazur, prof. UEK

Dr hab. B. Ziębicki, prof. UEK

Dziekani w latach 2007–2025

Wydział Ekonomii i Stosunków Międzynarodowych

2007–2007 – prof. dr hab. Aleksy Pocztowski

2008–2016 – dr hab. Kazimierz Zieliński, prof. UEK

2016–2019 – dr hab. Krzysztof Firlej, prof. UEK

Wydział Zarządzania

2007–2008 – prof. dr hab. Józef Pocięcha

2008–2016 – dr hab. Paweł Lula, prof. UEK

2016–2019 – dr hab. Bogusz Mikuła, prof. UEK

Wydział Towaroznawstwa

2007–2008 – dr hab. inż. Andrzej Chochół, prof. UEK

2008–2012 – prof. dr hab. Władysław Kędzior

2012–2016 – dr hab. Stanisław Hornik, prof. UEK

2016–2019 – dr hab. inż. Wanda Kudęłka, prof. UEK

Wydział Finansów

2007–2012 – dr hab. Krzysztof Surówka, prof. UEK

2012–2016 – prof. dr hab. Bogumiła Szopa

2016–2019 – dr hab. Mariusz Andrzejewski, prof. UEK

Wydział Gospodarki i Administracji Publicznej

2016–2019 – dr hab. Stanisław Mazur, prof. UEK

Kolegium Ekonomii, Finansów i Prawa

2019–2020 – dr hab. Mariusz Andrzejewski, prof. UEK

2020–2024 – dr hab. Anna Moździerz, prof. UEK

Kolegium Ekonomii i Finansów

2024–obecnie – dr hab. Konrad Grabiński, prof. UEK

Kolegium Prawa

2024–obecnie – dr hab. Monika Szaraniec, prof. UEK

Kolegium Gospodarki i Administracji Publicznej

2019–2020 – dr hab. Stanisław Mazur, prof. UEK

2020–2024 – dr hab. Marcin Zawicki, prof. UEK

2024–obecnie – dr hab. Piotr Lityński, prof. UEK

Kolegium Nauk o Zarządzaniu i Jakości

2019–2024 – dr hab. Bernard Ziębicki, prof. UEK

2024–obecnie – dr hab. Marek Jabłoński, prof. UEK

Rektor dr hab. S. Mazur, prof. UEK podczas Pikniku dla Pracowników UEK, 1 czerwca 2023 roku

Pracownicy

Nauczyciele akademicy w latach 2007–2012

Stanowisko	2007	2008	2009	2010	2011	2012
Profesorowie zwyczajni	48	49	50	48	48	47
Profesorowie nadzwyczajni tytularni	3	3	3	3	4	5
Profesorowie nadzwyczajni UEK	52	54	57	53	54	53
Profesorowie wizytujący	6	7	8	7	7	7
Adiunkci doktorzy hab.	8	11	8	9	9	13
Adiunkci	225	250	262	276	281	300
Asystenci	142	140	127	125	116	109
Starsi wykładowcy (w tym doktorzy)	134	126	142	152	159	155
Wykładowcy	47	48	36	29	21	14
Lektorzy	16	11	16	11	11	14
Instruktorzy	-	-	-	-	-	-
Dyplomowani nauczyciele akademicy	6	6	6	6	6	5
Razem	687	705	715	719	716	722

Zatrudnienie pracowników naukowo-dydaktycznych w Uniwersytecie Ekonomicznym w Krakowie w latach 2014–2020

Stanowisko	2014	2015	2016	2017	2018	2019	2020
Profesorowie zwyczajni/Profesorowie	50	54	52	50	47	46	36
Profesorowie nadzwyczajni/ Profesorowie UEK	62	65	71	90	98	101	156
Profesorowie wizytujący	6	6	3	1	1	-	-
Adiunkci doktorzy hab.	31	27	33	29	27	25	-
Adiunkci	301	308	294	299	307	269	273
Asystenci	87	75	72	67	77	68	64
Starsi wykładowcy (w tym doktorzy)	143	140	137	136	60	99	134
Wykładowcy	10	15	10	12	1	12	19
Lektorzy	10	8	13	12	75	69	13
Instruktorzy	-	-	-	1	9	9	1
Dyplomowani nauczyciele akademicy	7	7	7	7	7	7	7
Razem	707	705	692	704	709	705	703

Odchodzący rektor R. Borowiecki przekazuje łańcuch rektorski nowemu rektorowi R. Niestrojowi

Zatrudnienie pracowników naukowo-dydaktycznych w Uniwersytecie Ekonomicznym w Krakowie w latach 2021–2024

Stanowisko	2021	2022	2023	2024
Profesorowie zwyczajni/Profesorowie	32	26	23	22
Profesorowie nadzwyczajni/ Profesorowie UEK	158	167	175	193
Profesorowie wizytujący	-	-	-	-
Adiunkci doktorzy hab.	1	1	0	0
Adiunkci	297	298	310	364
Asystenci	69	73	71	81
Starsi wykładowcy (w tym doktorzy)	119	109	109	53
Wykładowcy	16	18	14	14
Lektorzy	10	12	12	15
Instruktorzy	2	1	3	2
Dyplomowani nauczyciele akademicy	-	-	-	-
Razem	704	705	717	744

Graduacja Absolwentów UEK, październik 2024 roku

Studenci

Liczba studentów w latach 2008–2013

Studia	2008	2009	2010	2011	2012	2013
stacjonarne	10 161	10 030	10 366	11 120	11 686	11 801
niestacjonarne*	10 624	10 324	10 381	9825	9413	8562
podyplomowe	3448	3306	2662	2434	2246	1774
doktoranckie	195	228	265	276	312	286
Razem	24 428	23 888	23 674	23 655	23 657	22 423

Liczba studentów w latach 2014–2019

Studia	2014	2015	2016	2017	2018	2019
stacjonarne	12 634	13 400	13 173	11 612	9521	7890
niestacjonarne*	7962	7405	6444	5842	5359	5297
podyplomowe	1391	1457	1283	1284	1125	1310
doktoranckie	286	281	259	229	231	177
Razem	22 273	22 543	21 159	18 967	16 236	14 674

Liczba studentów w latach 2020–2024

Studia	2020	2021	2022	2023	2024
stacjonarne	7284	7300	8208	9839	10958
niestacjonarne*	4872	4692	4798	4988	5396
podyplomowe	1154	1217	1289	1303	1261
doktoranckie	141	109	95	86	91
Razem	13 451	13 318	14 390	16 216	17 706

* W tym studia magisterskie, studia zawodowe oraz uzupełniające magisterskie

Doktoraty *honoris causa* nadane przez Uniwersytet Ekonomiczny w Krakowie w latach 2007–2025

- 2008 – prof. Jeffrey D. Sachs – Columbia University, USA
- 2008 – prof. Ryszard Tadeusiewicz – Akademia Górniczo-Hutnicza w Krakowie/
Uniwersytet Ekonomiczny w Krakowie
- 2008 – prof. Hans Hermann Bock – Rheinisch – Westfälische Technische Hochschule
Aachen, Niemcy

- 2008 – prof. János Kornai – Harvard University/Collegium Budapest, Węgry
- 2008 – prof. Knut Bleicher – St. Gallen Business School, Szwajcaria
- 2010 – prof. Leszek Balcerowicz – Szkoła Główna Handlowa w Warszawie
- 2010 – prof. Oliver Blanchard – Massachusetts Institute of Technology, USA
- 2010 – prof. Anatolij A. Mazaraki – Kijowski Narodowy Uniwersytet Handlowo-
-Ekonomiczny, Ukraina
- 2012 – prof. Andrzej Korzeniowski – Uniwersytet Ekonomiczny w Poznaniu
- 2012 – prof. Krzysztof Jajuga – Uniwersytet Ekonomiczny we Wrocławiu
- 2013 – prof. Rudolf Sivák – Uniwersytet Ekonomiczny w Bratysławie, Słowacja
- 2015 – prof. Thomas J. Haas – Grand Valley State University, USA5
- 2022 – prof. Cecile Nieuwenhuizen – Uniwersytet w Johannesburgu, RPA
- 2024 – prof. David John Hand – Imperial College London, Wielka Brytania
- 2024 – prof. Andrzej K. Koźmiński – Akademia Leona Koźmińskiego
- 2025 – prof. Jerzy Buzek

Znani absolwenci Uniwersytetu Ekonomicznego w Krakowie:

- Andrzej Domański – Minister Finansów w Rządzie Donalda Tuska (od 2023).
- Aleksander Miszałski – Prezydent Miasta Krakowa.

Prof. L. Balcerowicz doktorem *honoris causa* Uniwersytetu Ekonomicznego w Krakowie,
25 maja 2010 roku. Dyplom wręcza rektor R. Niestrój

Kształcenie

W październiku 2008 roku powstało Biuro ds. Osób Niepełnosprawnych (BON – obecnie Biuro ds. Osób z Niepełnosprawnościami) UEK, będące nową jednostką w strukturach uczelni. Elementami działań BON było usuwanie barier i utrudnień architektonicznych, organizowanie happeningów, szkoleń z języka migowego, komunikacji interpersonalnej, języka angielskiego czy księgowości, a także obozów integracyjno-adaptacyjnych, wycieczek czy innych wydarzeń. Pewnego rodzaju dewizą BON było hasło: „pomagać, wspierać, nie wyręczać”. Oficjalne otwarcie siedziby Biura miało miejsce w roku 2009.

Od 1 października 2010 roku w Uniwersytecie Ekonomicznym w Krakowie działa Uniwersytet Trzeciego Wieku przeznaczony dla osób powyżej pięćdziesiątego piątego roku życia – emerytów i rencistów, którzy odczuwają potrzebę dalszego własnego rozwoju intelektualnego oraz poszerzania wiedzy i zainteresowań, szczególnie w zakresie problematyki ekonomiczno-społecznej. Misją i rolą UTW jest w szczególności: dbałość o zachowanie i powiększenie intelektualnej, psychicznej i fizycznej sprawności osób starszych. Edukacja ustawiczna seniorów realizowana jest poprzez prowadzenie wykładów

Prorektor A. Chochół z uczestnikami
IV Dni Integracji, 2011 rok

Inauguracja Roku Akademickiego Uniwersytetu Trzeciego Wieku, październik 2024 roku

z różnych dziedzin nauki, ze szczególnym uwzględnieniem nauk ekonomicznych, organizowanie rozszerzających wiedzę specjalistycznych zajęć seminaryjnych, organizowanie lektoratów języków obcych, organizowanie zajęć warsztatowo-treningowych kształtujących postawy i rozwijających umiejętności przydatne ludziom starszym w funkcjonowaniu w zmieniającej się rzeczywistości społeczno-ekonomicznej, rozwijanie sprawności fizycznej słuchaczy, pod kierunkiem profesjonalnych instruktorów, aktywizacja społeczna

seniorów poprzez rozwijanie kontaktów i współpracy w ramach społeczności uczelni oraz umożliwienie działania kół zainteresowań prowadzonych przez samych słuchaczy lub specjalistów z różnych dziedzin.

Inną inicjatywą wpisującą się w ideę kształcenia ustawicznego realizowanego przez Uniwersytet Ekonomiczny w Krakowie jest Uniwersytet Dziecięcy UEK. Inauguracja pierwszego roku akademickiego UD UEK miała miejsce 1 października 2011 roku. Wydarzenie to wpisuje się w charakter kształcenia ustawicznego podejmowanego przez uczelnię. Adresatami Uniwersytetu Dziecięcego UEK są dzieci

w wieku od sześciu do dwunastu lat. Misją i rolą tej formy kształcenia jest m.in. rozbudzanie zainteresowań dzieci problematyką ekonomiczną, społeczną, obywatelską i psychologiczną, rozwój potencjału intelektualnego, rozwój świadomości ekonomiczno-społecznej i obywatelskiej dzieci, dostarczanie wiedzy przydatnej w życiu społecznym, uzupełnianie edukacji szkolnej, kształtowanie postaw obywatelskich, aktywizacja społeczna młodego pokolenia, rozbudzanie aspiracji, sprzyjanie integracji międzypokoleniowej poprzez współpracę z Uniwersytetem Trzeciego Wieku UEK, a także stwarzanie możliwości wartościowego spędzania wolnego czasu,

poszerzania doświadczeń, nawiązywania kontaktów z rówieśnikami.

21 października 2019 roku zainaugurowano pierwszy rok kształcenia doktorantów w Szkole Doktorskiej UEK, powołanej na mocy regulacji wynikających z nowej ustawy *Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce*. Podstawowym celem kształcenia w Szkole Doktorskiej UEK jest przygotowanie do prowadzenia prac badawczych, umożliwiających opracowanie rozprawy doktorskiej w jednej z dyscyplin nauk społecznych tj. ekonomia i finanse, nauki o polityce i administracji, nauki o zarządzaniu

**Zakończenie zajęć Uniwersytetu Dziecięcego,
3 czerwca 2023 roku**

**Inauguracja programu UEK Honours „WISE”
24 lutego 2025 roku**

dzianiu i jakości, geografia społeczno-ekonomiczna i gospodarka przestrzenna, nauki prawne. Programy kształcenia zostały przygotowane z myślą o możliwie zindywidualizowanym i odzwierciedlającym zainteresowania naukowe doktorantów w procesie kształcenia.

W roku 2023 zainaugurowany został program UEK Honours „WISE” – unikatowa, indywidualna i elitarna ścieżka rozwoju skierowana do utalentowanych studentów, szczególnie ciekawych świata, których aktywność i zainteresowania daleko

wykraczają poza program jednego kierunku czy specjalności. Program WISE w Uniwersytecie Ekonomicznym w Krakowie początkowo funkcjonował jako Wydziałowa Indywidualna Ścieżka Edukacyjna, zainicjowana w 2013 roku na ówczesnym Wydziale Ekonomii i Stosunków Międzynarodowych. Jego celem było umożliwienie studentom indywidualnego kształtowania ścieżki edukacyjnej poprzez współpracę z tutorem oraz wybór przedmiotów z oferty wydziału. W kolejnych latach program WISE rozszerzono na inne wydziały, w tym na Wydział Finansów i Prawa, gdzie również funkcjonował jako Wydziałowa Indywidualna Ścieżka Edukacyjna.

W 2023 roku program został przekształcony w ogólnouczelniany program UEK Honours „WISE”, czerpiący inspirację z międzynarodowych programów honours. Nowa formuła oferuje studentom możliwość trójsemestralnej współpracy z certyfikowanym tutorem, uczestnictwo w de-

dykowanych kursach interdyscyplinarnych oraz elastyczny dobór przedmiotów z całej oferty uczelni. Koncepcja programu powstała na podstawie programów honours, które funkcjonują od wielu lat na uczelniach amerykańskich, brytyjskich i holenderskich. Są one tworzone z myślą o utalentowanych

studentach i wpisują się w edukację wyższą, nastawioną na rozwijanie talentów. Polegają na stworzeniu wyjątkowych warunków studiowania dla wyselekcjonowanej, wąskiej grupy studentów z wysokimi ambicjami.

Obecnie w Uniwersytecie Ekonomicznym w Krakowie prowadzone jest kształ-

cenie w formie stacjonarnej i niestacjonarnej na ponad pięćdziesięciu kierunkach. W bogatej ofercie znajdują się nie tylko studia w języku polskim, ale także programy kształcenia w języku angielskim na wszystkich stopniach studiów i w różnorodnej formule.

Organizacje studenckie

31 marca 2011 roku otwarto Klub Studencki ZaUEK. Inicjatywa została zaproponowana przez ówczesne władze uczelni i zrealizowana wraz z przedstawicielami Parlamentu Studenckiego.

W strukturach Uniwersytetu Ekonomicznego w Krakowie działa ponad pięćdziesiąt organizacji studenckich i kół naukowych, w ramach których studenci

mogą rozwijać swoje talenty i pasje, integrować się oraz jeszcze bardziej angażować się w życie uczelni. Są to między innymi:

Parlament Studencki UEK – organ samorządu studenckiego, którego zadaniem jest reprezentowanie interesów wszystkich studentów przed Władzami Uczelni. Władze PSUEK mają wpływ na życie studentów poprzez wspomaganie ruchu naukowego, kulturalnego oraz sportowego.

Występ Chóru „Dominanta” podczas Noworocznego Koncertu Kolęd, styczeń 2023 roku

Niezależne Zrzeszenie Studentów UEK

– to największa organizacja studencka w Uniwersytecie Ekonomicznym w Krakowie. Misją NZS UEK jest wspieranie kulturowego, naukowego i społecznego rozwoju studentów oraz integracja środowiska akademickiego uczelni. Efektem działalności organizacji jest także rozwój jej członków, kreowanie ich na liderów i umożliwienie zdobycia przez nich doświadczenia cenionego przez przedsiębiorców.

Zrzeszenie Studentów Niepełnosprawnych UEK – jego ideą jest pomoc studentom z niepełnosprawnością w rozwiązywaniu ich indywidualnych, codziennych problemów związanych ze studiowaniem, jak również udzielanie im wszelkiej pomocy koleżeńskiej. Członkami organizacji są osoby pełnosprawne oraz niepełnosprawne, które same doświadczają trudności w studiowaniu.

Jesienna edycja Wampiriady 2022 – akcji honorowego krwiodawstwa organizowanej z inicjatywy NZS UEK

Chór „Dominanta” UEK – chór mieszany, liczy około pięćdziesięciu osób. Zespół składa się w większości ze studentów i absolwentów Uniwersytetu Ekonomicznego w Krakowie. Reprezentuje on uczelnię podczas wielu koncertów, wydarzeń, festiwali i konkursów, zarówno w Polsce, jak i za granicą.

Erasmus Student Network UEK – sekcja lokalna stanowiąca część międzynarodowej organizacji ESN AISBL. Członkowie ESN UEK dokładają wszelkich starań, aby wszyscy zagraniczni studenci mogli poczuć się jak w domu. Głównym celem ich pracy jest bycie jak najlepszymi gospodarzami dla studentów przebywających na wymianie, integracja z nimi, pomoc w codziennych problemach i przybliżanie polskiej kultury i tradycji.

Chór „Dominanta” Uniwersytetu Ekonomicznego w Krakowie
wraz z Chórem Społecznym przy Filharmonii im. K. Szymanowskiego
w Krakowie, a także Krakowska Młoda Filharmonia Zespołu
Państwowych Szkół Muzycznych im. M. Karłowicza podczas koncertu
z okazji Akademickiego Dnia Pamięci „Requiem aeternam”
6 listopada 2024 roku

Klub Uczelniany AZS UEK – już od ponad pół wieku sprawnie funkcjonuje na terenie Kampusu uczelni. Jako jednostka organizacyjna stanowi część ogólnopolskiej organizacji Akademickiego Związku Sportowego i podlega Organizacji Środowiskowej AZS Kraków. Jest piątym co do

wielkości klubem w Małopolsce. W ostatnich latach wielokrotnie stawał na podium ogólnopolskiej klasyfikacji w swojej kategorii – Uczelni Społeczno-Przyrodniczych.

Zespół futsalu AZS UEK wraz z z rektorem UEK po zajęciu drugiego miejsca na AMP w futsalu mężczyzn, styczeń 2025 roku

Polskie Towarzystwo Turystyczno-Krajoznawcze, Koło nr 7 przy UEK – część Oddziału Akademickiego w Krakowie, to jeden ze składników PTTK, czyli ogólnopolskiej organizacji zrzeszającej turystów.

Stowarzyszenie „Ad Meritum” – organizacja, skupiająca studentów Katedry Zarządzania Międzynarodowego Uniwersytetu Ekonomicznego w Krakowie. Organizuje konferencje naukowe, sympozja KatZM, wyjazdy integracyjne oraz szkolenia.

AIIESEC – globalna, niezależna organizacja not-for-profit, prowadzona przez młodych ludzi, działająca w ponad stu krajach i terytoriach na poziomie lokalnym, narodowym i światowym. AIIESEC nie dyskryminuje na podstawie płci, orientacji seksualnej, wyznania religijnego, etnicznego i społecznego pochodzenia czy poglądów politycznych.

Rada Kół Naukowych UEK – organizacja, która zrzesza działające w UEK koła naukowe i we współpracy i pod nadzorem UEK, realizuje cele takie jak m.in. reprezentowanie kół naukowych UEK przed Władzami UEK, koordynowanie działalności kół naukowych UEK, pomoc kołom naukowym w działalności projektowej, rozwijanie i kształtowanie życia naukowego wśród studentów, a także organizowanie spotkań naukowych, dyskusji, seminariów, warsztatów, praktyk, konferencji naukowych, w tym konferencji wyjazdowych.

Członkowie Zarządu KU AZS UEK podczas przygotowywania paczek dla rodzin potrzebujących w ramach akcji „Szlachetna Paczka”, grudzień 2024 roku

Juwenalia UEK co roku przyciągają niesamowitą ilość osób na kampusie Uniwersytetu Ekonomicznego w Krakowie i cieszą się ogromnym zainteresowaniem wśród małopolskich studentów

Juwenalia UEK są rozpoznawalną marką, budowaną nieustannie od 16 lat, dostarczającą niezapomnianych emocji

Panda Samba – maskotka Juwenaliów UEK towarzyszy wszystkim wydarzeniom organizowanym przez studentów w ramach Juwenaliów UEK

Społeczność studentów gromadzi się na terenie Kampusu UEK, by wspólnie bawić się na „Najlepszych Juwenaliach” w Polsce

Na Juwenalia UEK zapraszani są polscy i zagraniczni artyści reprezentujący różne gatunki muzyczne: od rapu, przez pop, rock aż do klubowych brzmień

Aktywność naukowo-badawcza

W ostatnich latach w ramach uniwersytetu powstało wiele ośrodków naukowych prowadzących projekty badawcze oraz realizujących granty naukowe. Do najważniejszych z nich należą:

Centrum Badań Postaw i Decyzji Ekonomicznych

19 czerwca 2024 roku odbyło się uroczyste otwarcie – w sali 615 w Pawilonie F – Centrum Badań Postaw i Decyzji Ekonomicznych wraz z laboratorium psychofizjologicznym „Cognitive Laboratory of Attitudes and Behaviors” (CLAB). Jego głównym celem jest stworzenie interdyscyplinarnej platformy do badań nad postawami oraz inklinacjami behawioralnymi

dotyczącymi decyzji ekonomicznych. Cel ten będzie realizowany z wykorzystaniem laboratorium psychofizjologicznego – Cognitive Laboratory of Attitudes and Behaviors. W prowadzeniu badań w zakresie ludzkich aspektów podejmowania decyzji ekonomicznych, biorą udział badacze z UEK oraz innych jednostek krajowych i zagranicznych. Współpraca ma polegać na prowadzeniu wspólnych projektów badawczych oraz grantów naukowych, a w efekcie na realizacji wysoko punktowanych publikacji w czasopiśmie krajowych i zagranicznych. W ramach działań Centrum CREAD, będzie praktykowane interdyscyplinarne podejście, zrzeszające psychologiczną perspektywę postrzegania zjawisk ekonomicznych w różnych środowiskach (w tym w sferze cyfrowej), które pozwoli na wysokiej jakości działalność badawczo-publikacyjną.

Centrum Ekonomiki i Zarządzania w Ochronie Zdrowia

Zostało utworzone w celu stymulowania i promowania współpracy badawczej, edukacyjnej i konsultingowej w zakresie ekonomiki i zarządzania w ochronie zdrowia. Centrum ma charakter naukowy, edukacyjny, konsultingowy oraz wydawniczy.

Centrum Nauki o Danych w Naukach Społecznych

Zostało powołane w celu prowadzenia badań i współpracy naukowej w obszarze data science, metod uczenia maszynowego, wnioskowania statystycznego dla potrzeb gospodarki i podmiotów rynku finansowego. Centrum obejmie również badania podstawowe z obszaru tworzenia nowych algorytmów i rozwiązań dotyczących przetwarzania dużych zbiorów danych, aby ułatwić podmiotom ekonomicznym podejmowanie świadomych decyzji biznesowych.

Centrum Przedsiębiorczości Strategicznej i Międzynarodowej

Zostało powołane w 2013 roku jako centrum badawcze, działające na Wydziale Ekonomii i Stosunków Międzynarodowych Uniwersytetu Ekonomicznego w Krakowie. Realizuje badania naukowe z zakresu szeroko rozumianej przedsiębiorczości, przedsiębiorczości międzynarodowej, biznesu międzynarodowego oraz innowacji.

Na zdjęciu obok: Otwarcie Centrum Badań Postaw i Decyzji Ekonomicznych, 19 czerwca 2024 roku

Do jego zadań należy promocja przedsiębiorczości i propagowanie postaw przedsiębiorczych wśród społeczności akademickiej i lokalnej.

Centrum Przedsiębiorstw Rodzinnych

Prowadzi zaawansowane działania badawcze i edukacyjne w zakresie firm i przedsiębiorczości rodzinnej. Jego działalność obejmuje realizację projektów badawczych, edukacyjnych, szkoleniowych i publikacyjnych, a także organizowanie konferencji naukowych, dotyczących m.in. funkcjonowania firm rodzinnych, ich wpływu na rozwój społeczno-gospodarczy kraju lub regionu, procesu sukcesji przedsiębiorstwa oraz wspierania przedsiębiorczości rodzinnej.

Centrum Studiów nad Bezpieczeństwem (Centre for Security Studies–CSS)

Powołana 24 czerwca 2024 roku multidyscyplinarna platforma skupiająca naukowców z UEK oraz innych instytucji krajowych i zagranicznych, dedykowana jest wspólnym badaniom w obszarze obecnych i przyszłych zagrożeń oraz wyzwań bezpośrednio wpływających na stabilność i bezpieczeństwo w Europie środkowo-wschodniej. CSS ma na celu zgromadzenie naukowców i praktyków z różnych dziedzin w celu kompleksowej analizy poruszanych zagadnień. Prowadzenie aktualnych, wysokiej jakości, zaawansowanych badań, dotyczących zagadnień kluczowych dla bezpieczeństwa i stabilności kraju/regionu/świata przyczynia się do wzmacniania wizerunku Uniwersytetu Ekonomicznego w Krakowie, zarówno w kraju, jak i za granicą.

Centrum Zaawansowanych Badań Ludnościowych i Religijnych CASPAR

Interdyscyplinarne centrum badawcze, realizujące badania podstawowe i aplikowane w zakresie studiów ludnościowych i religijnych. Zakłada współpracę naukową pracowników UEK z różnych katedr, kolegiów i dyscyplin naukowych, oferuje staże badawcze dla zagranicznych naukowców na UEK.

Międzynarodowe Centrum Naukowo – Edukacyjne im. prof. Jerzego Trzcieńskiego

Utworzone zostało w celu stymulowania i promowania współpracy badawczo-rozwojowej nauki i biznesu. Istotnym elementem, w zakresie działania na rzecz rozwoju nauki, jest propagowanie diagnostyczne i prognostyczne podejście w zarządzaniu, którego zwolennikiem był prof. dr hab. Jerzy Trzcieniecki.

Ośrodek Badań Europejskich im. Józefa Retingera

To jednostka pozakolegialna, utworzona przez prof. dra hab. Stanisława Miłkaszewskiego, w celu prowadzenia badań nad procesami integracji europejskiej oraz rozpowszechniania wiedzy w tym zakresie. Jego bieżąca aktywność obejmuje realizację projektów badawczych oraz upowszechnianie ich rezultatów w publikacjach i podczas organizowanych konferencji. Ośrodek współpracuje w szerokim zakresie z partnerami zagranicznymi, przede wszystkim z krajów UE, a także z innych krajów europejskich i pozaeuropejskich.

Infrastruktura

Pawilon G

Po niespełna dwóch latach prac budowlanych, poprzedzonych długim okresem przygotowań formalnych, rozpoczętych jeszcze za kadencji rektora prof. Ryszarda Borowieckiego, a sfinalizowanych przez kolejnego rektora, prof. Romana Niestroja, 25 kwietnia 2012 roku do użytku

Uniwersytetu Ekonomicznego w Krakowie oddany został Pawilon G. Budynek wyposażony jest w trzynaście nowoczesnych multimedialnych sal dydaktycznych i konferencyjnych o łącznej liczbie 626 miejsc. Pawilon G, ze względu na zastosowane z nim rozwiązania, takie jak tablice interaktywne, możliwość zmiany układu miejsc wewnątrz sal, wpisuje się w rozwijaną przez uczelnię ideę podnoszenia jakości kształcenia, m.in. poprzez rozwijanie aktywnych form nauczania.

Wmurowanie kamienia węgielnego pod pawilon G – od lewej na pierwszym planie: kard. S. Dziwisz oraz rektor R. Niestrój, 26 maja 2010 roku

Forum UEK

Powstałe w 2021 roku Forum UEK (zainicjowane przez rektora Andrzeja Chochóła, a sfinalizowane przez rektora Stanisława Mazura) to przestrzeń służąca integracji całej Społeczności Akademickiej UEK, wykraczająca poza perspektywę sal wykładowych. Składa się z wielofunkcyjnej platformy oraz trybun dla ok. 150 osób. Pod budynkiem przygotowano również miejsca parkingowe dla ponad 50 samochodów. Platforma służy jako przestrzeń dla organizowanych przez cały rok imprez typu targi, wystawy, koncerty, a także miejsce do odpoczynku i aktywności fizycznej na świeżym powietrzu. W ramach inwestycji wybudowano schody zewnętrzne prowadzące do Forum, plac z fontanną, a także przebudowano istniejące już wokół obiektu alejki. Cały kompleks uzupełniony został o pomieszczenia do przechowywania sprzętu sportowego, magazyny oraz toalety, w tym dla osób z niepełnościami.

Sala Profesorska i Ogród Profesorski

26 maja 2023 roku nastąpiło uroczyste otwarcie Sali Profesorskiej. To wyjątkowe miejsce dla pracowników uczelni, gdyż nowa przestrzeń służy ich żywym, inspirującym dyskusjom, kulturalnej wymianie poglądów i wytężonej pracy intelektualnej. Sala Profesorska jest także miejscem

Otwarcie Sali Profesorskiej przez rektora prof. S. Mazura, maj 2023 roku

przeznaczonym na organizację interesujących, kameralnych sympozjów, wykładów, odczytów oraz spotkań autorskich. Dopełnieniem tej inwestycji jest Ogród Profesorski, który został otwarty 18 maja 2024 roku. Pełni on funkcję reprezentacyjną i wypoczynkową. Miejsce ma służyć rozmowom oraz być przestrzenią naukowych rozważań. Ponadto na jego terenie mogą odbywać się różnego rodzaju spotkania oraz okolicznościowe uroczystości. W Ogrodzie Profesorskim znajdują się klimatyczne miejsca do odpoczynku, takie jak część terenu z altaną czy ławkami, a także szeroki plac przeznaczony do organizacji spotkań pracowników uczelni.

Otwarcie Sali Profesorskiej, maj 2023 roku

Otwarcie Ogródu Profesorskiego, Święto Uczelni 28 maja 2024 roku

Laboratorium Grywalizacji UEK

Pierwsze w Polsce Laboratorium Grywalizacyjne mieści się w Pawilonie G. Zostało utworzone na potrzeby badań naukowych oraz szkoleń i warsztatów. Miejsce to służy do testów i pokazów urządzeń oraz sprzętu, a także specjalistycznego oprogramowania. Laboratorium rozwija technologię wirtualnej i rozszerzonej rzeczywistości, zastosowane w edukacji i w projektach biznesowych. Wykorzystywane w tym celu nowoczesne rozwiązania IT oraz specjalistyczne wyposażenie umożliwiają przeniesienie mechaniki i metafor, pochodzących z gier, do

świata rzeczywistego, co pozwala na zaimplementowanie ich w szeroko pojętym procesie dydaktycznym oraz w projektach biznesowych.

Modernizacja Biblioteki Głównej UEK

23 października 2024 roku w Bibliotece Głównej UEK odbyło się uroczyste otwarcie zmodernizowanej Czytelni Głównej.

W ramach prac modernizacyjnych, w jedną całość połączono kilka pomieszczeń, co dało użytkownikom możliwość pełnego wykorzystania potencjału tego miejsca. Ponadto w czytelni zorganizowano strefy do pracy grupowej oraz strefę pracy cichej pod patronatem koncernu ABB. Cztery kabiny akustyczne pozwalają na uczestnictwo w zajęciach online.

Pokój Pracy Zespołowej znajduje się na trzecim piętrze w budynku Biblioteki Głównej. Został zaprojektowany z myślą o stworzeniu dodatkowej przestrzeni

Laboratorium Grywalizacji UEK

dla studentów. Jego użytkownicy mogą w małych grupach przygotowywać się do zajęć lub pracować nad projektami. Obok Sali Katalogowej, w której znajduje się wydzielona przestrzeń do pracy grupowej, to dodatkowe miejsce, na które studenci czekali od dawna. W pokoju dostępna jest tablica oraz sieć internetowa Eduroam.

Rewitalizacja budynku Ustronie

W sierpniu 2023 roku oddano do użytku windę w Pawilonie Ustronie. Inwestycja zamyka proces przystosowywania budynku do obecnych wymogów budowlanych i przepisów przeciwpożarowych. Zastosowane rozwiązanie poprawia funkcjonalność całego budynku, który ze względu na swój zabytkowy charakter, jest trud-

Czytelnia Główna po modernizacji

ny w adaptacji do nowych standardów użytkowych. Ponadto uruchomienie szybu windowego z przestronnymi drzwiami zewnętrznymi umożliwia wejście do budynku z najbliższej alei osi Kampusu oraz z obiektu Forum.

Samoobsługowe szatnie SSI

Koncepcja budowy szatni przeznaczonej na wierzchnie ubrania i rzeczy osobiste, zakładała kilka lokalizacji modułów w różnych budynkach Kampusu. Każda szatnia składa się z jednakowych części zintegrowanych z panelami ekranowymi, umożliwiającymi w pełni samodzielną obsługę poprzez aplikacje internetowe, wyposażone w czytelne, proste interfejsy. Rozwiązanie to kończy erę osobowej obsługi szatni i stawia na najnowocześniejsze rozwiązania informatyczne, stając się powoli stan-

dardem obowiązującym na całej uczelni. To dobry przykład ograniczania kosztów eksploatacyjnych przy zachowaniu właściwego komfortu użytkowego dla studentów i pracowników. Samoobsługowe szatnie SSI znajdują się w Budynku Głównym, Bibliotece Głównej, Pawilonie A oraz w Pawilonie Ustronie.

Moduł Banku Santander

Na mocy umowy podpisanej 10 sierpnia 2023 roku z Fundacją Santander Universidades w Polsce, na terenie Kampusu UEK powstał moduł bankowy dla studentów i pracowników uczelni. Inwestycja znajduje się w Bibliotece Głównej. Ma posłużyć m.in. do rozwijania współpracy z organizacjami studenckimi i kołami naukowymi, organizowania warsztatów i szkoleń dla społeczności akademickiej, a także wspie-

rania kultury przedsiębiorczości i innowacyjności.

Ponadto stworzona przestrzeń wykorzystywana jest do promowania rekrutacji do programów rozwojowych dostępnych na platformie Santander Scholarships, edukacji finansowej społeczności akademickiej oraz wspierania zatrudnienia studentów i absolwentów we współpracy z Uczelnią. Moduł bankowy to nowa przestrzeń relaksacyjna i warsztatowa dla naszych studentów.

Centrum Wsparcia Psychologicznego

Centrum Wsparcia Psychologicznego UEK oferuje pomoc psychologiczną (konsultacje indywidualne, a także szkolenia i warsztaty) dla wszystkich studentów

Przestrzeń modułu Santander

i pracowników uczelni. Można otrzymać ją bezpłatnie oraz bez skierowania. Konsultacje odbywają się w czterech językach (polskim, angielskim, rosyjskim i polskim języku migowym) zarówno online, jak i stacjonarnie. Nowa siedziba Centrum znajduje się w Pawilonie Ustronie.

Laboratorium Projektowania i Druku 3D

Nowoczesne laboratorium powstało przy Katedrze Technologii i Ekologii Wyróbów w Kolegium Nauk o Zarządzaniu i Jakości, Instytucie Nauk o Jakości i Zarządzaniu Produktem, w ramach projektu POWER 3.5 „Zintegrowany Program Rozwoju UEK”. Nowa pracownia została wyposażona w profesjonalne drukarki i skanery 3D, linię do produkcji filamentu, okulary VR oraz

najnowszej generacji rękawice haptyczne, które zostały zaprezentowane podczas otwarcia laboratorium przez pracowników Katedry Technologii i Ekologii Wyróbów.

Dzięki tym narzędziom, studenci mogą doświadczyć projektowania i tworzenia w zupełnie nowy sposób, integrując świat wirtualny z rzeczywistością. Tak wyposażone laboratorium umożliwia projektowanie innowacyjnych i zrównoważonych rozwiązań.

Przebudowa części Pawilonu H na potrzeby Katedry Mikrobiologii

Kolejną realizowaną inwestycją jest adaptacja części Pawilonu H na potrzeby Katedry Mikrobiologii. Główną część katedry stanowią laboratoria naukowe ze

specjalistyczną aparaturą i urządzeniami do przechowywania materiału źródłowego. Uzupełnieniem jest laboratorium dydaktyczne, stanowiska badawcze oraz pomieszczenia techniczne, magazynowe i biurowe. Całość wyposażona jest w stosowną aparaturę wentylacyjno-klimatyzacyjną, przegrody oddzielające służy laboratoryjne i stanowiska dezynfekcyjne. Nowe laboratoria mają spełniać wszystkie wymogi bezpieczeństwa oraz gwarantować najwyższą jakość badań. Stanowiska dydaktyczne pozwolą na prowadzenie zaawansowanych doświadczeń naukowych.

Budynek Centrum Obsługi Studentów

Nowy Budynek COS powstaje w miejscu obecnego Pawilonu D. Centrum Obsłu-

gi Studentów ma pełnić funkcję jednostki łączącej wszystkie działania, związane z obsługą procesu kształcenia na UEK.

W pięciokondygnacyjnym budynku, znajdują się dziekanaty i działy nauczania oraz inne jednostki organizacyjne związane z obsługą studentów. Budynek COS integruje w jednym miejscu biura, które służy studentom przez cały okres ich pobytu na studiach. Dodatkowo w podziemiach przewidziano duże powierzchnie na stworzenie nowoczesnego archiwum. Budynek podniesie standard architektoniczny i ład urbanistyczny Kampusu. Zawieszenia „wiechy” i uroczystego odbioru budynku w stanie surowym dokonał rektor, B. Ziębicki.

Uroczyste zawieszenie „wiechy” na wznoszonym gmachu Centrum Obsługi Studentów UEK w Krakowie, 14 marca 2025 roku

Budynek Jubileuszowy

12 września 2022 roku rozstrzygnięto konkurs architektoniczno-urbanistyczny na projekt nowego budynku dydaktyczno-konferencyjnego UEK, zwanego Budynek Jubileuszowy. Zwyciężył projekt krakowskiej firmy BE DDJM Architekti Sp. z o.o. Projekt spełnia nie tylko walory estetyczne i funkcjonalne, ale jest także wyposażony w rozwiązania przyjazne dla środowiska.

W budynku zlokalizowane zostaną przestrzenie lub biura niemające dotych-

czas swojej fizycznej lokalizacji na terenie Kampusu. Do najważniejszych należą: sale konferencyjne, sale dydaktyczne, pomieszczenia biurowe, sale gastronomiczne, kompletny dwupoziomowy parking podziemny oraz tarasy. Nowy budynek będzie połączeniem tego, co w Krakowie jest ważne i określa miasto. Łączy tradycję z nowoczesnością i tworzy niepowtarzalny klimat. Budynek Jubileuszowy, zlokalizowany wśród innych obiektów Kampusu, będzie łączył to, co wielkie z przeszłości, z tym, co wielkie w przyszłości.

Makieta Budynku Jubileuszowego

Kampus UEK z lotu ptaka

Medal Jubileuszowy stulecia
Uniwersytetu Ekonomicznego
w Krakowie, projekt:
prof. J. Nowakowski

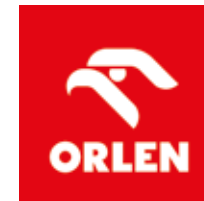

Kalendarium historii UEK

1924 – utworzenie Instytutu Towaroznawstwa przy ul. Kapucyńskiej 2
1925 – powołanie Wyższego Studium Handlowego (222 studentów)
1927 – wybudowanie ze środków własnych budynku przy ul. Sienkiewicza 4
1931 – wybudowanie drugiego budynku przy ul. Sienkiewicza 5
1938 – przekształcenie Wyższego Studium Handlowego w Akademię Handlową w Krakowie
1939 – zamknięcie i dewastacja uczelni przez okupantów hitlerowskich, aresztowanie profesorów
1943 – podjęcie konspiracyjnej działalności dydaktycznej (50 studentów)
1945 – wznowienie zajęć (1518 studentów)
1945 – uzyskanie prawa nadawania tytułu magistra
1950 – wprowadzenie kształcenia w systemie dwustopniowym: studia zawodowe i studia uzupełniające
1950 – upaństwowienie i przekształcenie Akademii Handlowej w Krakowie w Wyższą Szkołę Ekonomiczną w Krakowie
1952 – przeniesienie siedziby uczelni do gmachu Fundacji Księcia A. Lubomirskiego
1953 – uruchomienie studiów zaocznych dla pracujących
1954 – wprowadzenie jednostopniowego systemu studiów magisterskich
1955 – uzyskanie prawa nadawania stopnia kandydata nauk
1959 – uzyskanie prawa nadawania stopnia doktora nauk
1959 – uruchomienie pierwszego zamiejscowego punktu konsultacyjnego (w Lublinie)
1960 – utworzenie klubu uczelnianego „Grota”
1961 – uzyskanie prawa habilitowania i nadawania stopnia docenta
1968–1970 – budowa pawilonów A, B, C

1969 – przekształcenie katedr w zakłady i zgrupowanie ich w instytuty
1970 – powstanie akademickiego Chóru „Dominanta”
1973 – utworzenie Studium Doskonalenia Kadr Kierowniczych
1973 – utworzenie Uczelnianego Ośrodka Obliczeniowego
1974 – zmiana nazwy Uczelni z Wyższej Szkoły Ekonomicznej na Akademię Ekonomiczną
1974–1976 – budowa pawilonu D
1975 – uroczyste obchody 50-lecia uczelni (m.in. przywrócenie barw i wprowadzenie herbu Uczelni, wmurowanie tablic pamiątkowych, nadanie pierwszych doktoratów honoris causa)
1975–1978 – rozpoczęcie budowy budynku Biblioteki Głównej (zakończenie w 1995)
1978–1983 – budowa pawilonu E
1981 – przywrócenie samorządności i wybór władz uczelni przez przedstawicieli całej społeczności akademickiej
1985 – uroczyste obchody 60-lecia uczelni – m.in. odsłonięcie w Budynku Głównym tablicy upamiętniającej profesorów i wykładowców Akademii Handlowej w Krakowie aresztowanych 6 listopada 1939 roku w „Sonderaktion Krakau”, ustanowienie medalu Signum Gratiae.
1990 – oddanie do użytku budynku przy ul. Rakowickiej 16
1991 – utworzenie Szkoły Przedsiębiorczości i Zarządzania (od 2007 roku Krakowska Szkoła Biznesu)
1992 – reorganizacja uczelni: powołanie Wydziału Ekonomii, Wydziału Zarządzania oraz Instytutu Towaroznawstwa na prawach wydziału (od 1995 roku wydział), likwidacja instytutów i przywrócenie katedr
1994 – odzyskanie działki pod przyszłe inwestycje (pawilon dydaktyczno-sportowy, pawilon Wydziału Finansów)
1995 – uroczyste obchody 70-lecia uczelni – otwarcie nowego budynku Biblioteki Głównej, ustanowienie Nagrody im. Eugeniusza Kwiatkowskiego
1995–2000 – budowa Pawilonu Dydaktyczno-Sportowego
1996 – rozpoczęcie renowacji zabytkowych obiektów uczelni z funduszy SKOZK (zakończone w 2009)
1997 – zorganizowanie i uruchomienie w AE pierwszy raz studiów MBA (Public Administration) wspólnie z University of Teesside – pierwszych tego rodzaju studiów podyplomowych w Krakowie
1999 – wizyta Ojca Świętego Jana Pawła II na uczelni

- 2000 – uroczyste obchody 75-lecia uczelni – odsłonięcie tablicy upamiętniającej wizytę papieża Jana Pawła II, ustanowienie dnia 28 maja Dniem Akademii, wmurowanie kamienia węgielnego pod Pawilon F, ustanowienie 6 listopada Dniem Pamięci
- 2000–2002 – powiększenie Kampusu uczelni przez nabycie działki 1,56 ha
- 2000–2004 – budowa Pawilonu F
- 2002 – utworzenie Wydziału Finansów
- 2003 – dokonanie renowacji i unowocześnienia Pawilonów A – E, w ramach projektu dofinansowanego z funduszy UE
- 2005 – wizyta Ryszarda Kaczorowskiego, ostatniego prezydenta RP na uchodźstwie
- 2005 – uroczyste obchody 80-lecia uczelni – odsłonięcie pamiątkowych tablic rektorów uczelni i doktorów honoris causa
- 2006 – wprowadzenie dwustopniowych studiów stacjonarnych zgodnie z deklaracją bolońską
- 2007 – zmiana nazwy uczelni z Akademii Ekonomicznej w Krakowie na Uniwersytet Ekonomiczny w Krakowie
- 2010 – uroczyste obchody 85-lecia uczelni (wmurowanie kamienia węgielnego pod Pawilon G, odsłonięcie tablicy poświęconej pamięci księcia Aleksandra Lubomirskiego, otwarcie w „Księżówce” Klubu Pracownika – GROTA 2, prowadzonego przez Fundację UEK
- 2011 – otwarcie w Pawilonie E Klubu Studenckiego „ZaUEK”
- 2012 – otwarcie Pawilonu G w ramach projektu dofinansowanego z Funduszy UE
- 2015 – uroczyste obchody 90-lecia uczelni
- 2019 – zmiana struktury UEK – w miejsce wydziałów wprowadzono Kolegia: Kolegium Ekonomii, Finansów i Prawa, Kolegium Gospodarki i Administracji Publicznej i Kolegium Nauk o Zarządzaniu i Jakości oraz podległe im Instytuty.
- 2021 – oddanie do użytku Forum UEK
- 2022 – rozstrzygnięcie konkursu architektoniczno-urbanistycznego na Budynek Jubileuszowy UEK
- 2023 – oddanie do użytku Sali Profesorskiej, powstanie pierwszego w Polsce Laboratorium Grywalizacji UEK w Pawilonie G
- 2024 – rozpoczęcie budowy Centrum Obsługi Studenta, utworzenie Kolegium Prawa, rozpoczęcie obchodów Roku Jubileuszowego 100-lecia Uniwersytetu Ekonomicznego w Krakowie

Współpraca z uczelniami jako inwestycja w przyszłość ORLENU

Dzięki Mecenasowi Jubileuszu 100-lecia Uniwersytetu Ekonomicznego w Krakowie, jakim jest Grupa ORLEN, udało nam się zrealizować mnóstwo projektów, skierowanych do naszej Społeczności Akademickiej. Nie do zaprzeczenia jest fakt, iż – choć kształcimy przede wszystkim ekonomistów – nasi pracownicy naukowcy zajmują się także innymi dziedzinami nauki, w tym szeroko pojętą problematyką wyzwań stojących przed dokonującą się transformacją energetyczną. Jako uczelnia wychodzimy naprzeciw potrzebie przygotowania do wejścia na rynek pracy kompetentnej i odpowiedzialnej kadry zarządzającej, która odważnie podejmować będzie czekające na nią wyzwania w zakresie zarządzania przedsiębiorstwem, z uwzględnieniem firm aktywnych w obszarze paliw i energii. Wsparcie Mecenasa Jubileuszu w tym względzie jest nieocenione.

ORLEN jest nie tylko liderem sektora energetyczno-paliwowego w Polsce i jedną z największych firm w Europie środkowo-wschodniej, ale także aktywnym uczestnikiem rozwoju gospodarczo-cywilizacyjnego kraju i zaufanym partnerem społecznym. Rośniemy dzięki dobrym relacjom z pracownikami i otoczeniem. Z powodzeniem realizujemy setki projektów prospołecznych, angażujemy się w akcje dobroczynne, wspieramy lokalne inicjatywy, ale także kładziemy duży nacisk na działalność edukacyjną.

Przykładem współpracy koncernu z polskimi uczelniami jest program „Dzień wiedzy z ORLENEM”. To inicjatywa edukacyjna, której celem jest przybliżenie praktycznego zastosowania wiedzy teoretycznej zdobytej w szkole i na uczelni. Poprzez cykle warsztatów i prelekcji uczestnicy mają okazję poznać innowacyjne rozwiązania, praktyki rynkowe oraz kulisy działalności Grupy ORLEN.

Poprzez nasze programy stypendialne oraz konkursy naukowe, dajemy młodym ludziom niepowtarzalną szansę na zdobycie doświadczenia, które stanowi fundament ich przyszłych sukcesów zawodowych. Budujemy także solidne zaplecze pod przyszłe kadry w Grupie ORLEN. Dla studentów ostatnich lat studiów, absolwentów lub osób chcących zmienić dotychczasową ścieżkę kariery, mamy do zaoferowania nasz flagowy program stażowy „Kierunek ORLEN”. To program płatnych staży realizowany w spółkach Grupy ORLEN, który swoim zasięgiem obejmuje zarówno branżę inżynierską, m.in. energetyczną, chemiczną, petrochemiczną, jak i biznesową. Kolejnym firmowym programem jest „Akademia Wodorowa”, skierowana do studentów i absolwentów wyższych uczelni. Głównym celem tego projektu jest szkolenie i rozwój wyspecjalizowanych kadr w innowacyjnych technologiach wodorowych oraz ich praktycznym zastosowaniu. Program obejmuje cykl warsztatów i spo-

tkań z ekspertami i naukowcami z branży. Najlepsi absolwenci Akademii H2 mają możliwość odbycia stażu w ORLENIE.

Oferujemy także staże w ramach współpracy z instytucjami zewnętrznymi. Przykładem jest Energia dla Przyszłości. To program organizowany przez Ministerstwo Klimatu i Środowiska oraz wiodące spółki sektora energetycznego: ORLEN, PGE i PSE S.A., w którym przez dwanaście miesięcy stażyci poznają specyfikę pracy w wiodących spółkach branży energetycznej, uczestniczą w projektach energetycznych, pogłębiając swoją wiedzę oraz zdobywają unikalne doświadczenie zawodowe i przygotowanie do pracy w sektorze energetycznym. Kolejnym programem związanym z sektorem energe-

tycznym jest „Akademia Liderów Energii”. To trzymiesięczny program rozwojowo-edukacyjny, skierowany do studentów i absolwentów, obejmujący warsztaty, case study oraz spotkania z ekspertami branżowymi. Umożliwia on uczestnikom zdobycie praktycznej wiedzy i umiejętności niezbędnych w dynamicznie zmieniającym się środowisku energetycznym.

Z kolei program stypendialny Bona Fide, realizowany przez Fundację ORLEN, ma za zadanie wspierać wybitnych polskich studentów w zdobywaniu wiedzy na najlepszych uczelniach świata. Stypendium pokrywa koszty czesnego na studiach II lub III stopnia na prestiżowych uniwersytetach, takich jak te z pierwszej setki Listy Szang-

hajskiej. W zamian stypendyści zobowiązują się do powrotu do Polski po ukończeniu nauki i pracy na rzecz kraju – w sektorze publicznym, spółkach Skarbu Państwa lub zagranicznych agendach polskich instytucji.

Bardzo chętnie korzystamy z wiedzy studentów, a w zamian oferujemy im zdobycie praktycznych umiejętności, które są niezbędne na rynku pracy. Jesteśmy przekonani, że wspólne działania przyczynią się do podniesienia jakości kształcenia oraz przygotowania młodych ludzi do wyzwań współczesnego świata. Zapewniamy także możliwość komercjalizacji nowych technologii, praktyczną wiedzę naszych ekspertów oraz możliwości badawcze i testowe własnych centrów badawczo-rozwojowych. Istotne są również testy przemysłowe prowadzone w rzeczywistych warunkach w zakładach i spółkach Grupy ORLEN oraz należącym do koncernu Centrum Badawczo-Rozwojowym w Płocku.

Historia ORLENU nierozdzielnie spleta się z historią polskiej gospodarki. Początki firmy sięgają okresu powojennego, kiedy to w 1944 roku powołano Polski Monopol Naftowy, mający za zadanie zabezpieczenie infrastruktury naftowej po zniszczeniach wojennych. Od momentu powstania, poprzez transformację ustrojową, aż po współczesność, nasza firma odgrywała kluczową rolę w zapewnieniu bezpieczeństwa energetycznego kraju i napędzaniu jego rozwoju. Podobnie jak Uniwersytet Ekonomiczny w Krakowie, ORLEN przeszedł długą drogę, adaptując się do zmieniających się warunków. Dziś, w obliczu globalnej transformacji energetycznej, stoimy przed nowymi wyzwaniami, ale i ogromnymi możliwościami.

Zgodnie ze Strategią Grupy ORLEN do 2035 roku konsekwentnie dążymy do neu-

tralności emisyjnej. Chcemy ją osiągnąć do 2050 roku i nieustannie działamy w tym kierunku. Inwestujemy w nisko- i zeroemisyjne źródła wytwarzania, w tym odnawialne źródła energii oraz skupiamy się na rozwoju energetyki gazowej, technologii wodorowych oraz produkcji biopaliw, biogazu i paliw syntetycznych. Nasz flagowy projekt – farma wiatrowa Baltic Power – będzie od 2026 roku produkowała 1,2 GW mocy z OZE. Pozwoli to zasilić ponad 1,5 mln gospodarstw domowych w kraju. Inwestujemy także w lądowe farmy wiatrowe oraz fotowoltaikę i modernizujemy istniejącą już infrastrukturę.

Chcemy być wiodącym koncernem energetycznym w naszej części Europy i wskazywać drogę innym podmiotom mającym ambicje dekarbonizacyjne. Wierzimy, że możemy to osiągnąć między innymi poprzez partnerstwo biznesu i nauki oraz ciągłą chęć dalszego uczenia się i stawania się lepszym. Razem z uczelniami budujemy mosty do lepszego jutra. ORLEN – dla edukacji, dla społeczeństwa, dla przyszłości.

Spis treści

Słowo JM Rektora Uniwersytetu Ekonomicznego w Krakowie <i>dra hab. Bernarda Ziębickiego, prof. UEK</i>	strona 5
Przedmowa <i>dra hab. Krzysztofa Machaczki, prof. UEK</i>	strona 6
Wyższe Studium Handlowe 1925-1938	strona 8
Akademia Handlowa w Krakowie 1938-1950	strona 46
Wyższa Szkoła Ekonomiczna w Krakowie 1950-1974	strona 80
Akademia Ekonomiczna w Krakowie 1974-2007	strona 134
Uniwersytet Ekonomiczny w Krakowie 2007-obecnie	strona 184
Kalendarium historii UEK	strona 248
ORLEN Partnerem Projektu Razem ku przyszłości – 100 lat działalności i rozwoju Uniwersytetu Ekonomicznego w Krakowie	strona 251
Źródła informacji, danych, fotografii i dokumentów	strona 255

Bibliografia

Akademia Ekonomiczna w Krakowie w latach 1925–2000, red. J. M. Małecki, Kraków 2000.
Akademia Ekonomiczna w Krakowie w ubiegłym półwieczu, red. S. Bolland, Z. Żabiński, Kraków 1975.
Akademia Ekonomiczna w Krakowie. Księga absolwentów, red. A Iwasiewicz, Kraków 2000.
Bolland A., Ideologia Wyższego Studium Handlowego w Krakowie. Jej geneza, realizacja i perspektywy, Kraków 1933.
Dokumenty archiwalne z zasobów Archiwum Uniwersytetu Ekonomicznego w Krakowie.
Dziennik Urzędowy Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, nr 3 i 14, Warszawa.
Filar T., Z dziejów Uniwersytetu Ekonomicznego w Krakowie i jego społeczności w latach 1925–2020, Kraków 2023.
Grabiński T., Uniwersytet Ekonomiczny w Krakowie. Retrospekcja, cz. 1. Pracownicy, Kraków 2010.
Ilustrowany Kurier Codzienny, nr 274, 280, 160, Kraków.
Purchla J., Kampus Uniwersytetu Ekonomicznego w Krakowie, Kraków 2010.
Przemówienia inauguracyjne rektorów Uniwersytetu Ekonomicznego w Krakowie z lat 1925–2009, red. R. Niestrój i P. Hadrian, Kraków 2010.
Ścieżkami tradycji Uniwersytetu Ekonomicznego w Krakowie. Symbole i pamiątki osiemdziesięciu lat historii, opr. A. Powroźnik, Kraków 2008.
Złota Księga 80-lecia Akademii Ekonomicznej w Krakowie 1925–2005, Gliwice 2005.

Dane statystyczne

Dane statystyczne Działu Zasobów Ludzkich.
Dane statystyczne Działu Nauczania.
Steczkowski J., Zestawienia statystyczne, w: Akademia Ekonomiczna w Krakowie w ubiegłym półwieczu, red. S. Bolland, Z. Żabiński, Kraków 1975.

Fotografie i dokumenty archiwalne

Archiwum NSZZ „Solidarność” Uniwersytetu Ekonomicznego w Krakowie
Archiwum cyfrowe fotografii Muzeum Uniwersytetu Ekonomicznego w Krakowie
Archiwum cyfrowe Katedry Historii Gospodarczej i Społecznej
Archiwum prywatne dra hab. Krzysztofa Machaczki, prof. UEK
Archiwum prywatne mgra Józefa Andrzeja Laskowskiego
Archiwum prywatne prof. dra hab. Tadeusza Grabińskiego
Archiwum Uniwersytetu Ekonomicznego w Krakowie
Archiwum Zrzeszenia Studentów Niepełnosprawnych Uniwersytetu Ekonomicznego w Krakowie
AUEK, Kazimierz Gołdas, KG 407, Albumy fotograficzne i fotografie
Inauguracja roku akademickiego 2004/2005. Akademia Ekonomiczna w Krakowie, Kraków 2004
Inauguracja roku akademickiego 2007/2008. Uniwersytet Ekonomiczny w Krakowie, Kraków 2007
Księga jubileuszowa dla uczczenia 45-lecia pracy naukowo-dydaktycznej profesora Ryszarda Borowieckiego, Wydział Zarządzania, Katedra Ekonomiki i Organizacji Przedsiębiorstw, Kraków 2012
Paszek Z., Salwarowski Ł., Jubileusz 85-lecia Uniwersytetu Ekonomicznego w Krakowie, Kraków 2012
Zbiór Biblioteki Głównej Uniwersytetu Ekonomicznego w Krakowie. Fotografie, rękopisy
Zbiór cyfrowy fotografii Uniwersytetu Ekonomicznego w Krakowie
Zbiór zasobów Narodowego Archiwum Cyfrowego NAC.GOV.PL
Zbiór zasobów witryny POLONA.PL

© Copyright Uniwersytet Ekonomiczny w Krakowie

Koncepcja i redakcja naukowa
dr hab. Krzysztof Machaczka, prof. UEK

Zespół redakcyjny
dr hab. Krzysztof Machaczka, prof. UEK
mgr Katarzyna Gorgoń
mgr Agnieszka Kozłowska
mgr Agnieszka Wierzba

Projekt graficzny
Jolanta Królas

Ilustracje
Danuta Nierada

Korekta
Magdalena Piótyczak-Mirek

Skład, druk i oprawa
Zakład Poligraficzny Uniwersytetu Ekonomicznego w Krakowie
drukarnia.uek.krakow.pl

Wydawca
Uniwersytet Ekonomiczny w Krakowie
Centrum Marki i Komunikacji
Kraków, ul. Rakowicka 27

ISBN 978-83-964918-2-4

Wyższe
Studium
Handlowe
1925-1938

Akademia
Handlowa
w Krakowie
1938-1950

Wyższa Szkoła
Ekonomiczna
w Krakowie
1950-1974

Akademia
Ekonomiczna
w Krakowie
1974-2007

Uniwersytet
Ekonomiczny
w Krakowie
2007-obecnie

ORGANIZATOR JUBILEUSZU 100-LECIA UEK

MECENAS JUBILEUSZU 100-LECIA UEK

